

Isaac Asimov - Az aszteroidák kalózzai

Frederick Pohlnak,
az ellentmondásos szeretetreméltó
ügynöknek

1

A pusztulásra ítélt hajó

Tizenöt perc az indulásig! Az Atlasz készen állt a felszállásra. Az űrhajó sima, csillogó vonala csak úgy ragyogott a Hold éjszakai egét betöltő Föld fényében. A tompa hajóorr az űr felé mutatott. Körülötte légüres tér, alatta pedig ott meredeztek a Hold felszínének halott tajtékkövei. A legénység létszáma: nulla. A fedélzeten egyetlen élőlény sem volt.

- Mennyi idő van még hátra, Gus? - kérdezte Hector Conway tudományos főtanácsos.

Kényelmetlenül érezte magát a Hold tanácstestületi irodájában. A Földön a Tudományok Tornyának nevezett kő- és acéltű legtetijén volt a rezidenciája. Ott, ha kinézett az ablakon, egyenesen a Nemzetközi Városra esett a pillantása.

Pedig itt a Holdon is megtettek minden tőlük telhetőt. Az irodák ablakutánczatai mögött ragyogóan megfestett földi jelenetek voltak láthatók. A természet színeiben pompáztak, a világítás pedig aszerint volt élesebb vagy lágyabb, hogy reggel volt, vagy dél, vagy alkonyodott. Az éjszakai alvás idejére komor sötétkébe borult minden.

Am egy olyan Föld-lakónak, mint Conway, még ez sem volt elég. Nagyon is jól tudta, hogy ha betörné az ablaküveget, csupán festett miniatűrök tárulnának a szeme elé, és ha az ablakok mögé menne, legföljebb egy másik helyiséget találna, esetleg a Hold valamelyik tömör szikláját.

Dr. Augustus Henree, akihez a kérdést intézte, a karójára pillantott.

- Még tizenöt perc - mondta pipája bodorodó füstje mögül. - Aggodalomra semmi ok. *Az Atlasz* a legjobb formájában van. Magam ellenőriztem még tegnap.

- Tudom - mondta a hófehér hajú Conway, aki idősebbnek látszott, mint a karcsú, sovány arcú Henree, holott épp egyidősek voltak. - Csak Lucky miatt aggódom.

- Lucky?

- Csak a szokás hatalma - mosolygott szégyenlősen Conway. - David Starr-ról beszélek. Nem is tudod, hogy még ma is így hívja mindenki?

- Lucky Starr, ez jó. Illik rá ez a név. De hát mi van vele? Hisz végül is ez az egész az ő ötlete.

- Pontosan. Az efféle ötlet igazán rá vall. Legközelebb, azt hiszem, majd a Szíriuszi Konzulátussal bánik el a Holdon.

- Bár megtenné!

- Ne tréfálgj! Néha már-már azt hiszem, te biztatod fel arra, hogy neki egyedül kell magára vállalnia minden munkát. Azért is jöttem a Holdra, hogy rajta tartsam a szemem, nem pedig azért, hogy a hajót figyeljem.

- Ha emiatt jöttél, Hector, akkor nem állsz a helyzet magaslatán.

- *Jó, jó*, nem futkoshatok folyton a nyomában, mint valami tyúkanyó. De Colos velem van. Meg is mondtam annak a kis fickónak, hogy elevenen megnyúzom, ha Lucky egy szál egyedül beront a Szíriuszi Konzulátusra.

Henree fölnevetett.

- Én mondom, megtenné - morgott Conway. - És ami még rosszabb, természetesen ezt is megúszná.

- No, ugye!

- Nem kell neki más, csak egy kis biztatás, és egy szép napon túl nagy kockázatot vállal. Pedig sokkal értékeesebb annál, semhogy elveszítsük!

John Bigman Jones átimbolygott a döngölt agyagpadlón, nagy óvatosan cipelve söröskriglijét. A pszeudogravitációt nem terjesztették ki az egész városra, így itt, az űrkikötőben az embernek azzal kellett beérnie, amit a Hold saját gravitációja biztosított. Szerencsére John Bigman Jones a Marson született, és ott is nevelkedett. Ott pedig a gravitáció rendszeresen kétötöde a földinek, ami nem is rossz. Colos most épp húsz fontot nyomott. A Marson ötven font lenne a súlya, a Földön pedig százhúsz.

Odalépett az űrhöz, aki nevetve figyelte. Az ő a Nemzeti Holdgárda egyenruháját viselte, és hozzászokott már az alacsony gravitációhoz.

- Hahó! Ne ácsorogj itt olyan morcosan! Hoztam neked sört. Idd meg az egészségemre - mondta John

Bigman Jones.

Az őt meglepődött, majd sajnálkozva mondta:

- Nem lehet. Tudod, hogy szolgálatban vagyok. - Ó, persze. Oda se neki, magam is elbánok vele. A nevem John Bigman Jones, de hívj csak Colosnak. - Mindössze az álláig ért az őrnek, holott az nem volt különösebben magas, Colos mégis olyan mozdulattal nyújtott kezét, mintha neki kellene lehajolnia hozzá.

- Bert Wilson. Te a Marsról jöttél? - Az őt Colos skarlátvörös és cinóberszín, csípőig érő csizmáját nézegette. Csak egy marsbeli farmer lehet az, aki nem röstell ilyen csizmát viselni az űrben.

Colos büszkén pillantott a csizmájára.

- Eltaláltad. Egy hétig kell itt rostokolnom. Nagy űr, micsoda egy szikla ez a Hold! Közületek még egy fickó sem járt a felszínén?

- Néhanapján. Ha alkalmunk van rá. Nem sok látnivaló akad odakint.

- Én biztosan vágyódnék innen kifelé. Utálnám ezt a bezártságot.

- Odaát, hátul van egy nyílás, amely a felszínre vezet.

Colos szeme követte az őrmester hüvelykujját, amint átbökött a válla felett. A folyosó - melyet a Holdváros fényei alig világítottak meg - összeszűkült a falmélyedésben.

- Nincsen űrruhám.

- Pedig anélkül nem mehetsz ki. És egy ideje mindenkit csak különleges engedéllyel engednek ki. - Hát az hogy lehet?

Wilson ásított.

- Egy hajó van odakint indulásra készen. - Ránézett az órájára. - Úgy tizenkét perc múlva indítják. Talán alábbhagy az éberség, ha már elindult. Nem tudom, mi ez a história.

Az őt a talpán hintázva figyelte, amint Colos leeresztette a torkán az utolsó korty sört.

- Mondd csak, Patsynél vetted a sört a kikötőben? Nagyon tele van?

- Üres. Figyelj, mondok valamit. Tizenöt másodperc alatt ott lehetsz és vehetsz magadnak. Nekem úgy sincs más dolgom. Itt maradok addig, és lefogadom, hogy semmi sem történik, amíg távol vagy.

Wilson vágyakozva bámult a kikötői kocsmá felé. - Jobb, ha nem megyek.

- Rajtad áll.

Nyilvánvalóan egyikük sem vette észre azt az alakot, amelyik mögéjük lebegett a folyosón, és a füle felé tartott, oda, ahol a légszilip volt, és ahol hatalmas ajtó torlaszolta el a felszínre vezető kijáratot.

Wilson, mint akit odahúz a lába, már-már megindult a kocsmá felé.

- Nem! Jobb, ha nem megyek - mondta végül.

Tíz perc az indulásig!

Az ötlet Lucky Starrtól származott. Épp Conway otthoni irodájában volt azon a napon, amikor híre jött, hogy a Földi Űrflottához tartozó *Waltham Zacharyt* kifosztották a kalózok, szállítmányát elrabolták, a tisztek halálra fagytak az űrben, a legénység nagy részét pedig foglyul ejtették. Maga a hajó, mely száználmasan rövid, ám derekas küzdelmet folytatott, annyira szétrombolódott, hogy a kalózok nem is látták értelmét, hogy megmentsék. Így hát elvittek róla minden mozdíthatót, a műszereket és a motorokat is.

- Ez az ellenség az aszteroidák zónájából jön véle Lucky. - Van ott vagy százezernyi szikla.

- Vagy még annál is több - fújta ki a cigarettája füstjét Conway. - De mit tehetünk? Amióta csak létezik a Földi Birodalom, több az aszteroida, mint amennyivel elbírnánk. Már vagy egy tucatszor odamentünk, hogy kifüstöljük őket, de a megmaradtakkal mindig újra meggyúlt a bajunk. Amikor huszonöt éve...

A fehér hajú tudós elharapta a szót. Huszonöt évvel ezelőtt ölték meg Lucky szüleit az űrben, a kisfiút pedig sorsára hagyták.

Lucky nyugodt, barna szemében nem látszott érzélem.

- Az a baj, hogy még mindig nem tudjuk minden aszteroidáról, hogy hol-merre van - mondta.

- Persze hogy nem tudjuk. Száz űrhajó és száz esztendő kellene ahhoz, hogy a legfontosabb információkat megszerezzük az aszteroidák számáról. Ráadásul a Jupiter vonzása folyton megváltoztatja imitt-amott az aszteroidák pályáját.

- Akkor is meg kellene próbálnunk. Ha csak egy hajót küldenénk ki, a kalózok nem tudhatnák, hogy ez miféle képtelenség, de megriadnának a feltérképezés következményeitől. Ha híre megy, hogy beindul az adatfelmérés, megtámadják a hajót.

- És akkor mi van?

- Tegyük fel, hogy kiküldünk egy automata hajót teljes felszereléssel, emberi irányítás nélkül.

- Drága multság lenne.

- De megéri. Tegyük fel, hogy automata mentőcsónakkal szereljük föl, amely menten elhagyja a hajót, amint a műszerek regisztrálják a közeledő hiperatommotor energiasugárzását. Mit gondoltok, mit csinálnak majd akkor a kalózok?

- Szétlövik a mentőcsónakot, megcsákyazzák a hajót, és elcipelik a bázisukra.

- Vagy az egyik bázisukra a sok közül. Helyes. És ha látják, hogy a mentőcsónakok megpróbálnak elszabadulni, nem is lesznek meglepve, hogy egy lelket sem találnak a hajó fedélzetén. Végül is ez egy fegyvertelen felmérőhajó. Az ember nem is számíthat arra, hogy a személyzet megpróbál ellenállni.

- Hová akarsz kilyukadni?

- Tegyük fel továbbá, hogy a hajó bekapcsol és felrobban, mihelyt a hőmérséklet a húsztoknál magasabb abszolút érték fölé emelkedik, ami valószínűleg akkor következik be, amikor becipelik az aszteroidák hangárába.

- Tehát álcázott csapdát javasolsz?

- Még hozzá gigantikus méretűt. Szétcsapna az aszteroidák között. Tucatszámra rombolná szét a kalózhajókat. Még a Ceresz, a Veszta, a Júnó vagy a Pallasz is foghatná a villanásokat. Akkor aztán, ha túlélő kalózkodra akadunk, olyan információkhoz juthatunk, amelyek rendkívül hasznosak lehetnek.

- Értem.

Így azután nekiláttak, hogy felszereljék az *Atlaszt*.

Az az árnyalak gyors, biztos mozdulatokkal dolgozott a Hold felszínére vezető mélyedésben. Egy mikrohőfegyver túsugarával kezdte kinyitni a légkamra titkos berendezését. A védőlemez kinyílt. Egy pillanatra csak úgy táncoltak a szorgos, fekete kesztyűs ujjak. Majd visszahelyezték a lemezt, és ugyanannak a hőfegyvernek egy szélesebb és langyosabb sugarával vissza hegesztették.

Ott ásitott a mélyedés barlangkapuja. A riasztó, mely mindig jelzett, ha szükség volt rá, ezúttal hallgatott, áramköre szertehányva hevert a megbolygatott lemez mögött. Az árnyalak belépett a mélyedésbe, és az ajtó becsukódott mögötte. Mielőtt az örbe nyíló felszíni ajtót kinyitotta, legöngyölítette a karja alatt tartott rugalmas plasztikot. Ahogy belebújt, az anyag teljesen beborította és hozzásimult, csak a szeménél volt egy átlátszó szilikoncsík. A derékszíjába akasztva egy apró henger volt folyékony oxigénnel, a rövid gumicső fölért a fejéig. Afféle félúrruha volt ez, melyet a légüres térben tett gyors kirándulásokhoz terveztek, az azonban már nem volt biztos, hogy fél óránál hosszabb ideig kitart.

Bert Wilson meghökkent, a fejét forgatta.

- Hallottad?

Colos rábámult.

- Semmit sem hallok.

- Esküdni mernék, hogy a mélyedés ajtaja csukódott. Pedig nem volt semmi riasztás.

- Miért, kellene hogy legyen?

- Hát persze. Az embernek meg kell hallania, ha nyílik az ajtó. Ahol levegő van, ott csengő jelez, ahol pedig nincs levegő, ott fény. Máskülönben ki vagy téve annak, hogy ha kinyitasz egy másik ajtót, kiengeded a levegőt egy hajóból vagy az átjáróból.

- Akkor minden rendben. Ha nincs riasztás, semmi ok az aggodalomra.

- Én nem vagyok ebben olyan biztos. - Az ör lapos szökellésekkel - a Hold bébigravitációjában olyan húslábnyi volt egy-egy, - áthaladt a folyosón a légszilip mélyedéséig. Útközben megállt az egyik falnál, és bekapcsolt három külön mennyezeti kazettát, melyektől nappali fény árasztotta el a területet.

Colos követte, esetlenül slattyogott utána, folyvást kitéve magát az orra esés veszélyének.

Wilson nagyot fűjt. Ellenőrizte az ajtót, majd újból a folyosó felé fordult.

- Tényleg nem hallottál semmit?

- Tényleg - mondta Colos. - Igaz, hogy nem is hallgatóztam.

Öt perc az indulásig.

Tajtékkódarabkák repültek szanaszét az űrruhás alak lába alól, ahogy az *Atlasz* felé tartott. A Föld fényében csillogott az űrhajó, de ez a fény a Hold légüres felszínén csak egyhüvelyknyit világított meg abból a sötét párkányból, mely a kikötőt szegélyezte.

Az árnyalak három hosszú lépéssel átvágott a megvilágított részen, és eltűnt a hajó koromfekete árnyékában.

Egyik kezét a másik után téve húzta fel magát a létrán, és úgy rugdalkozott fölfelé, hogy tíz létrafokot is haladt egyszerre előre. Odament a hajó légszilipjéhez. A vezérlőmű egy pillanatra nyitva tátongott, majd bezárult.

Az Atlasznak utasa van! Egyetlen utasa!

Az ör a folyosó légszilipje előtt állt, és bizonytalanul vizsgálta.

Colos fecsegett-locsogott.

- Már csaknem egy hete, hogy itt vagyok. A barátomat kellene követnem mindenfelé, nehogy valami zúrbe keveredjen. Hogy jön ez az olyan úrvadászhoz, amilyen én vagyok! És nincs rá semmi esélyem, hogy meglójak...

- Maradj már nyugton, pajtás! - mondta az elgyötört őr. - Nézd, nagyon rendes kölyök vagy, meg miegymás, de erről majd máskor beszélünk.

Egy pillanatig rámeredt az ellenőrző plombára. - Különös - mormogta.

Colosban fölment a pumpa. Apró arca elvörösödött. Megragadta az őrt a könyökénél fogva, és húzni kezdte, miközben majdnem elveszítette az egyensúlyát.

- Hé, öregem, kit nevezel te kölyöknek?

- Eredj már odébb!

- Egy pillanat. Beszéljünk nyíltan. Nehogy azt hidd, hogy erőszakoskodhatsz velem csak azért, mert nem vagyok akkora, mint bizonyos pasasok. Védekezz! Gyerünk! Emeld fel az öklödet, vagy bepancsolom az orrodát az arcodba!

Boxállásba vágta magát és körbeugrált. Wilson megdöbbenve nézte.

- Mi ütött beléd? Hagyd abba ezeket a hülyeségeket. - Begyulladtál?

- Szolgálatban nem verekszem. Mellesleg nem is értem, mitől sértődöttél meg. De a dolgomat meg kell csinálnom, és nem érek rá veled foglalkozni.

Colos leengedte az öklét.

- Hé, azt hiszem, elindítják a hajót!

Hallani természetesen semmit sem lehetett, hiszen a hang nem hatol át a légüres téren, de a lábuk alatt lágyan remegett a talaj a kalapácsütésszerű zajtól, ahogyan a rakéta fölemelte a hajót a bolygóról.

- Hát ez az - húzta össze a szemöldökét Wilson. Azt hiszem, már nem is kell jelentést tennem. Már késő. - Az ellenőrző plombáról egészen megfélelkezett.

Indulás!

Az *Atlasz* alatt ott tátongott a kerámiával bélelt kilövőállás, és a főrakéták minden dühüket belefűjték. A hajó lassan, méltósággteljesen fölemelkedett, és nehézkesen előremozdult. A sebesség egyre nőtt. A hajó belefűródött a fekete égbe, és egyre zsugorodott, míg a végén már csak egy csillag lett a többi csillag között, végül eltűnt.

Dr. Henree már ötödször nézett a karórájára.

- Nos, elment. Most már biztos, hogy elment - és pipájával rábökött az óra számlapjára.

- Ellenőriztessük a kikötő vezetőségével - ajánlotta Conway.

Öt perccel később már az üres űrkikötőt nézték a képernyőn. A kilövőállás még nyitva volt. A Hold sötét oldalának távoli fagyosságában is látszott, hogy még mindig gőzölög.

- Szép hajó volt - csóválta meg a fejét Conway. - Egyelőre még szép.

- Én már csak úgy gondolok rá, mint ami volt. Pár nap, és olvadt fémesső lesz belőle. Ez egy pusztulásra ítélt hajó.

- Reméljük, hogy van valahol egy kalózbázis, amely ugyancsak pusztulásra van ítéelve.

Henree komoran bólintott.

Ahogy nyílt az ajtó, mindketten megfordultak. De csak Colos volt az.

Vigyorgogni kezdett.

Ó, gyerekek, csudaszép volt megérkezni Holdvárosba. Minden egyes lépésnél érzem, ahogy visszatér a súlyom. - Dobbantott a lábával, és kétszer-háromszor a levegőbe ugrott. - Látják - mondta -, maguk is kipróbálhatják, milyen ott, ahonnan én jövök, és fölgorhatnak a mennyezetig, és bolondot csinálhatnak magukból.

Conway összehúzta a szemöldökét. - Hol van Lucky?

- Én tudom, hol van - mondta Colos. - Én minden percben tudom, hogy hol van. Azt mondják, az *Atlasz* elindult.

- Azt tudom - mondta Conway. - De hol van Lucky?

- Hát mit gondolsz, hol lehet? Természetesen az *Atlaszon*.

Dr. Henree kezéből kiesett a pipa, és lepottyant a linóleummal borított padlóra. Észre sem vette.

- Micsoda?!

Conway rózsaszínű, kövérkés arca vörösödni kezdett, fel egészen a hófehér hajáig.

- Ez valami tréfa, ugye?

- Nem. Öt perccel azelőtt ment el, hogy a hajót kilőtték. Én szóval tartottam az őrt, azt a Wilson nevel fickót, nehogy közbeavatkozzon. Még egy verekedést is kiprovokáltam, és majdnem bemutattam neki egykét régi csel - mondta Colos, és menten vagdalkozni kezdett a levegőben, hogy illusztrálja a dolgot. - De a pasas visszavonult.

- Hagytad, hogy Lucky elmenjen? És nem is figyelmeztettél bennünket?

- Hogy tehettem volna? Nekem azt kell csinálnom, amit Lucky mond. És ő azt mondta, hogy csak az utolsó pillanatban megy el, anélkül hogy bárki megtudná, különben maga vagy dr. Henree leállítaná. Conway felnyögött.

- Hát ezt megcsinálta. Az ürre is, Gus, tudhattam volna, hogy nem szabad bízni ebben a nyavalyás kis Marslakóban. Colos, te bolond! Hisz tudtad, hogy az a hajó csapda!

- Tudtam biza. Lucky is tudta. Azt is mondta, hogy ne küldjünk utána másik hajót, mert az elrontaná a tervét.

- Igazán, elrontja? Már ebben az órában a nyomában lesznek.

Henree megragadta a barátja kabátujját.

- Talán mégsem kellene, Hector. Nem tudjuk, hogy Lucky mit tervez, de bízunk benne, hogy akármi is az, biztonságban véghezviszi. Ne avatkozzunk bele.

Conway visszavonult, de csak úgy remegett az izgalomtól és a dühtől.

- Azt is mondta - folytatta Colos -, hogy majd a Cereszen találkozunk, és hogy ön, dr. Conway, próbáljon erőt venni magán.

- Te... - kezdte Conway, mire Colos villámgyorsan elinalt a helyszínről.

A Mars a háta mögött volt, és a Nap holmi összezsugorodott tárgynak tetszett.

Lucky Starr szerette az űr csendjét. Amióta elvégezte az egyetemet és csatlakozott a Tudományos Tanácshoz, az űr vált az otthonává, inkább, mint bármelyik bolygó. És az *Atlasz* kényelmes hajó volt. Úgy készítették föl, mintha teljes személyzete lenne, és készleteiből csak annyi hiányzott, amennyit a személyzetnek kellett volna elfogyasztania, mielőtt eléri az aszteroidákat. Az *Atlasznak* mindenképpen azt a látszatot kellett keltenie, mintha a kalózok megjelenéséig teljes legénysége lett volna.

Lucky tehát a Vénusz élesztőfarmján készült, szintetikus marhaszeletet eszegetett, meg Mars-süteményt és a Földről származó, csont nélküli csirkét.

A végén még meghízom, gondolta magában, és az eget kémlelte.

Elég közel járt a nagyobb aszteroidákhoz, így meg tudta különböztetni őket. Itt volt a Ceresz, a legnagyobb, melynek közel ötszáz mérföld az átmérője. A Veszta a Nap másik oldalán volt, de a Júnót és a Panaszt azért látni lehetett.

Hogyha használhatta volna a hajó teleszkópját, még többet is találhatott volna, ezernél is többet, talán tízezret is. Számuk végtelen volt.

Valaha úgy képzelték, hogy a Mars és a Jupiter között réges-régen volt egy bolygó, amely geológiai korszakokkal ezelőtt darabjaira robbant szét. Ám ez nem így volt. A Jupiter volt a ludas a dologban. A Jupiter óriási gravitációjának hatása szakította széjjel az űrt a Naprendszer kialakulásának idején ezermilliónyi mérföldön át, a világmindenségbe. Ez a kozmikus hordalék sohasem olvadt össze egyetlen bolygóvá a Jupiterrel, ehelyett miriádnyi apró világgá dermedt.

Itt volt tehát a négy legnagyobb, mindegyiknek száz vagy még annál is több mérföld az átmérője. További ezerötszáz az átmérője tíz és száz mérföld közötti. Azután ezernyi volt (pontosan senki sem tudta, hogy mennyi), aminek az átmérője egy és tíz mérföld között volt, és tízezernyi egy mérföldnél is kisebb átmérővel, de még mindig nagyobbak voltak, mint a Nagy Piramis.

Oly sok volt belőlük, hogy a csillagászok "az űr szemeté"-nek hívták őket.

Az aszteroidák a Mars és a Jupiter közötti területen szanaszét szórva helyezkednek el, és mindegyik a saját pályáján kering. Nincs az egész Galaxisban még egy olyan, ember által ismert bolygórendszer, amelynek ekkora aszteroidaövezete lenne.

Ez bizonyos értelemben jó. Az aszteroidák voltaképpen gázlókövek a nagyobb bolygókhoz. Bizonyos értelemben azonban rossz. Minden bűnöző, aki el tud menekülni az aszteroidákra, nyugodtan üldögélhet, abban a biztos tudatban, hogy sohasem tudják elkapni. Semmiféle rendőri erő nem képes átkutatni ezeket a repkedő hegyeket.

A kisebb aszteroidák a senkiföldjei. A legnagyobbakon személyzettel jól ellátott csillagászati obszervatóriumok működnek, nevezetesen a Cereszen. A Pallaszon berilliumot bányásznak, a Veszta és a Júnó pedig fontos üzemanyag-töltő állomás. De még így is marad vagy ötvézezer jókora aszteroida, melyek felett nem gyakorol ellenőrzést a Földi Birodalom. Néhány ezek közül elég nagy ahhoz, hogy kikötője legyen. Sok azonban még ahhoz is túl apró, hogy akár egyetlen motoros cirkáló kiköthetne rajta, vagy legalább hathónapi üzemanyag, élelem és víz tárolására megfelelné.

Feltérképezni pedig egyszerűen képtelenség őket. Még azokban a hajdanvolt, atomkorszak előtti időkben, az űrutazások előtt is lehetetlen volt, pedig akkoriban még csak úgy ezerötszázat ismertek belőlük, és csupán a legnagyobbakat. Akármilyen körülményben számították is ki a pályájukat a teleszkóp-megfigyelésekkel, így is akadtak aszteroidák, melyek hol "elvesztek", hol pedig "megkerültek".

Lucky felriadt álmodozásából. Az érzékeny ergométer jelzései felerősödtek a kinti hatásoktól. Ő maga egy lépésre állt a műszerfáltól.

A Napból állandóan áradó energia, mely közvetlenül vagy viszonylag kicsi cseppekben áramlott a bolygókon keresztül, hatástalanra vált. Ami most belépett, az egy jellegzetesen megszakításos energiával működő hiperatommotor volt.

Lucky nyomon követte azt a vonalas grafikont, melyet az ergográfal összekötött műszer irt le. Ahogy nézte az öniró emelkedését, keményen összeszorította az állkapcsát.

Mindig fennállt a lehetőség, hogy az *Atlasz* holmi közönséges kereskedelmi vagy utasszállító hajóval találkozzék, de a diagram nem erre mutatott. Ennek a közeledő hajónak a lehető legfejlettebb technikával készültek a motorjai, és különbözött minden földi tervezésű hajótól.

Öt perc telt el, ezalatt elegendő adatot tudott összeszedni, hogy kiszámíthassa a távolságot és az energiaforrás irányát.

Lucky most ráhelyezte a képernyőt a teleszkópra, s íme, hatalmasra nőttek a csillagtér pettyei. Figyelmesen kutató a határtalanul csendes, határtalanul távoli, határtalanul mozdulatlan csillagok között, míg csak a szemébe nem villant valami, és az ergométer számlapja többszörös nullát mutatott.

Egy kalóz. Semmi kétség! Ahogy a hajó egyik fele megcsillan a napfényben, a másik pedig homályban volt, jól kivethette a körvonalait. Keskeny, kecses hajó, láthatólag fürge, jól manőverezhető. Volt benne valami idegenszerű.

Szírúsi tervezés, gondolta Lucky.

Figyelte a hajót, ahogy lassan egyre nagyobb és nagyobb lett a képernyőn. Vajon ilyen lehetett az a hajó is, amelyet az apja és anyja látott az élete utolsó napján?

Lucky alig emlékezett a szüleiére, csupán képeket látott róluk és vég nélküli történeteket hallott Henreetől és Conwaytól Lawrence és Barbara Starr-ról. Ők hárman, a magas, komoly Gus Henree, a lobbanékony, de állhatatos Hector Conway és a fürge, mindig nevető Larry Starr elválaszthatatlanok voltak. Együtt jártak iskolába, együtt végezték el az egyetemet, és együtt léptek be a Tanácsba, ahol minden feladatukat egyetlen teamként végezték.

És akkor Lawrence Starrt előléptették, és a Vénuszra küldték, hogy egy ideig ott teljesítsen szolgálatot. Épp a Vénusz felé igyekezett feleségével és négyéves kislányával, amikor a kalózhajó megtámadta őket.

Lucky éveken át keservesen próbálta elképzelni ennek a halálra ítélt hajónak az utolsó óráit. Először, amikor kalózok és áldozatok még a hajón voltak, tönkretették a hajó farában lévő fő hajtóművet. Azután felrobbant a légszilip és a fedélzet. A légszilip átszakadásakor a hajó személyzete és utasai űruhában tülekedtek levegőért. A személyzet felfegyverkezett és várt. Az utasok a közbelső helyiségekben zsúfolódtak össze, teljesen reménytelenül. Az asszonyok sírtak. A gyerekek sikoltottak.

Lucky apja nem rejtőzött el. Az ő apja a Tanács tagja volt. Fegyvert fogott, és harcolt. Ebben Lucky egészen bizonyos volt. Valami emléke is volt erről, egy egészen rövidke emléktöredék, mélyen beéve az agyába. Apja, ez a magas, erős férfi, ott állt, fegyverét fölemelve, és hideg düh látszott az arcán, olyan, amilyen életében csak igen ritka pillanatokban fogta el. A vezérlőterem ajtajából fekete füstfelhő gomolygott ki. És látta az anyját, könnyes és piszkos arccal, de tisztán látta az űruha arclemezén át, amint beerölteti őt egy mentőcsónakba.

- Ne sírj, David, rendben lesz minden.

Ezek voltak az utolsó szavak, amiket az anyjától hallott. Majd mennydörgés dördült, és ő nekinyomódott valami falnak.

Két nappal később akadtak rá a mentőcsónakban, az automata rádió-segélyjelzést követve. Közvetlenül az esemény után a kormány óriási kampányt indított az aszteroidák kalózái ellen, amit a Tanács teljes erőbedobással támogatott. A kalózok számára nyilvánvalóvá vált, hogy rossz üzlet megtámadni és megölni a Tanács kulcsembereit. Az aszteroidák lokalizált búvóhelyeit porig rombolták, és a kalózveszély hús évre a minimálisra csökkent.

De Luckyt gyakran foglalkoztatta a gondolat, vajon azt a kalózhajót megtalálták-e, amelyik szülei gyilkosait szállította. Am ezt senki sem tudta megmondani.

És íme, a fenyegetés most sokkal kevésbé látványos, de annál veszélyesebb módon éledt fel. A kalózkodás többé már nem egyéni akció. Szervezett támadás indult a földi kereskedelem ellen. De még ennél is többről volt szó. A hadviselés természetéből Lucky arra következtetett, hogy egyetlen agy, egyetlen stratégiai irányzat áll mögötte. És tudta, hogy ezt neki meg kell találnia.

Még egyszer rápillantott az ergométerre. Az energiamutató jelzése erősödött. A másik hajó már olyan távolságra volt, hogy az űrbeli udvariasság szabályai szerint kölcsönösen igazolni kellett magukat. Ami azt illeti, a távolság épp megfelelő volt, hogy egy kalóz megtehesse az első ellenséges hadmozdulatot.

Lucky alatt rengett a padló. Nem a másik hajóról jövő becsapódástól, hanem az elszabaduló mentőcsónak visszaruhozásától. Az energiapulzálás úgy felerősödött, hogy mozgásba hozta az automata kormányt.

Még egy rázkódás. És még egy. Összesen öt. Megfeszített figyelemmel nézte a közeledő hajót. A kalózok gyakran kilövik az ilyen mentőcsónakokat, részben perverz mulatságból, részben pedig azért, hogy ne maradjanak túlélők, aki le tudják írni, milyen az ő hajójuk, ha ugyan már eddig le nem írták a szub-éterikus hullámokon keresztül.

A hajó ezúttal nem vett tudomást a mentőcsónakokról. Lőtávolságon belülre közelített. Mágneses vonzereje kisült, odaszorult az Atlasz törzséhez, és a két hajó hirtelen egybefont, mozgásuk az űrön át jól kiegészítette egymást.

Lucky várt.

Hallotta, hogy a légszilip kinyílik, majd újból bezárul. Lépések zaja hallatszott, majd az a hang, ahogy a sisakokat kinyitják, végül beszédhang.

Meg sem moccan.

Az ajtóban egy alak jelent meg. A sisakját és a kézvédőjét már levetette, de a többi testrésze még jéggel borított űrruhába volt bugyolálva. Az űrruhák már csak ilyenek, amikor az ember a közel abszolút nulla fokos űrből belép egy hajó nyirkos, zárt levegőjébe. De a jég már olvadozni kezdett.

A kalóz akkor vette észre Luckyt, amikor már csak kétlépésnyire volt a vezérlőteremtől. Megállt, és a meglepetéstől csaknem mulatságos arcot vágott. Luckynak arra is volt ideje, hogy szemügyre vegye a ritkás, fekete haját, a hosszú orrot és azt a halottfehér sebhelyei, amely az orrlükától a szemfogáig húzódott, és két felemás részre vágta a felső ajkát.

Lucky hidegen figyelte a kalóz meglepődését. Attól nem félt, hogy felismerik. Az aktív szolgálatban lévő tanácsosok mindig a nyilvánosság kizárásával dolgoztak, abból a megfontolásból, hogy a túl jól ismert arc csökkentheti a hatékonyságot. Az apja arca is csak a halála után jelent meg a szub-éterikus televideón. Luckynak múló keserőséggel az futott át az agyán, hogy egy kicsivel több nyilvánosság az életében talán megmentette volna apját a kalóztámadástól. De tudta, hogy ez butaság. Mire a kalózok észrevették volna Lawrence Starrt, a támadás már túlságosan előrehaladt ahhoz, hogysem leállíthatták volna.

- Fegyver van nálam - mondta Lucky. - És azon nyomban használom is, mihelyt te a tiédhez nyúlsz. Ne mozdulj!

A kalóz kinyitotta a száját. Aztán újból becsukta. - Ha hívni akarod a többieket, csak rajta!

A kalóz gyanakodva meredt rá, nem vette le a szemét Lucky fegyveréről, és közben elordította magát:

- Átkozott űr, itt van egy hasfelmetsző, és revolver van nála!

Nevetés volt rá a válasz, majd egy hang felkiáltott: - Csönd!

Még egy ember lépett a helyiségbe.

- Állj félre, Dingo! - mondta.

Nyitva volt az űrruhája, és a megjelenése nem nagyon illett hajófedélzetre. Öltöne a legdivatosabb Nemzetközi Város-teli úri szabáságból kerülhetett ki, és inkább egy vacsorapartira felelt volna meg a Földön. Inge abból a legfinomabb selyemhól készült, melyet a legjobb műanyagból állítanak elő. Szivárványszínei inkább finomak voltak, nem feltűnőek, jól illett hozzájuk a bokában elszűkülő nadrág, amely egybeszabott öltözéknek tűnt volna, ha nincs rajta egy hímzett öv. Kézeltje is hasonló volt az övhöz, ezenkívül még pillékönnyű, égszínkéék sálat viselt. Bodros, barna haján meglátszott, hogy kellő figyelmet szokott rá fordítani.

Fél fejvel alacsonyabb volt Luckynál, de az ifjú tanácsos a tartásáról láthatta, hogy divatfi megjelenése ellenére is helytelen lenne lágyságot feltételezni róla. Az újonnan érkezett nyájasan így szólt:

- Antonnak hívnak. Letenné a fegyverét?

- Hogy lelőjenek?

- Lehet, hogy lelőjük, de nem ebben a pillanatban. Előbb feltennék néhány kérdést.

Lucky ragaszkodott a fegyveréhez.

- Megtartom a szavam - *ígérte* Anton. Kis pír jelent meg az orcáján. - Ez az egyedüli olyan erényem, amit mások is erénynek tartanak, de ehhez aztán ragaszkodom.

Lucky letette a fegyverét. Anton felvette, és odaadta a másik kalóznak.

- Nesze, Dingo, és eredj innen! - mondta, majd odafordult Luckyhoz. - A többi utas elment a mentőcsónakokkal, ugye?

- Ez nyilván kelepce, Anton...

- Anton kapitány, ha szabad kérnem - mondta az mosolyogva, de az orrcimpája remegett.

- Nos, akkor ez csapda, Anton kapitány. Nyilvánvalóan tudják, hogy a hajón nincsenek sem utasok, sem személyzet. Már akkor is tudták, amikor elfoglalták.

- Valóban? Ezt honnan veszi?

- Onnan, hogy jeladás és figyelmeztető tüzelés nélkül közelítették meg a hajót. Nem volt különösebben

sietős a dolog. A mentőcsónakokkal sem törődtek, amikor már lőtávolságon belül voltak. Az emberei olyan óvatlanul léptek a hajóra, mint akik sejtik, hogy nem lesz ellenállás. Az az ember, aki először rám talált, úgy lépett a helyiségbe, hogy a fegyvere a tokjában volt. A következtetés magától értetődő.

- Kitűnő. És maga mit művel itt a hajón személyzet és utasok nélkül?
- Azért jöttem, hogy megnézzem magát, Anton kapitány - mondta komoran Lucky.

3

Szópárbaj

Anton arckifejezése nem változott.

- Most láthat.

- De nem négy szemközt, kapitány. - Lucky ajka elkeskenyedett és összezárult.

Anton gyorsan körülnézett. Vagy tucatnyi embere gyűlt össze körülötte, a legkülönbözőbb módon kibújva úrruháikból, és érdeklődve figyelték őket.

Anton arca kissé elvörösödött. Felemelte a hangját. - Eredjetek a dolgokra, nyavalyások! Teljes jelentést akarok a hajóról. És tartsátok készenlétben a fegyvereket. Többen is lehetnek még a fedélzeten, és ha bárkit is nyakon csípek, aki úgy csinál, mint Dingo, azt kilököm a légszilipen.

Amazok lassan, csoszogva megindultak. Anton hirtelen felordított:

- Gyorsan! Gyorsan! - Kígyómozdulattal kapott a fegyveréhez. - Háromig számolok, és lövök! Egy... kettő...

Eltűntek. Újból Lucky felé fordult. Csillogott a szeme, és az orrlyukából zihálva jött-ment a levegő.

- Nagy dolog a fegyverem - lihegte. - Muszáj félniük tőlem. Jobban kell félniük tőlem, mint a Földi Hajóhad fogságától. Akkor a hajó egy akarat, egy kéz. Az én akaratom és kezem.

Igen, gondolta Lucky. Egy akarat és egy kéz. De kié? A tiéd?

Anton kisfiús, barátságos, nyílt mosolya visszatért.

- No, most mondd meg, mit akarsz?

Lucky a hüvelykujjával rábökött a másik fegyverére, amely még mindig lövésre készen állt. Ő is elmosolyodott.

- Le akar löni? Ha igen, akkor essünk túl rajta. Anton a fejét rázta.

- Nagy úr! Te aztán pimasz vagy! Akkor lövök, ha kedvem tartja. Én mondom meg, hogy mikor. Hogy hívnak? - A fegyverét szilárdan nekiszegezte.

- Williamsnek, kapitány.

- Derék természetű ember vagy, Williams. Erősnek látszol. De én mégiscsak itt ülök, és ha egyet nyomok a hüvelykujjammal, meghalsz. Azt hiszem, ez roppant tanulságos. Két ember és egy fegyver, ez a hatalom összes titka. Gondolkodtál már valaha a hatalmon, Williams?

- Néhanapján.

- Ez az élet egyetlen értelme, nem gondolod? - Talán.

- Látom, valami miatt nagyon izgatott vagy. Lássuk csak. Miért vagy itt?

- Hallottam a kalózokról.

- Mi az aszteroidák emberei vagyunk, Williams. Ez a nevünk, nem más.

- Tetszik nekem ez a dolog. Azért jöttem, hogy csatlakozzam az aszteroidákhoz.

- Hízelegsz, de az ujjam még a fegyver ravaszán van. Miért akarsz csatlakozni hozzánk?

- Nagyon unalmas az élet a Földön, kapitány. A magamfajta ember letelepedhet, és könyvelő vagy mérnök lehet. Akár gyárat vezetek, akár egy íróasztal mögött ülök és szavazok a részvényesek összejövételén, nem számít. Elejétől a végéig előre lehet tudni, hogy milyen lesz az életem. Nincs benne semmi kaland, semmi rendkívüli.

- Micsoda filozófus vagy te, Williams! Folytasd! - Ott vannak ugyan a telepek, de az sem vonz, hogy farmerkedjem a Marson, vagy dézsafelügyelő legyek a Vénuszon. Engem az aszteroidák élete vonz. Maguk keményen és veszélyesen élnek. Az ember hatalomra emelkedhet, akárcsak maga. Ahogyan mondta, a hatalom ad értelmet az életnek.

- Így lettél hát potyautas egy üres hajón?

- Nem tudtam, hogy üres. Csak el akartam lógni valahová. A szabályszerű úrutazás sokba kerül, és manapság nem nagyon adnak útlevelet az aszteroidákra. Tudtam, hogy ez a hajó egy térképező expedícióhoz tartozik. Ez a szóbeszéd járta. Az aszteroidák felé akarták indítani. Így azután vártam, hogy kilőjék. Akkor történt, amikor mindenki ott sürgött-forgott az indítás körül, és a légszilip még nyitva volt. Van egy pasasom, az vonta ki a forgalomból az őrt. Úgy számítottam, hogy megállunk a Cereszen. Minden aszteroidaexpedíciónak ez a fő bázisa. Úgy képzeltem, hogy ha már egyszer ott vagyok, akkor baj nélkül megúszom. A személyzet biztosan csillagászokból és matematikusokból áll. Ha lekapom a szemüvegüket, megvakulnak. Csak rájuk

fogom a fegyveremet, és halálra rémülnek. És amikor ott leszek a Cereszen, akkor valahogy kapcsolatba léphetek a kaló... az aszteroidák embereivel. Egyszerű.

- Meglepődöttél egy kicsit, ugye, amikor a fedélzetre léptél?

- Meghiszem azt. Sehol egy lélek, és mire észbe kaptam, már ki is löttek.

- Mit gondolsz, Williams, mi lehet ez az egész? - Nem tudom. Rejtély.

- Lássuk csak, hátha rájövünk. Te meg én együtt. - Tett egy mozdulatot a fegyverével, és élesen mondta: - Gyerünk!

A kalózvezér átment a vezérlőtermen, és a hajó hosszú központi folyosója felé indult. Néhány embere elősündörgött az ajtó mögül. Morogtak valamit egymás között, de ahogy Anton szemét megpillantották, menten elhallgattak.

- Gyertek ide! - mondta Anton.

Odamentek. Egyikük megtörölte a keze fejével ősz bajuszát, és így szólt:

- Senki más nincs a hajón, kapitány.

- Rendben. És mit gondoltok a hajóról?

Négyen voltak, de egyre többen gyűltek köréjük. Anton hangja élesebb lett.

- Van egyáltalán valami véleményetek a hajóról? Dingo előrefurakodott. Már megszabadult az ürühájától, és Lucky emberformájában láthatta. Nem volt valami kellemes látvány. Széles és súlyos volt, karja hosszan lelógott duzzadó vállából. Az ujjain fekete szőrpmacsok voltak, és a felső ajka fölött rángatózott a sebhely. A szeme Luckyra meredt.

- Nekem nem tetszik - mondta.

- Nem tetszik neked a hajó? - kérdezte élesen Anton.

Dingo habozott. Egyenesítgette a karját, hátrafesztette a vállát.

- Valami bűzlik.

- Hogyhogy? Miért mondd ezt?

- Egy konzervnyitóval is szét tudnám szedni. Kérdezze meg a többieket, egyetértenek-e velem. Ezt a ládát fopiszkálók tartják össze. Még három hónapig sem tart ki.

Egyetértő mormogás hallatszott. Most a szürke bajuszos szólalt meg:

- Már bocsásson meg, kapitány, de az elektromos hálózat úgy van felragasztva. Filléres munka. A szigetelés már majdnem átégett.

- Elkapkodták az egész hegesztést - mondta egy másik. - Úgy állnak a varratok, mint ez - és felmutatta vaskos, szutykos hüvelykujját.

- És ha kijavítanánk? - kérdezte Anton.

- Az beletelne egy évbe és még egy hétbe. Nem éri meg - válaszolta Dingo. - Mellesleg itt nem is tudnánk megcsinálni. El kellene vinnünk valamelyik sziklára.

Anton Luckyhoz fordult, és nyájasan magyarázta: - Tudod, mi mindig csak "sziklának" emlegetjük az aszteroidákat.

Lucky bólintott.

- Az embereimnek kétségtelenül az az érzése, hogy nem érdemes elhajtani ezt a hajót. Te mit gondolsz, miért küld ki a Föld kormányzata üresen egy hajót, ráadásul ilyen silányul összecsapva?

- A dolog kezd egyre zavarosabb lenni - mondta Lucky.

- Akkor hát vizsgáljuk át egészen!

Anton ment elől. Lucky szorosan a nyomában. Az emberek csendben csoszogtak mögöttük. Luckynak viszkedett a nyaka. Anton egyenesen, bátran ment, mint aki érzi, hogy Luckytól úgysem várható támadás. Jól érezte. Tíz fegyveres volt Lucky sarkában.

Benéztek minden kis helyiségbe; mindegyiket aprócskára tervezték. Volt ott számítógépterem, egy kis obszervatórium, fotólaboratórium, hajókonyha és hálófülkék.

Egy kanyargós, keskeny csövön át lecsusszantak az alsó szintre. Ebben a csőben közömbösítették a pszeudogravitációs területet, így bármelyik irányban lehetett "fel" és "le" állítani. Anton olyan szorosan mászott Lucky nyomában, hogy annak alig volt ideje odébbkúszni (a lába akadozott egy kissé a hirtelen súlytöbblet miatt), még mielőtt a kalózvezér beérte. Anton kemény, súlyos úrhajócsizmája alig néhány hüvelyknyire volt csak az arcától.

Lucky valahogy visszanyerte az egyensúlyát, és dühösen megfordult, de Anton kedvesen mosolygott rá, miközben ott állt, és fegyverét egyenesen Lucky szívének szegezte.

- Ezer bocsánat - mondta. - Még szerencse, hogy ilyen fürge vagy.

- Igen - morogta Lucky.

Az alsó szinten volt a gépterem és a hajtómű, és ott volt a mentőcsónakok holt helye is. Itt helyezkedett el az üzemanyagraktár, az élelem- és vízraktár, a légfrissítő és a sugárvédelem.

- Nos, mi a véleményed minderről? - mormogta Anton. - Igaz, hogy ócska, de nem látok benne semmi rendkívülit.

- Nehéz megmondani.

- De hát napokig ezen a hajón kellett volna élned! - Az igaz, de arra nem volt időm, hogy átnézzem. Csak azt lestem, hogy induljon már el valamerre.

- Értem. No, akkor menjünk vissza a felső szintre. Megint Lucky ment "le" először a csőben. Ezúttal könnyedén szökellve, egy macska kecsességével ugrott le a hat láb magasból.

Másodpercekkkel később Anton kukkantott ki a csőből.

- Izgi?

Lucky elpirult.

Megjelentek a kalózok, egyik a másik után. Anton be sem várta mindegyiküket, újból nekivágott a folyosónak.

- Tudod, azt hinné az ember, hogy már az egész hajót átnéztük. A legtöbben ezt mondanák. Nem gondolod?

- Nem - mondta nyugodtan Lucky. - Én nem így gondolom. Még nem voltunk a fürdőszobában. Anton összehúzta a szemöldökét, egy pillanatra eltűnt arcáról a nyájas kifejezés, és feszült, izzó düh látszott rajta.

Aztán ez is elmúlt. Megigazgatta egyik hajfűrtjét, és elmélyülten vizsgálgatta a kézfejét.

- Hát akkor nézzük meg! - mondta.

Amikor az említett helyiség ajtaja kinyílt, néhányan fűtyentettek vagy felkiáltottak a bámulattól.

- Gyönyörű - mormolta Anton. - Gyönyörű. Ez aztán a luxus, mondhatom!

Csakugyan az volt. Ehhez kétség sem fért. Elkülönített zuhanyozófülkék, három is, a csövekből szappanos (kézmeleg) víz és öblítővíz (hideg és forró) folyt. De volt ott vagy fél tucat elefántcsont és króm mosdótál szappantartóval, hajszárítók és tűhegyes sugarú bőrstimulátor. Minden volt ott, ami kellett.

- Nem éppen rozoga hely - mondta Anton. - Olyan, akár egy show-műsor a szub-éterikus televideón, mi, Williams? Mi a véleményed?

- Zavarban vagyok.

Anton mosolya úgy enyészett el, akár egy fűrgő hajó villanása a képernyőről.

- Én nem. Gyere ide, Dingo.

- Egyszerű probléma ez, te - szölt a kalózvezér Luckyhoz. - Adva van egy hajó, melynek egy lélek sincs a fedélzetén, és amit a legolcsóbb eszközökkel tákolnak össze, mintha nagy sietve csinálták volna, ám a fürdőszobája lélegzetelállító. Hogy miért? Azt hiszem, azért, hogy annyi cső legyen benne, amennyi csak lehetséges. Hogy minek? Azért, hogy ne is gyanítsuk, hogy egyike-másika csupán utánzat... Melyik cső is az, Dingo?

Dingo belerúgott az egyikbe.

- Ne rugdosd, te szerencsétlen hülye! Szedd szét! Dingo úgy tett. Huzalokat cibált elő.

- Mi ez, Williams? - követelődzött Anton. - Huzalok - mondta kurtán Lucky.

- Azt én is tudom, te trokli - gurult dühbe hirtelen. - És még mi? Majd én megmondom, hogy mi. Ezeket a huzalokat azért szerelték ide, hogy amint elvisszük a hajót a bázisunkra, atomjaira robbantsa széjjel.

- Hogy mondhat ilyet! - szökkent fel Lucky.

- Meglepődte? Nem is tudtad, hogy ez az egész egyetlen csapda? Nem gondoltad, hogy el akartuk vinni megjavítani? Azt sem tudtad, hogy ha elvisszük, úgy robbanunk fel a bázisunkkal együtt, hogy csak egy marék por marad belőlünk? Hisz csaléteknek vagy itt, hogy mindnyájunkat bolonddá tegyél! Csakhogy én nem vagyok ám bolond!

Az emberei szorosán körbefogták. Dingo az ajkát nyalogatta.

Anton egy pillanat alatt előkapta a fegyverét, és most nem volt ám kegyelem a szemében, de még a kegyelem árnyéka sem.

- Várjon! A nagy Galaxisra, várjon! Semmit sem tudtam erről! Nincs hozzá joga, hogy ok nélkül leljön! - Ugrásra készen megfeszült, hogy megvívja utolsó küzdelmét a halála előtt.

- Nincs jogom! - Anton szeme csak úgy villogott, és hirtelen leengedte a fegyverét. - Hogy mered azt mondani, hogy nincs jogom? Nekem ezen a hajón mindenhez jogom van!

- Nem lóhet meg csak úgy egy rendes embert! Az aszteroidák embereinek is szükségük lehet egy rendes emberre! Ne tékozzoljon el valamit a semmiért!

Az egyik kalóz váratlanul mormogott valamit.

- Derék legény ez, kapitány. Talán még hasznát vehetjük...

Elhalt a hangja, ahogy Anton ránézett.

- Mitől vagy te olyan rendes ember, Williams? Felelj erre, majd mérlegelem.

- Kiállok bármelyik emberével. Pusztán ökölrel vagy bármilyen fegyverrel.

- Csakugyan? - villantak meg Anton fogai. Hallottátok, emberek?

Helyeslő moraj támadt.

- Te akartad, Williams. Bármilyen fegyverrel! Derék! Ha élve megüszod, nem lövünk le. Akkor a legénységemhez tartozónak érezheted magad.

- Állja a szavát, kapitány?

- Állom a szavam, és sohasem szegem meg. A legénység is hallja. Ha élve megüszod.

- Kivel küzdjek meg?

- Itt van Dingo. Rendes ember. És bárki, aki legyőzi, az *nagyon* rendes ember.

Lucky méregette az előtte álló ormótlan porcogó és mócsingtömeget, akinek apró szeme várakozásteljesen csillogott, és komoran helyeselt a kapitánynak.

De Lucky határozottan kérdezte:

- Milyen fegyverrel? Vagy talán pusztá ökölrel? - Fegyverrel! Gázcsővel, hogy pontos legyenek. Gázcsővel, a nyílt űrben.

Luckynak egy pillanatra nehezebbre esett, *hog*y megőrizze a flegmáját.

Anton mosolygott.

- Csak nem attól félsz, hogy ez a próba nem lesz megfelelő a számodra? Ne félj. Az egész flottában Dingo a legjobb a gázpisztolyban.

Lucky szíve ólomnehéz lett. A gázpisztolypárbaj nagy gyakorlatot követel. Erről olyan hírhedt! Ahogyan annak idején a kollégiumban játszották, az sport volt. De profikkal harcolni, az a halált jelentheti.

Márpedig Lucky nem volt profi.

4

Párbaj a valóságban

A kalózok az *Atlasz* külső részén és saját, szíriuszi tervezése hajójukon gyűltek össze. Néhányan álldogáltak, a mágneses tér tartotta a csizmájukat. Mások, hogy jobban lássanak, lazán rádobták magukat a hajó törzsére, és csupán egy rövid mágneses kábel fogta őket.

Egymástól ötvenmérföldnyire helyezték el a két fémbevonatú kapufát. A hajón összehajtogatva nem voltak nagyobbak három négyzetlábznál, de száz *négyzetlábnyira* is ki lehetett nyitni ezeket a berill-magnézium lemezeket. Fényesen és sértetlenül forogtak a végtelen űrben, csillogtak a napfényben, és mérföldekre ellátszottak.

- Ismeritek a szabályokat - mondta Anton. A hangja harsányan visszhangzott Lucky fülében, és gyanítható, hogy Dingoéban is.

Lucky fél mérföldről úgy látta Dingo űrruháját, mint a napsugár egy foltját. Azt a mentőcsónakot, amely idehozta őket, elengedték, vissza a kalózhajóra.

- Ismeritek a szabályokat - mondta Anton. - Az veszít, akit visszanyomnak a saját kapufájához. Ha senkit sem nyomnak vissza, akkor az a vesztes, akinek előbb merül ki a gázpisztolya. Nincs megszabott idő. Nincs lesállítás. Öt percet kaptok, hogy elkészüljete. És mielőtt elhangzik a rajt, nem használhatjátok a fegyvereket.

Nincs lesállítás, gondolta Lucky. Ezzel akaratlanul is elárulták magukat. A gázpisztolypárbajt, ha legalisan űzik, nem lehet egy aszteroidától száz mérföldnél távolabb folytatni, és annak az aszteroidának legalább ötven mérföld átmérőjűnek kellene lennie. Csak ez biztosítana határozott, noha kicsiny gravitációs vonzást a játékosoknak. A mozgásukat nem befolyásolná. Ahhoz azonban elég lenne, hogy megmentse azt a küzdőfelet, aki kimerült gázpisztolyával odakint találja magát, mérföldekre az űrben. Még akkor is nyugodtan meghúzódhatna néhány óráig vagy a legrosszabb esetben akár egy-két napon át, s ha nem szedi fel egy mentőhajó, egyszerűen visszalebeg az aszteroida felszínére.

Itt azonban épp az ellenkező eset állt fenn: vagy százezernyi mérföldön belül sehol sem volt ilyen kiterjedésű aszteroida. A kilöködés itt végzetes lehet. Minden bizonnyal a Napban érne véget a dolog, jóval azután, hogy a vesztes megfulladt, mert elfogyott az oxigénje. Ilyen körülmények között rendszerint az a szabály, hogy ha valamelyik küzdő túljutott egy bizonyos ponton, akkor szüneteltették a mérkőzést, míg csak vissza nem tért.

Ha azt mondják, hogy "nincs lesállítás", az annyi, mintha azt közölnék, hogy "míg meg nem halsz". Az űrmérföldeken át tisztán hallatszott Anton hangja a kettőjük sisakja közötti rádiótelefonon.

- Vigyázz! Két perc múlva kezdés. Állítsátok be a testjeleket.

Lucky felemelte a kezét, és bekapcsolta a mellén lévő felszerelést. A sisakjában forgott az a színes fémfólia, amelyet már előzőleg mágnessel láttak el. Ez egy miniatűr kapufa volt. Egy pillanattal azelőtt, hogy Dingo alakja homályos foltta vált volna, vörös fénnel villant fel. Lucky tudta, hogy a saját jele a villogó zöld. A kapufák hófehérek voltak.

Lucky gondolatban egy kicsit még e pillanatban is másutt járt. Kezdetből fogva megpróbált valami kifogást találni.

- Ide figyeljen, tetszik nekem a dolog. De mialatt mi itt hülyéskedünk, jöhet egy őrzárát a kormánytól... Anton megvetően közbevakantott.

- Felejtse el. Egyetlen őrhajó sem száná el magát arra, hogy ilyen távoli sziklák felé merészkedjen. És száz hajónk is van hallótávolságon belül, ha meg akarnánk innen lógni. Készülj fel!

Száz hajó! Ezer szikla! Ha mindez igaz, akkor a kalózok még nem is mutatták ki a foguk fehérét! Ugyan mi jöhet még?

- Kész! - süvített át Anton hangja az űrön. Lucky fenyegetően felemelte mindkét gázpisztolyát. L alakú tárgyak voltak ezek, melyeket egy rugalmas, impregnált cselszerkezet kötött össze azzal a torta formájú gázhengerrel, amelyben nagynyomású folyékony szén-dioxid volt, és amelyet a derekukra erősítve viseltek. A régi időkben a csőszerkezet fém szövet hálóból készült, ami erősebb volt ugyan, de növelte a puska tehetetlenségi erejét és súlyát. A gázpisztolypárbajban elengedhetetlen a gyors célzás és tüzelés. Ha majd kitalálják egyszer a fluorral kezelt szilikont, ami az űrhőmérsékleten is benne marad a hajlékony gumiban, és nem lesz belőle ragacs a Nap sugaraitól, akkor ez a könnyebb csőanyag majd általánosan elterjed.

- Rajt! - kiáltotta Anton.

Dingo egyik pisztolya azonnal elsült. A hengerben hevesen bugyborékol a folyékony szén-dioxid, és kispriccelt a pisztoly tú vékonyságú nyílásán. Hathüvelyknyire attól a ponttól, ahol kibuggyant, apró kristályokból álló csikká fagyott össze. Még abban a másodpercben, ahogy kiszabadult, máris vagy mérföldnyi hosszúságúra formálódott. Dingo menten kilőtt a másik oldalra is.

A "kristálycsík" háromszor villant föl és enyészett el a messzeségben. Épp Lucky mellett húztak el, pedig Dingo mindegyiket egyenesen feléje irányította. A párbaj jelenlegi állása megtévesztő volt. Mindössze Dingo űrruhájának fel-felvillanó jelét lehetett látni, ám Lucky tudta, hogy irtóztató gyorsasággal fogy közöttük a távolság.

Azt azonban Lucky nem tudta, hogy milyen jellegzetes stratégiára számíthat, és erre mi a megfelelő védelem. Arra várt, hogy kibontakozzon a támadás.

Dingo most elég nagyra látszott, az emberi alakon már kivehető volt a fej és a végtagok. Áthaladt az egyik oldalra, és mozdulatlanul célzott. Láthatólag belenyugodott, hogy a löveg Luckytól messze, balra húzott el.

Lucky még mindig várakozott. Azok a zavaros kiáltások, melyek kórusban visszhangoztak a sisakjában, most elhaltak. E kiáltás a hallgatóság nyitott adó-vevőjéből érkezett. Ahhoz túl messze voltak, hogy lássák a versenyzőket, de a testjelek útját és a széndioxid gáz fellobbanó patakzását azért követhették. Ezek mintha várának valamire, gondolta Lucky.

És az a valami hirtelen meg is történt.

Dingo jobbfelén kirobbant a szén-dioxid gáz, majd mindjárt utána még egyszer, és a fénycsík egyenesen az ifjú tanácsnok felé tartott. Lucky előkapta fegyverét, lövésre készen lefelé szegezte és célzott. A legbiztosabb stratégia - gondolta -, ha ugyanazt csinálom, és olyan lassan és olyan keveset mozgok, amennyire csak lehetséges, hogy takarékoskodjam a szén-dioxiddal.

Dingo azonban nem szállt tovább Lucky felé. Egyenesen saját maga elé tüzelt, kilőtt egy hosszú sugarat, majd visszavonult. Lucky figyelte, de már túl késő volt.

Az a szén-dioxid, amit Dingo utoljára lőtt ki, feléje tartott, bizony, ám Dingo ugyanakkor balra igyekezett, és a lövedék ugyancsak ezt tette. Mindkét mozdulat Lucky felé irányult, és valami a vállának ütődött.

Lucky éles ökölcsapásként érezte. Ezek a kristályok aprók voltak ugyan, de másodpercenként egymérföldes sebességgel rohantak, és csak úgy süvítettek az űrön át. Egyetlen szemvillanásnyi idő, és már neki is vágódtak a ruhának. Lucky űrruhája beleremegett, és fülébe hatolt a nézőközönség moraja.

- Ezt eltaláltad, Dingo! - Micsoda lövés!

- Egyenesen a kapufának! Figyeld! - Szép volt! Gyönyörű!

- Nézzétek, milyen vicces volt ez a bukfenc!

De azért, amennyire ki lehetett venni a mormogásból, nem mindegyik kalóznak volt olyan kicsattanó a jókedve.

Lucky pörgött, bár neki inkább úgy tetszett, mintha az égbolt és összes csillagai pörögnének a szeme előtt. Sisaklemeznél át fehér zuhatagnak látta a csillagokat, mintha mind trilliónyi szén-dioxidkristály volna.

Számtalan foltot látott, semmi mást. Egy pillanatra úgy tűnt föl, mintha az ütés a gondolatait is kiütötte volna.

Egy ütés a rekeszizmára, egy másik a hátára, és még mindig csak pörög tovább, tovább, vad száguldással az űrön át.

Csinálnia kell valamit, különben Dingo átfutballozza a Naprendszer egyik sarkából a másikba. Először is a pörgést kell abbahagynia és tájékozódnia kell. Rézsútosan zuhant, a bal válláról a jobb csípője felé. A csavarodás irányába szegezte a gázpisztolyát, és villámgyorsan kipumpált egy szén-dioxid sugarat.

A csillagok annyira lelassultak, hogy vonulásuk immár a megszokottá vált, és jól azonosítható pontok lettek. Az égbolt az űr szokásos képét mutatta.

Volt egy sziporkázó, túlságosan is ragyogó csillag. Lucky tudta, hogy ez a saját kapufája. Csaknem pontosan az ellenkező irányban Dingo haragosvörös testjelzője villant fel. Ha Lucky nem tud visszavetődni a kapufa mögé, akkor a párbajnak vége, és ő elveszett. A kapufa mögött egy mérföldön belül van a szabályszerű gólterület. Másrészt pedig nem szabad közelebb jutnia ellenfeléhez.

Egyenesen a feje fölé emelte a gázpisztolyt, bekapcsolta és tartotta. Számolt egy percig, hatvan másodpercen át érezte a nyomást a sisakja tetején, ahogyan lefelé gyorsult.

Reménytelen manőver volt, ez alatt az egy perc alatt elpazarolt vagy fél órára való gázkészletet.

Dingo mélyen megbántva üvöltözött. - Te nyomorult! Gyáva útonálló!

A hallgatóság kiabálása is felerősödött. - Nézd, hogy nekiiramodott!

- Lehagyja Dingót. Csípd el, Dingo! - Hé, Williams! Harcolj!

Lucky újra megpillantotta ellensége bíborvörös foltját.

Mozgásban kellett maradnia. Mászt nem tehetett. Dingo szakértő, még egy egyhüvelyknyi, elsuhand meteoritot is etlalál. Ő maga, gondolta Lucky búsan, legfeljebb ha a Cereszt trafálja el, azt is csak egy mérföldről.

Felváltva használta a gázpisztolyait. A balt, a jobbot, aztán gyorsan a jobbot, a balt, majd újból a jobbot. Se nem osztott, se nem szorzott. Mintha Dingo előre tudná minden mozdulatát, úgy cikázott és közeledett feltartóztathatatlanul.

Lucky érezte, hogy a homlokán csorog a verejték, majd hirtelen arra eszmélt, hogy körülötte csend van. Pontosán nem is tudta, hogy mióta, úgy jött az egész, mint amikor elpattan egy szál. Az egyik pillanatban még, hallotta a kalózok kiabálását és röhögését, a másik pillanatban már csak az úr halotti csöndje, amelyen nem tör át semmiféle hang.

Kikerült volna a hajó hatásköréből? Az lehetetlen! Még a legegyszerűbb típusú rádiót is ezer mérföldnyire hallani az űrben. Maximumra állította a mellén lévő érzékeny skálát.

- Anton kapitány!

De csak Dingo durva hangja válaszolt: - Ne ordíts! Hallom!

- Épp ideje. Valami baj van a rádiómmal.

Dingo most megint annyira közel volt, hogy ki tehetett venni az alakját. Kristálycsikvillanás, és még közelebb jött. Lucky elhúzódott, de a kalóz már a sarkában volt.

- Semmi baj - mondta Dingo. - Csak trükkös rádiód van. Erre vártam. Erre vártam. Már az első találatoknál agyoncsaphattalak volna, de kivártam, hogy bejöjjön ez a rádió. Csak egy tranzisztort csempésztem bele, mielőtt felvetted az űrruhádat. Így legalább beszélgethetsz velem. Vagyis még egy darabig beszélgethetsz. - Roppantul élvezte a tréfás helyzetet, csak úgy ugatott nevetésben.

- Nem értem - mondta Lucky. Dingo harsány ordításba fogott.

- Úgy kaptál el a hajón, hogy a pisztolyom a tokjában volt. Ott csapdába ejtetél. Bolondot csináltál belőlem. De az az ember, aki engem csapdába ejt, és a kapitány színe előtt a bolondját járattja velem, nem lesz hosszú életű. Ezért akarlak etlalálni, és ezért akarok végezni veled, nem másért! Itt fogok végezni veled! Én magam!

Dingo egyre közeledett. Lucky szinte már az arcvonásait is kivehette a vastag üveg arcvédő mögött. Lucky felhagyott azzal a próbálkozással, hogy fel-le mozogjon, úgy próbáljon kitérni előle. Ez csak oda vezet, döntötte el, hogy teljesen irányíthatatlan leszek. Elhatározta, hogy egyenes irányban menekül és fokozódó sebességgel tüzel, olyan hosszan, ahogyan csak a gáz engedi.

És mi lesz azután? Nyugodjon bele abba, hogy rohanás közben meghal?

Vissza kell lőnie. Megcélozta Dingót a gázpisztollyal, de mire a kristályok odaértek, ahol egy pillanattal előbb még Dingo volt, már csak a hült helyét találták. Újra és újra nekiveselkedett, de Dingo olyan volt, mint egy cikázó démon.

És akkor Luckyt újabb kemény ütés érte, és megint pörögni kezdett. Fogcsikorgatva próbált kimászni ebből a pörgésből, de még mielőtt sikerülhetett volna, érezte, hogy egy test teljes erővel nekicsapódik.

Dingo szoros ölelésben fogta át az űrruháját. Sisak sisak mellett. Arcvédő arcvédő mellett. Lucky rámeredt a Dingo felső ajkán tátongó fehér sebhelyre. Ahogy Dingo vigyorgott, a sebhely szétnyílt.

- Helló, cimbora - mondta Dingo. - Örvendek a találkozásnak.

Egy pillanatra Dingo elúszott, legalábbis úgy tetszett, mintha engedne a szorítása. A kalóz combja addigra már Lucky térdének feszült, majomszerű ereje tehetetlenné tette Luckyt. Lucky kötélszerű izmai kicsavarodtak és használhatatlanná váltak.

Dingo részleges visszavonulásától csak annyit remélhetett, hogy kiszabadíthatja a karját. A kalóz magasra emelte a gázpisztolyát, és lecsapott. Az ütés épp az arclemeze felől érte Luckyt, feje visszahőkölt a hirtelen rátörő csapástól. Az irgalmatlan kar újból ütésre lendült, másik karja Lucky nyaka köré fonódott.

- Tartsd még egy kicsit a fejed! - acsargott a kalóz. - Amíg végzek veled.

Lucky tudta, hogy ez szóról szóra így is lesz, hacsak nem elég fürge ahhoz, hogy kivédje. Az üveglemez erős és ellenálló, ám egy fém ostromát nem sokáig bírja.

Kesztyűs keze élét Dingo sisakja felé emelte, kiegyenesítette a karját, és hátrataszította a kalóz fejét. Dingo oldalra hajtotta a fejét, és kiszabadította ellenfele karjából. Másodszor is felemelte a pisztolya agyát.

Lucky mindkét pisztolyát elengedte, hagyta, hadd lógjanak az összekötő csöveken, és egyetlen biztos mozdulattal odakapott Dingo revolverének összekötő csövéhez. Fémkesztyűs ujjával csavarintott egyet rajta. Karizmai fájtak, ahogy kiugrottak, majd összehúzódtak. Az állkapcsa roppant egyet, és érezte, hogyan lüktet halántékában a vér.

Dingo, akinek a szája már előre legörbült a kegyetlen örvendezéstől, sehová sem figyelt, csak áldozatának elfordított arcára. Azt hitte, hogy félelmében fordult el. A fegyver agya ismét lecsapott. Egy pici csillag pattant ki, ahogy a fém odavágódott.

Azután másvalami történt, amitől az egész univerzum megörülni látszott.

Először Dingo egyik gázpisztolyáról, majd rögtön utána a másíkról is levált az összekötő cső, és a törött csövekből akadálytalanul tört elő a szén-dioxid gáz.

A csövek úgy tekeregtek, mint a beteg kígyók, az egyik hozzávágta Luckyt Dingo úrruhájához, majd ez a heves ütközés örülten és ellenőrizhetetlenül felpörgette. Dingo felüvöltött a meglepetéstől, a markolása meglazult.

Már-már szíjjelváltak egymástól, ám Lucky bőszen megragadta a kalóz bokáját.

A szén-dioxid patak bágyadtabban csobogott, és Lucky egyik kezével a másik után kapaszkodva felkúszott ellenfele lábszárán.

Most szinte teljesen mozdulatlanok voltak. Már a csörgedezés is kezdett megszűnni. Dingo gázpisztolycsövei döglötten és lottyadtan múltak ki utolsó pozíciójukban. Csendes volt most minden, csendes, mint a halál.

Ám ez csak káprázat volt. Lucky tudta, hogy másodpercenként egymérföldes sebességgel száguldanak, abba az irányba, amerre a legutolsó gázkilövellés irányította őket. Ott voltak az űrben, egyedül és elveszve, egyedül, ők ketten.

5

A sziklák remetéje

Lucky Dingo hátán lovagolt, ezúttal az ő combja szorította a másik derekát. Halkan és vészjóslóan beszélt.

- Hallasz engem, ugye, Dingo? Sejtlemem sincs, hol vagyunk és merre tartunk, de te sem tudod. Így hát szükségünk van egymásra, Dingo. Hajlandó vagy alkut kötni? Te megtudhatod, hol járunk, mert a rádiód eléri a hajót, szén-dioxid nélkül viszont nem tudsz visszamenni. Az én szén-dioxidom elég mindkettőnknek, de szükségem van rád, hogy irányíts.

- Eredj az űrpokolba, te hímrinyó - üvöltötte Dingo. - Amint végzek veled, *enyém* lesz a gázpisztolyod.

- Azt kötve hiszem - felelte nyugodtan Lucky.

- Azon töröd a fejed, hogy azokat is szélnek ereszted, ugye? Előre! Előre, te hasfelmetsző! Mit vársz ettől? A kapitány utánam jön, bárhol vagyok is, te pedig betört sisakkal és vérbe fagyott pofával úszkálhatsz majd körbe-körbe.

- Nem egészen, barátocskám. Mintha lenne valami a hátadon, ugyebár. Lehet, hogy nem érzed a fémén át, de biztosítalak róla, hogy van.

- A gázpisztoly. Na és aztán. Az semmit sem számít, amíg össze vagyunk kötve. - De már nem tekerhette a karját, hogy megragadja Luckyt.

Én ugyan nem vagyok gázpisztoly-párbajhős mondta vidáman Lucky. - Mégis többet tudok a gázpisztolyokról, mint te. A pisztolylövések mérföldek szerint változnak. Nincs ugyan légellenállás, amely lelassítja és megzavarja a gázömlést, de van közbeeső ellenállás. Mindig van némi örvénylés a folyamatban. A kristályok egymáshoz ütődnek és lelassulnak. A gázömlés sávja kiterjed. Ha eltéveszti a pályáját, akkor végül az űrbe ömlik és elillan, de ha a végén mégis célba talál, akkorát rúg, mint az öszvér, amelyik unja már a hosszú utat.

- Mi az űrnyavalyát locsogsz itt? Min töröd a fejed? - A kalóz bivalyerővel tekergett, de Lucky nyögdecselve visszaerőltette.

- Épp csak ezen - válaszolta. - Mit gondolsz, mi történik, ha a szén-dioxid kéthüvelyknyiről eltalál, még mielőtt az örvénylés elvágná a gyorsulását, vagy kiszélesedne a sugara? Ne találgass. Majd én megmondom. Szépen átnyisszantja az úrruhát és természetesen vele együtt a testedet is.

- Te meghibbantál! Micsoda hülyeségeket beszélsz!

Dingo rettentően káromkodott, ám hirtelen csaknem moccanás nélkül tartotta magát.

- Jó, akkor próbáld ki - ajánlotta Lucky. - Ficákolj csak! Egyenesen az úrruhádnak szegezem a gázpisztolyt, és megnyomom a ravaszt. Kipróbálsz?

- Ez becstelenség - vicsorogta Dingo. - Ez nem tiszta győzelem.

- Bevitted az arclemezemet - közölte Lucky. - Az emberek tudják majd, ki volt a becstelen. Fél perced van, hogy meggondold magad.

Csendben múltak a másodpercek. Lucky megérezte Dingo kézmozdulatát.

- Ég veled, Dingo! Dingo felüvöltött.

- Várj! Várj! Épp most igazítom be a rádiómat! Majd hallatszott a hívás:

- Anton kapitány... Anton kapitány...

Másfél órába telt, míg visszaértek a hajóra.

Az *Atlasz* ismét az űrben haladt, rabtartóinak útját követve. Automata áramkörét átkapcsolták kézi működtetésére, és három kalóz ellenőrizte az üzemelését. Ahogy eleinte is, csak egyetlen név szerepelt az utaslistán - Lucky Starr.

Luckyt bezárták az egyik kabinba, és csak akkor láthatta a legénységet, amikor odahozták a kosztját. Ez az *Atlasz* élelmiszerkészletéből van, gondolta Lucky. Vagy legalábbis abból, ami megmaradt belőle. Az élelem legnagyobb részét és az azonnali manőverezéshez felesleges holmikat már mind áthordták a kalózhajóra.

Három kalóz is hozta egyszerre az első fogást. Sovány fickók voltak, lebarapultak az úr erős napsugaraitól.

Némán adták oda a tálcát, gyanakodva körbevizslatták a kabint, és ott ácsorogtak, mialatt Lucky kinyitotta és fölmelegítette a konzerveket, majd elvitték a maradékot.

- Üljenek le, emberek. Nem kell álldogálniuk, amíg eszem - mondta Lucky.

Nem feleltek. Egyikük, a három közül a legkeshedtebb, akinek az orra olyan volt, mint ami hajdanában betörött, az ádámcsutkája pedig élesen előreugrott, ránézett a többiekre, mintha úgy érezné, hogy el kell fogadnia az invitálást. De azért ő sem válaszolt.

A következő alkalommal Töröttorr egyedül hozta az ételt. Letette a tálcát, visszament az ajtóhoz, újból kinyitotta. Kilesett a folyosóra, megint becsukta az ajtót, és megszólalt.

- Martin Maniu vagyok.

- Az én nevem Bill Williams - mosolygott Lucky. - Az a másik kettő nem akart beszélni velem, ugye? - Azok Dingo barátai. Én azonban nem. Lehet, hogy maga csakugyan a kormány embere, ahogy a kapitány hiszi, lehet, hogy nem. Nem tudom. De ami engem illet: aki azt csinálta ezzel a mérsáros Dingóval, amit maga csinált, az bárki legyen is, rendes ember lehet. Dingo kitanult fickó, és durván játszik. Engem is belerángatott egyszer egy verekedésbe, még újonc koromban. Majdnem fellőtt egy aszteroidára. Mellesleg semmi oka nem volt rá. Ő ugyan biztosított róla, hogy tévedés volt, de ide figyeljen, Dingo sohasem téved, ha pisztoly van a kezében. Szerzett magának néhány barátot, uram, amikor visszacibálta ezt a hiénát a gatyájánál fogva.

- Hát ennek igazán örülök.

- De azért óvakodjon tőle! Ezt sohasem fogja elfelejteni. Még húsz év múltán se maradjon kettesben vele. Én mondom magának. Tudja, nem csak arról van szó, hogy legyőzte. Átverte azzal a mesével, hogy a szén-dioxid átvágja a fémeket. Az emberek a hasukat fogták neveltükben, és ebbe egészen belebetegedett. Hallja, ember, belebetegedett! Ez a legjobb, amit valaha is hallottam! Remélem, ember, hogy a Főnök okét mond magára.

- A Főnök? Anton kapitány?

- Nem, hanem a Főnök. A nagykutya. Azt mondják, jó a kaja, amit a maga hajóján találtak. Kivált a husi. - A kalóz hangosan cuppogott. - Az ember már beleun abba a sok élesztőmasszába, kivált, ha maga van szolgálatban a dézsa mellett.

Lucky összekotorta a maradékot. - Ki ez a pasas?

- Kicsoda? - A Főnök. Maniu vállat vont.

- Te nagy úr! Mit tudom én. Csak nem gondolja, hogy olyan fickó, mint én, valaha is találkozott volna velem? Csak úgy beszélnek róla a cimborák. Világos, hogy főnöknek *lennie kell*.

- Roppant komplikált egy szervezet.

- Ember, úgysem tud meg semmit, amíg nem csatlakozik. Ide figyeljen, én holtra le voltam robbanva, amikor idekerültem. Azt sem tudtam, mit csináljak. Arra gondoltam, hogy jó, lecsapunk néhány hajót, megkapom a részem, és vége a dalnak. Tudja, ez még mindig jobb, mint éhen dögleni.

- És nem így volt?

- Nem. Egyetlen portyára sem vittek el. És közülünk alig valakit. Csak néhány ilyen Dingó-szerűt. Ő bezzeg mindig megy. Szereti is, a nyavalyás. Legtöbbször, ha kimegyünk, felcsípünk néhány nőszemélyt. - Elvigyorodott. - Szereztem egy asszonyt és egy kölyköt. Nem hitte volna, mi? De az biztos, hogy kaphatnánk egy kis saját feladatot is. Hogy meglegyen a saját dézsánk. Nagy néha úrszolgálatban vagyok, mint például most is. Kényelmes élet ez. Minden rendben lesz, ha csatlakozik hozzánk. Az olyan *jókéjú* fickó, mint maga, percek alatt talál majd magának feleséget, és letelepszik. Vagy ha arra szottyán kedve, izgalmas életet élhet. Igen, uram, azaz Bill. Remélem, a Főnök is így gondolja.

Lucky az ajtóig kísérte.

- Mellesleg hová megyünk? Az egyik bázisra?

- Azt hiszem, csak ide, valamelyik sziklára. Amelyik a legközelebb van. Ott kell maradnia, amíg nem jön parancs. Rendszerint így szokták.

Az ajtóban még hozzátette:

- Aztán ne szóljon róla a cimboráknak vagy bárki másnak, hogy beszélgettünk. Oké, haver?

- Persze hogy nem.

Lucky egyedül maradt, lassan belenyomta öklét a tenyerébe. A Főnök! Csak szóbeszéd lehet? Kósza hír? Vagy csakugyan jelent valamit? És a beszélgetés többi része?

Várnia kell. Ó, Galaxis! Bár lenne annyi esze Conwaynak és Henree-nek, hogy még egy darabig ne avatkozzanak bele!

Amikor az *Atlasz* elérkezett a "sziklához", Luckynak nem volt alkalma megtekinteni. Azalatt, míg Martin Maniu és egy másik kalóz társaságában kilépett a légszilipen át az úrbe, semmit sem látott, hanem mindjárt

százyardnyival lejjebb találta magát.

Tipikus aszteroida volt. Lucky úgy kétfélföldre becsülte az átmérőjét. Szögletes volt és göröngyös, mintha egy óriás hajigálta volna le a hegytetőről az űrbe. A Nap felőli oldala szürkésbarnán derengett, és ahogy szemmel láthatóan forgott, úgy jöttek-mentek rajta az árnyékok.

Amint elhagyta a légzsilipet, lefelé lökdösték, az aszteroida felé. Lábizmait nekifeszítette a hajótestnek. A szirtek lassan feléje úsztak. A keze már a talajt érintette, de a tehetetlenségi erő még mindig lenyomta a testét, így csak lassú mozdulatokkal botorkált, míg elért valami kiszögellést, és végre egyensúlyba került.

Felállt. A szikla csaknem egy bolygó felszínének az illúzióját keltette. A legközelebbi kiálló pont azonban nem mögötte volt, hanem az űrben. A csillagok, melyek láthatóan mozogtak, ahogyan a szikla is fordult, szikrázó fényeknek látszottak. A hajót bevontatták a szikla mögötti pályára, és most mozdulatlanul állt a feje fölött.

Az egyik kalóz mutatta az utat, úgy ötvenlábnyra a szikla egyik kiemelkedésétől, amelyet alig lehetett megkülönböztetni a felszíntől. Két hosszú lépés, és már ott is volt. Amint várakoztak, félrecusszant a kiemelkedés egyik része, és a nyílásból űrruhás alak toppant elő.

- Oké, Rem - mondta zordonul az egyik kalóz. Itt van. Most már te vigyázz rá!

A Lucky adó-vevőjéhez eljutó hang lágy volt, csaknem fáradt.

- Mennyi ideig marad nálam, uraim?

- Míg érte nem jövünk. Ne sokat kérdezősködj! A kalózok sarkon fordultak és leléptek. Még a szikla vonzereje sem tudta megállítani őket. Egyre kisebbek lettek, és néhány perc múlva Lucky már csak olyan felvillanó kristályt láthatott, mint amilyen visszasegítette őket gázpisztolyos utazásuk alatt; a szabványos űrruhába mindig beépítettek ilyen apró szerkezetet, amely szén-dioxid töltettel működött.

Percek múlva már csak a hajó hátsó rakétájának a vöröse fénylett. Majd lassacskán az is elenyészett. Luckynak fölösleges lett volna azon erőlködni, hogy megállapítsa, milyen irányban tűnt el a hajó, hisz még a saját űrbeli helyzetét sem lokalizálta. Annyit tudott, hogy valamelyik aszteroidán van, egyebet semmit.

Úgy elmerült a gondolataiban, hogy szinte felriadt, amikor a lágy hang így szólt hozzá:

- Milyen gyönyörű odakinn! Én magam olyan ritkán járok ki, hogy szinte már el is felejtettem. Nézzen csak oda!

Lucky balra fordult. Az aszteroida éles csücske épp a picurka Napot bökölte. Egy pillanatra annyira ragyogott, hogy rá sem lehetett nézni. Az iménti feketeség most is feketéllett, és a csillagok tovább ragyogtak. Erre vezet az út a felé a levegő nélküli világ felé, ahol nincsen por, és ahol mélységes, alvómaszkos kékségbe borul a mennybolt.

Az aszteroidaember így szólt:

- Huszonöt perc múlva újból lemegy a Nap. Néhanapján, ha elég közel van, a Jupitert is láthatja az ember, mint egy golyóbis, olyan a négy bolygójával, amelyek úgy sorakoznak, akár a katonai rangjelzések. De ez csak három és fél évenként egyszer fordul elő. Most nincs itt az ideje.

- Ezek az emberek Remnek szólították magát. Így hívják? Maga is közülük való? - kérdezte zsémbesen Lucky.

- Úgy érte, hogy kalóz vagyok-e? Nem. De elismerem, hogy mindezek után az a látszat, mintha magam is hozzájuk tartoznék. A nevem nem Rem. De ezek általában csak így hívják a remeteket. A nevem, uram, Joseph Patrick Hansen, és remélem, jó barátok leszünk az alatt a meghatározatlan idő alatt, amíg össze leszünk zárva egymással ezen a szűkös helyen.

Fölemelte fémmel fedett kezét, és Lucky megszorította.

- Bill Williams. Azt mondta, hogy remete? Úgy érte, mindig egyedül él itt?

- Pontosan úgy.

Lucky körülnézett a sivár gránit- meg kovakő forgácsokon, és megborzongott.

- Nem túl barátságos látvány.

- Mindent elkövetek, hogy kényelmesen érezze magát.

A remete megérintette annak a kötélnek vagy sziklának, amelyen át kijött, egyik részét, s az újból megnyílt. Lucky észrevette, hogy az elmozdult rész éleit rézsút levágták, és valamilyen ismeretlen anyaggal légmentesítették.

- Lépj be, Mr. Williams - invitálta a remete. Lucky belépett. A szikla bezáródott mögötte. Ahogy becsukódott, apró fluorfény éledt fel, amely megvilágította a homályt. Kiderült, hogy két ember számára is elegendő nagyságú légzsilip van ott.

A vörös jelzés felvillanásakor megszólalt a remete: - Mos már kinyithatja a sisaklemezét. Van levegőnk. - És miközben beszélt, már ki is nyitotta a magáét.

Lucky követte, és teli tüdőből szívta a friss, tiszta levegőt. Nem rossz. Határozottan jobb, mint a hajó levegője.

De amikor a belső légzsilipajtó is kinyílt, Luckynak a szeme is fennakadt a csodálkozástól.

A mindentudó remete

Lucky olyan luxussal berendezett termet, mint amilyen eléje tárult, még a Földön sem látott mindennap. Harminc láb volt a hossza, húsz láb széles és harminc láb magas volt. Körülötte balkon. A falakat teljesen elborították a mikrofilmre vett könyvek. Egy állványon ott állt a vetítőkészülék, egy másikon pedig a Galaxis drágaköből készült modellje. Rejtett fény világított.

Amint a terembe lépett, megérezte a pszeudogravitációs motor rázkódását. Ez az álgravitáció más volt, mint a normális földi *érzés*. Ebből az itteni érzésből meg lehetett állapítani, hogy valahol a Föld és a Mars között lehetnek. Csodálatosan könnyűnek érezte magát, de az álgravitáció elég volt ahhoz, hogy tökéletes maradjon az izmok koordinációja.

A remete levetette az üröltözetét, és felakasztotta egy fehér műanyag mélyedésbe. A ruhából lassan szivárogni kezdett az olvadozó jég, mely vastagon állt rajta, ahogy a fagyos úrból beléptek a szoba meleg, párás levegőjébe.

A remete magas volt és egyenes tartású, az arca rózsaszínű és ránctalan, de haja és busa szemöldöke hófehér, és keze fején kidudorodtak az erek.

- Segíthetek levetni az öltönyét? - kérdezte udvariasan.

Lucky kezdett magához térni.

- Minden rendben. - Gyorsan kibújt a ruhából. Igazán szokatlan hely.

- Tetszik? - mosolygott a remete. - Hosszú évekbe telt, amíg ilyen lett. És még nem is látta teljesen az én kis otthonomat. - Szavaiból csak úgy áradt a büszkeség.

- De el tudom képzelni - mondta Lucky. - Biztosan erőműtelepe is van a világításhoz és a fűtéshez, no meg az álgravitáció fenntartásához. Nyilván légtisztítója is van, meg víztartálya, élelmiszerraktár és hasonlók.

- Van bizony.

- Nem is olyan sanyarú ez a remeteélet.

A remete szemmel láthatóan büszke volt, ugyanakkor nyájas.

- Üljön le, Williams, üljön le. Hozhatok egy italt? - Nem, köszönöm. - Lucky elnyúlt az egyik karosszékben. Valamilyen puha, diamagnetikus anyaggal vonták be a látszólag közönséges ülést és széktámlát, ami annyira kiegyensúlyozta és elosztotta súlyt, hogy a test minden hajlatához idomult. - Hacsak nem tud feldobni egy csésze kávé.

- Könnyedén! - Az öregember odalépett egy alkóvhöz. Másodpercek múlva már vissza is jött, a kezében illatos, gőzölgő csésze, és egy másikat is hozott, magának.

Hansen megérintette Lucky székének a karfáját, az szétnyílt, és a remete letette a csészét egy alkalmas mélyedésbe. Közben egy pillanatra megállt, és rámeredt a fiatalemberre.

- Tessék? - nézett fel Lucky.

- Semmi. Semmi - rázta a fejét Hansen.

Nézték egymást. A hatalmas szoba nagy részében homály volt, csak a két ember körül volt éles a világítás.

- És most bocsássa meg egy öregember kíváncsiságát - kezdte a remete. - De ha szabad megkérdeznem, miért jött ide?

- Nem jöttem. Hoztak.

- Úgy érte, hogy maga nem... - harapta el a szót Hansen.

- Úgy. Nem vagyok kalóz. Legalábbis még nem. Hansen letette a csészéjét, és zavartan felnézett.

- Nem értem. De talán olyasmit mondok, amit nem kellene.

- Ne zavartassa magát. Nemsokára beállok közéjük.

Lucky kiitta a kávéját, azután óvatosan megválogatva a szavait mesélni kezdte, hogyan szállt be a Holdon az *Atlaszba*, és mikén ment keresztül, egészen e pillanatig.

Hansen csak úgy itta a szavait.

- És mondja, fiatalember, most, hogy már belelátott egy kicsit, milyen is ez az élet, biztos benne, hogy ezt akarja csinálni?

- Biztos.

- De miért, a Föld szerelmére?

- Pontosan ezért. A Föld szerelmére és mindenért, amit a Földön tettek velem. Nem lehet ott élni. És ön, ön miért jött ide?

- Attól tartok, ez hosszú história. Nem akarom önt elijeszteni. Így hát ezt nem mondom el. Valaha régen nyaralóhelynek vettem meg ezt az aszteroidát, és egyre jobban megszerettem. Megnöveltem a szoba területét, és egyre több és több bútort meg mikrofilmet hoztam el a Földről. Egyszer csak azt vettem észre, hogy minden itt van, ami csak kell. Akkor hát miért ne maradjak itt örökre, kérdeztem magamtól. Így aztán örökre itt maradtam.

- Értem. Miért is ne? Nagyon okos. Nagy balfogás lenne visszamennie. Túl sok az ember. Túl sok az egyhangú munka. Szinte lehetetlenség visszamenni a bolygókra, de ha mégis megtenné, csak fizikai munka

várná. Más megoldás nem marad az embernek, csak az, hogy elmegy az aszteroidákra. Én még nem vagyok elég öreg ahhoz, hogy letelepedjek, úgy, mint maga. Egy fiatalember számára szabadságot és izgalmat jelent az ilyen élet. Még főnök is lehet belőlem.

- A jelenlegi főnökök nem örülnek annak, ha egy fiatalember főnökségről ábrándozik. Például Anton. Ismerem, tudom, hogy milyen.

- Az lehet, de a szavát megtartja. Azt mondta, hogy ha legyőzöm Dingót, akkor csatlakozhatom az aszteroidák embereihez. És úgy néz ki, hogy erre minden lehetőségem megvan.

- Úgy néz ki, habár most itt van. Mi van akkor, ha Anton azzal a valós vagy vélt bizonyítékkal tér vissza, hogy maga a kormányzat embere?

- Az lehetetlen.

- És ha mégis? Ha csak azért jön vissza, hogy eltegye magát láb alól?

Hansen megint kíváncsian, kicsit szigorúan nézte Lucky elsötétedő arcát.

- Anton nem csinál ilyet. Szüksége van a jó emberekre, és ezt ő is tudja. Egyébként miért prédikál nekem? Maga is itt van, és beszállt a csapatba.

Hansen lesütötte a szemét.

- Ez igaz. Nem akarom beleártani magam a dolgaiba. Amióta ennyire egyedül élek, azóta mindig túl sokat fecsegek, amikor idevetődik valaki, csak hogy emberi hangot halljak. No, de itt az ebéd ideje. Már annak is örülnék, ha teljes csöndben velem ebédelne, ha ez a kívánsága. Vagy olyasmiről beszélgetnénk, amihez kedve van.

- Köszönöm, Mr. Hansen. Nincs harag. - Akkor jó.

Lucky Hansen után ballagott. Benyitottak egy kis éléskamrába, ahol a polcokon a legkülönbözőbb konzervdobozok sorakoztak. Egyik márka sem volt ismerős Luckynak, de minden dobozon ragyogó színű reklámszöveg ékeskedett, mintha összenőtt volna a fémmel.

- Friss húst is szoktam tartani a speciális hűtőkamrámban - mondta Hansen. - Az aszteroidákon minden további nélkül el lehet érni ezt a hőmérsékletet, tudja, de már két éve nem kapok utánpótlást.

Vagy fél tucat konzervet válogatott össze a polcokról, és hozzá még egy sűrített tejjel teli tartót. Hansen ajánlatára Lucky leemelt az alsó polcra egy lepecsételt hordócskát, amelyben víz volt.

A remete gyorsan megterített. A konzervek abból az önmelegítő fajtából voltak, amelyet csak tálalás előtt kell kinyitni.

- Már egy egész völgyet megtöltök ezekkel a holmikkal - mesélte mulatva Hansen. - Mármint a hulladékokkal. Húsz éve csak gyűlnek, gyűlnek.

Az ennyivaló jó volt, de idegenszerű. Alapanyaga az az élesztőfajta volt, melyet csak a Földi Birodalomban állítanak elő. Az egész Galaxisban sehol sincs ekkora népszaporulat, ilyen billiónyi embertömeg, ezért fejlődött hát ki ennyire az élesztőkultúra. A Vénuszon készítik a legtöbb élesztőterméket, és hűségesen utánozzák csaknem valamennyi élelmiszert: a húst, a diót, a vaját, az édességet. Éppolyan tápláló, akár a valódi. Lucky számára valahogy mégis másnak tetszett az étel íze, mint a vénusziaké. Csípősebb volt.

- Elnézést az indiszkrécióért - mondta Lucky. De mindehhez pénz is kell, nemde?

- Ó, igen, van valamennyim. Bizonyos befektetéseim vannak a Földön. A csekkjeimet mindig elfogadják, legalábbis két évvel ezelőttig elfogadták.

- Miért, mi történt akkor?

- Nem jött többé ellátóhajó. Túl nagy a kockázat a kalózkodás miatt. Nekem a legtöbb dologból jókora készleteim vannak, de képzelem, milyen rémes lehet a többieknek.

- A többieknek?

- A többi remetének. Vagyunk vagy százan. De nem mindegyik olyan szerencsés, mint én. Kevesen tudtak ilyen kényelmes világot teremteni maguknak, de azért igyekeznek. Rendszerint magamfajta öregek, akiknek már meg halt a feleségük, a gyerekeik felnőttek, a világ pedig megváltozott és idegen lett a számukra. Ha van egy kis megtakarított pénzeszközük, akkor nekivágnak az egyik kicsi aszteroidának. A kormányzat nem kér pénzt érte. Bármelyik öt mérföldnél kisebb átmérőjű aszteroida az övék lehet. Azután, ha úgy tartja kedvük, beruházhatnak egy szub-éterikus vevőkészüléket, így lépést tarthatnak a világegyetemmel. Ha ezt nem akarják, akkor könyvmikrofilmeket vagy hirtanyagot hozhatnak maguknak az évenként egyszer érkező utánpótlás-szállító hajókkal. De ha úgy tetszik, akkor csak esznek, isznak, pihennek és várják a halált. Néha úgy szeretnék találkozni valamelyikükkel.

- Hát miért nem találkozik velük?

- Olykor nagy kétségbeesést érzek, de tudja, ezek nem könnyű népek. Elvégre azért jöttek ide, hogy egyedül legyenek, ahogyan én is.

- No és mit csinált, amikor leálltak a szállításokkal?

- Eleinte semmit. Arra gondoltam, hogy a kormány majd csak tisztázza a helyzetet, és úgyszólván elég nagy készletem van, hónapokra is elég. Talán egy évig is kihúzhatom. De akkor jöttek a kalózhajók,

- Maga pedig lepaktált velük?

A remete vállat vont. Összehúzta a szemöldökét, és az ebéd végéig egyetlen szót sem szólt többé.

Ebéd után összeszedték a konzervtányérokat és evőeszközöket, és berakták a kamrába nyíló fali konténerbe. Lucky hallotta a fém csörömpölését, ahogy gyorsan összeczúzódik.

- Az álgavitáció nem terjed ki a levezetőcsőre mondta Hansen. - Egyetlen léglökés, és az egész kivitorlázik a völgybe, pedig az egymérföldnyire van ide.

- Nekem úgy tetszik - mondta Lucky -, hogy ha kicsit erősebb léglökéssel próbálkozna, akkor egyszerre megszabadulhatna az összes használt konzervétől.

- Én is azt hiszem. Gondolom, a többi remete így is csinálja. Talán valamennyien. Nekem egyébként nem tetszik ez az egész. A levegő is pocsékba megy, és a fém is. Egy napon még szükségünk lehet ezekre a konzervdobozokra. Ki tudja? Mellesleg a legtöbb doboz erre-arra szétszóródik, és biztosra veszem, hogy jó néhány itt kering az aszteroida körül, akár valami kis hold. Elég nevetséges gondolat, hogy az ember égitestjének a pályáját a saját szemete kíséretti. Rágyújt? Nem? Ugye nem zavarja, ha dohányzom?

Meggyújtotta a szivarját, és elégedett sóhajjal folytatta.

- Az aszteroidák emberei nem szállítják rendszeresen a dohányt, így aztán ez ritka kincsnek számít.

- És egyébként ők látták el felszereléssel?

- Úgy van. Vízrel, gépalkatrészekkel és tápegység-utánpótlással. Ez a megegyezés.

- És maga mit tesz értük?

A remete elmélyülten tanulmányozta égő szivarvégét.

- Nem sokat. Használják ezt a világot. Itt szállnak le a hajóikkal, és én nem teszek erről jelentést. Ide nem jönnek be, és amit a sziklán bárhol művelnek, az nem tartozik rám. Nem is akarok tudni róla. Ez veszélyes lenne. Olykor embereket hagynak itt, úgy, ahogy most magát, később újra felszedik őket. Úgy gondolom, hogy kisebb javításokat is itt végeznek el. Cserében pedig utánpótlást hoznak nekem.

- És a többi remetét is ők látják el? - Erről nem tudok. Talán.

- Ez borzasztó nagy mennyiségű utánpótlást igényelne. Honnan szerzik?

- Az elfoglalt hajókról.

- Az nem elég ahhoz, hogy száz remetét és még saját magukat is ellássák vele. Azt hiszem, ehhez iszonyúan sok hajót kell elfoglalniuk.

- Nem tudom.

- És nem is érdekli? Maga itt remekül éledgel, de lehet, hogy az az étel, amit az imént ettünk, épp arról a hajóról származik, amelynek a személyzete fagyott hullaként kering egy másik aszteroida körül, mint valami emberi hulladék.

A remete kínosan elvörösödött.

- Most bosszút áll az előbbi prédikációmért. Igaza van, de mit tehetnék? Nem én hagytam cserben és nem én árultam el a kormányt. Ők hagytak cserben és árultak el engem. A Földön lévő birtokaim után adót fizetek. Akkor hát miért nem támogatnak? Ezt az aszteroidát jóhiszeműen bejegyeztettem a Földi Külvilági Hivatallat. Része a Földi Domíniumnak. Minden jogom megvolna hát ahhoz, hogy védelmet kapjak a kalózok ellen. De ha ezt nem várhatom el tőlük, ha hűvösen csak azt mondják, hogy az utánpótlásomat többé semmi pénzért sem hozzák el nekem, akkor mit gondol, mit tehetnék? Mondhatná persze, hogy visszatérhetek a Földre, de hogy mondjak le minderről? Az én világom *már* itt van. A mikrofilmjeim, a nagy klasszikusok, akiket annyira szeretek. Még Shakespeare-ből is van egy kópiám. Közvetlenül vették fel egy réges-régen kinyomtatott könyvből. Megvan az ételem, az italom, a privát nyugalmam: az egész univerzumban sincs még egy olyan kényelmes hely, mint ez. De azért ne higgye, hogy könnyű volt a választás. Van egy szub-éterikus adókészülékem. Kommunikálhatok a Földdel. Szereztem egy kis hajót, amelyikkel rövidebb utakat meg lehet tenni, úgy a Cereszig. Az aszteroidák emberei tudnak róla, de megbíznak bennem. Tudják, hogy nincs más választásom. Bűnpártoló vagyok, ahogyan már mondtam magának. Segítem őket. És ez jogi értelemben engem is kalózzá tesz. Ha valaha visszatérnék, valószínűleg a börtön, a kivégzés várna rám. Ha pedig biztosítanak számomra a szabad visszatérést, és úgy mennék vissza mint koronatanú, azt az aszteroidák emberei nem bocsátanák meg. Bárhová mennék, felkutatnának, hacsak nem kapnék a kormánytól teljes védelmet.

- Úgy tetszik, csakugyan elég rossz helyzetben van - mondta Lucky.

- Valóban? Megfelelő segítséggel megszerezhetem a teljes védelmet.

Most Luckyn volt a csodálkozás sora. - Nem tudom, hogyan képzeled.

- Pedig azt hiszem, tudja. - Nem értem magát.

- Ide figyeljen, ha segít nekem, akkor cserébe figyelmeztetem magát.

- Egy mukkot sem értek. Mire figyelmeztet?

- Hagyja el az aszteroidát, még mielőtt Anton és az emberei visszajönnek!

- Esem ágában sincs. Nem azért jöttem, hogy hazamenjek, hanem hogy beálljak közéjük.

- Ha nem megy el, mindörökre itt marad. Mégpedig holtan. Magát nem veszik be semmiféle legénységbe. Nem fog megfelelni, uram.

Lucky arca eltorzult a dühtől.

- Mi az úrt locsog maga itt össze, öregfiú?

- No tessék, már megint. Amikor ilyen dühös, olyankor egészen biztos vagyok benne. Maga, fiam, nem Bill

Williams. Mondja csak, milyen rokonságban áll Lawrence Starr-ral, a Tudományos Tanácsból? Maga nem Starr fia?

7

A Ceresz felé

Lucky szeme összeszűkül. Érezte, hogy a jobb karján megfeszül az izom, mintha a csípője felé akarna kapni, holott nem is volt rajta a pisztolytáska. De nem mozdult.

Végre erőt vett magán, és visszatért a hangja. - Kinek a fia? Miről beszél?

- Biztos vagyok benne - hajolt előre a remete, és komoly arccal megfogta Lucky csuklóját. - Nagyon jól ismertem Lawrence Starrt. A barátom volt. Segített rajtam egyszer, amikor szükségem volt a segítségére. És maga szakasztott a képmása. Nem tévedek. Lucky elhúzta a kezét.

- Maga nincs eszénél.

- Ide figyeljen, fiam, magának talán fontos valamiért, hogy ne fedje föl a kilétét. Talán nem bízik bennem. Rendben van, ne bizzon. A kalóznak dolgozom, és ezt be is ismertem. De azért hallgasson rám! Az aszteroidák emberei kitűnően vannak szervezve. Lehet, hogy hetekbe is beletelik, de ha Anton egyszer gyanút fog, akkor meg nem állnak, amíg mindent meg nem tudnak magáról. Őket aztán nem teszi lóvá semmiféle mesével. Megtudják az igazat, és rájönnek, hogy kicsoda maga. Megtudják a valódi kilétét. Én mondom, tűnjön el! Menjen!

- És ha az a fickó lennék is, öregfiú, akiről beszél, maga nem kerül bajba? A szavaiból úgy veszem ki, hogy azt akarja, használjam a hajóját.

- Igen.

- És maga mit csinál majd, ha visszajönnek a kalózok?

- Én sem leszek itt. Hát nem érti? Magával akarok menni.

- És mindent itthagya, ami a magáé? Az öregember habozott.

- Hát igen, ez nehéz dolog. De ilyen alkalmam nem lesz még egyszer. Maga befolyásos ember - az kell hogy legyen. Talán tagja a Tudományos Tanácsnak is. Titkos küldetésben jár. Magának hinni fognak. Megvédhet engem, jótállhat értem. Megakadályozhatja, hogy perbe fogjanak, és gondoskodhat róla, hogy megvédjenek a kalóztól. Ez a Tanácsnak is kifizetődik, fiatalember. Mindent elmondanék, amit a kalózkiról tudok. Messzemenően együttműködnék velük.

- Hol tartja a hajóját?

- Akkor hát áll az alku?

A hajó valóban aprócska jószág volt. Szűk folyosón, libasorban jutottak el hozzá, groteszk látványt nyújtottak így, újból árruhában.

- Elég közel van a Ceresz ahhoz, hogy befogjuk a hajó teleszkópjával?

- Természetesen.

- Tévedés nélkül felismeri? - Egész biztosan.

- Akkor hát föl a fedélzetre!

A levegő nélküli, süllyesztett kamra ajtaja, melyben a hajó volt, abban a pillanatban kinyílt, amint a motor beindult.

- Rádiókontroll - magyarázta Hansen.

A hajó feltöltve, felkészítve állt. Amint felgördült a kikötőhelyről, olyan szabadon és könnyedén siklott ki az űrbe, ahogy csak olyan helyen sikerülhet, ahol gyakorlatilag nincsen gravitáció. Lucky most első ízben látta az űrből Hansen aszteroidáját. A völgy az elhajigált konzervdobozoktól halványan derengett, és mielőtt ráborult az árnyék, látszott, hogy fényesebb, mint a környező sziklák.

- Most már megmondhatja - szólalt meg Hansen. - Maga csakugyan Lawrence Starr fia, vagy nem? Lucky talált egy töltött fegyvert a hozzá való pisztolytáskával. Épp felvette, amikor megszólalt.

- David Starr vagyok. De általában Luckynak hívnak.

A Ceresz óriás az aszteroidák között. Az átmérője közel száz mérföld, és ha közepes termetű ember áll rajta, majdnem két teljes fontot nyom. A Ceresz formája csaknem tökéletesen gömbölyű, és aki elég közel van hozzá az űrben, láthatja, hogy igen tekintélyes bolygó.

Am azért, ha a Föld lyukas lenne, majdnem négyezer Cereszt is bele lehetne gyömöszölni, anélkül hogy megtelne.

Colos ott állt a Cereszen, alakja csak úgy duzzadozott az űrruhában, melyet a pukkadásig terhelte

ólomsúllyal, cipője talpát is vastag ólomkölönc húzta. Az ötlet a saját fejéből pattant ki, de merőben fölösleges volt. Még így is kevesebbet nyomott négy fontnál, és minden mozdulatnál az a veszély fenyegette, hogy lefordul az űrbe.

Napok óta a Cereszen volt már, amióta Conway és Henree elrepült a Holdról, és mostanáig csak várt. Várta, hogy megkapja Lucky Starr rádióüzenetét, hogy hazafelé tart. Gus Henree és Hector Conway agyonidegeskedtek magukat, a haláltól féltették Luckyt, aggódtak miatta. Bezzeg ő, Colos, jobban ismeri ennél. Lucky mindenből kivágja magát. Meg is mondta nekik. Amikor befutott Luckytól az üzenet, újra csak megmondta.

De odakint, a Ceresz fagyos talaján, ahol semmi sem volt közte és a csillagok között, bevallotta magának, mennyire megkönnyebbült.

Onnan, ahol üldögélt, egyenesen az obszervatórium kupolájára lehetett rálátni, melynek alacsonyabb részei egy kevésbé épp a közeli horizont alatt helyezkedtek el. Felettébb logikus oka van annak, hogy itt található a Földi Birodalom leghatalmasabb obszervatóriuma.

A Naprendszer ama részében, melyhez a Jupiter pályája, a Vénusz, a Föld és a Mars bolygói tartoznak, atmoszféra van, és épp e tény miatt kevésbé alkalmasak asztronómiai megfigyelésekre. A levegőréteg, még ha olyan vékony is, mint a Marsé, zavarólag hat, elmosódnak benne a finomabb részletek. A csillagképek hullámszerűen és szikráznak, és a látnivalók általában elvesznek.

A Jupiter pályáján belül a Merkúr a legnagyobb levegő nélküli bolygó, de olyan közel van a Naphoz, hogy alkonyati zónájának obszervatóriumát a szoláris megfigyelésekre használják föl. Ehhez viszonylag kis teleszkópok is megfelelnek.

A második legnagyobb levegő nélküli objektum a Hold. Itt megint a körülmények diktálták a specializálódást. Például a Föld várható időjárásának az előrejelzése vált pontos, kiterjedt tudományággá, mert a Föld atmoszférájának külső része negyedmillió mérföld távolságból is tökéletesen látható.

A harmadik legnagyobb objektum a Ceresz, a három közül ez a legjobb. A csekély gravitáció lehetővé tette, hogy hatalmas lencsékkel és tükrökkel szereljék fel, és nem állt fenn sem az összetörés veszélye, sem azé, hogy megroggyannak a saját súlyuk alatt. Még a teleszkópcsővek felépítése sem igényelt különösebb erőfeszítést. A Ceresz közel háromszor olyan messze van a Naptól, mint a Hold, és a napfény erőssége az ottaninak csak az egynolcada. Gyors keringése szinte egyenletessé teszi a Ceresz hőmérsékletét. Száz szónak is egy a vége, a Ceresz volt az ideális hely a csillagok és a külső bolygók megfigyelésére.

Huszonöt év megfeszített, folyamatos munkája után épp az azelőtt való napon fejezték be a hatalmas tükrös csiszolását, mint hogy Colos az ezerhüvelykes teleszkópon át megnézte a Szaturnuszt.

- Mit lehet látni benne? - kérdezte. - Még semmit - mosolyogták meg.

Óvatosan beállították a három szabályozót, és addig piszmoztak velük, amíg mindegyik teljesen egybe nem vágott a másik kettővel. A halovány, vörös fény még jobban elhalványodott, és a fekete ürességbe helyezett fényfolt nőni kezdett. Egy érintés a szabályozón, és még élesebb lett a kép.

Colos bámulatában füttyentett egyet. A Szaturnusz! A Szaturnusz, három láb szélesen, éppen úgy, ahogyan annyiszor látta az űrből. Három gyűrűje ragyogott, és látszott három alabástrom holdja. Mögötte széthintve a számtalan csillag. Colos fel-alá akarta mozgatni, hogy lássa, milyen az, amikor az éjszaka árnyai tagolják, de a kép nem változott attól, hogy elmozdította.

- Ez csak kép - mondták. - Csak illúzió. Mindegy, hol állsz, mindig ugyanazt látod.

Colos az aszteroida felszínén állva most szabad szemmel látta a Szaturnuszt. Csupán fehér pont volt, de jobban ragyogott a többi pontnál, a csillagoknál. Kétszer olyan fényes volt, mint ahogyan a Földről látszott, hisz kétszázmillió mérfölddel közelebb volt. Maga a Föld a Ceresz másik oldalán volt, közel a borsó méretű Naphoz. A Föld nem volt nagyon megkapó látvány, mert még a Nap mellett is eltörpült.

Colos sisakjában hirtelen megszólalt a csengő, ahogy a hívás átáramlott a bekapcsolt rádió adó-vevőjén.

- Hé, tökmag, mozdulj már! Hajó közeledik. Colos a hangra felugrott és előrekecmergett, végtagjaival hadonászva.

- Kit nevezel te tökmagnak? - visította. De a másik csak nevetett.

- Hé, hó, mennyiért adsz repülőleckéket, kisleány?

- Majd adok én neked kisleányomat - kiabálta mérgesen Colos. Megfogta a parabolája hegyét, és lassan, óvatosan még egyet csavart rajta. - Mi a neved, okostóni? Mondd meg a neved, és ha visszamegyek, amit kihámozom magam az űrruhából, megropogtatom a zúzát.

- Gondolod, hogy felérsz a zúzámig? - jött a csúfolódó válasz, és ha Colos meg nem látja a horizonton beúszó hajót, hát darabokra robban szét dühében.

Így azonban hatalmasat ugrott, esetlenül lépegetett az aszteroidák űrkikötőjének vízszintes talaján, és megpróbálta kitalálni, vajon hol lesz az a hely, ahol a hajó kiköt.

A hajó a bolygót érintve leheletfinoman engedte ki gőzsugarát, kinyílt a légszilip, és amikor kiemelkedett belőle Lucky magas, űrruhás alakja, Colos örömrivalgásban tört ki. Egyetlen hosszú ugrással mellette termett, és végre megint együtt voltak, ök ketten.

Conway és Henree talán nem ennyire viharosan, de nem kevésbé örömtelien üdvözölték. Mindketten megragadták Lucky kezét, mintha így akarnák megerősíteni magukat abban, hogy valóban hús-vér az, amit szorongatnak.

Lucky nevetett.

- Hóha, ti vagytok? Hadd vegyek már egy kis levegőt. No, mi baj? Azt hittétek, hogy már vissza sem jövök?

- Ide figyelj! - mondta Conway. - Jobb lesz, ha máskor, mielőtt megint eszedbe jut ilyen bolondság, konzultálsz velünk.

- De hiszen akkor sem engedtetek volna el, ha nem ennyire bolond a dolog.

- Nem érdekel. Tönkretethetnék azért, amit tettél. Letartóztathatnák. Felfüggeszthetnék. Kidobathatnák a Tanácsból - mondta Conway.

- És melyiket választod?

- Egyiket sem, te átkozott, nagyra nőtt kölyök. De ezekben a napokban nagyon szerettem volna szétverni a fejedet.

- Ugye te nem hagynád? - fordult Lucky Augustus Henree-hez.

- Én? Még segíték is neki.

- Akkor feladom. De nézzétek, hadd mutassam be nektek ezt az urat.

Hansen mindeddig a háttérben maradt, és láthatólag jól szórakozott a hallottakon. A két idősebb tanácsos annyira el volt foglalva Lucky Starr-ral, hogy észre sem vették.

- Dr. Conway - mondta Lucky -, dr. Henree, ez itt Mr. Joseph Hansen, az a férfiú, akinek a hajóján visszajöttem. Igen nagy segítségemre volt.

Az agg remete kezét fogott a két tudóssal.

- Nem hinném, hogy valaha is hallott volna Conway és Henree doktorokról - mondta Lucky.

A remete tagadólag rázta a fejét.

- Nos - folytatta Lucky -, mindketten igen fontos hivatalt viselnek a Tudományos Tanácsban. Ha már ettünk és kipihentük magunkat, majd elbeszélgetnek önnel, és biztos vagyok benne, hogy segítenek.

A két tanácsnok egy óra múlva komor képpel hallgatta Luckyt. Dr. Henree a kisujjával tömkölte pipájába a dohányt, és csendben füstölt, mialatt Lucky beszámolt a kalózkalandról.

- És Colosnak is elmondtad?

- Épp az imént meséltem el neki.

- És nem rohant le, amiért nem vitted magaddal? - Hát, nem örült neki - ismerte be Lucky.

De Conway sokkal komolyabb dolgokon töprengett.

- Ugye ez a hajó szíriuszi tervezésű?

- Kétségkívül. De erről informálódhatunk.

- Az információ nem éri meg a kockázatot mondta szárazon Conway. - Engem sokkal jobban izgat az a másik információ, amit már megszereztünk. Az pedig nem más, mint hogy a Szíriusz szervezete beburakodott a Tudományos Tanácsba.

Henree ünnepélyesen bólogatott.

- Igen, erről én is tudok. És ez nagy baj.

- Honnan veszitek? - kérdezte Lucky.

- Teringettét, fiú, hisz ez nyilvánvaló - dörmögte Conway. - Megengedem, hogy nagy tervezőgárda dolgozott a hajón, és még a legjobb szándék mellett is előfordulhat, hogy valamilyen információ kiszivárog. Am a csapda fényéről, különösen pedig az időzítésről magáról kizárólag a tanácsnokok tudtak, és még közülük is csak kevesen. A kém tehát valahol ebben a kis csoportban kell hogy legyen, pedig esküdni mertem volna rá, hogy mindannyian tisztességesek - rázta meg a fejét. - Mást nem tudok elképzelni.

- Nem is tudhatsz - mondta Lucky. - Igazán? És miért nem?

- Mert a Szíriusszal való kapcsolat csupán átmeneti. És az információt én adtam meg a Szíriuszi Nagykövetségnek.

Colos kézbe veszi az ügyeket

- Természetesen csak közvetve, egyik kémükön keresztül - egészítette ki Lucky, amikor látta, hogy öreg barátai a döbbenettől elhúlva merednek rá.

- Egyáltalában nem értelek - mondta halkan Henree. Conway teljesen megnémult.

- Elkerülhetetlen volt. Úgy kellett megmutatkoznom a kalózok előtt, hogy ne fogjanak gyanút. Ha felfedeznek azon a hajón, amelyet felmérőhajónak hisznek, akkor kíméletlenül agyonlőnek. Ha azonban egy csapda-hajón lennek rám, és olyan titokba botlanak, ami kész szerencse a számukra, akkor értékes potyautasként kezelnek. Hát nem értitek? A térképező hajón csak a személyzet tagja vagyok, aki nem tudott időben elmenekülni. A csapda-hajón viszont az a szerencsétlen pasi vagyok, akinek sejtelve sincs arról, hová lóg be potyautasnak.

- Így vagy úgy, mindenképpen lelőhettek volna. Keresztülláttak volna a kettős játékon, és kémnek néztek volna. Csaknem meg is történt.

- Ez igaz. Csaknem meg is történt - ismerte be Lucky.

- És mi van az eredeti tervünkkel? - robbant ki Conway. - Vagy talán nem arra készültünk, hogy felrobbantsuk a bázisukat? Ha arra gondolok, hány hónapot töltöttünk el az *Atlasz* megépítésével, hogy mennyi pénzt emésztett föl...

- És mi jó sült volna ki abból, ha az egyik bázisuk felrobban? A kalózhajók egyik nagy hangárjáról volt szó, de ez is csak reménybeli elképzelés volt. Annyi biztos, hogy az aszteroidákon decentralizált szervezet székel. A kalózok egy-egy helyen legföljebb ha három-négy hajót tartanak. Többnek nincs is hely. Három-négy hajó felrobbantása semmi ahhoz képest, amit akkor lehetett volna véghezvinni, ha sikerül beépülnöm a szervezetükbe.

- De nem sikerült - mondta Conway. - Minden örületes kockázatod ellenére sem sikerült.

- Sajnos, az a kalózfőnök, aki az Atlaszt elfoglalta, túl gyanakvó volt, *vagy* talán túl intelligens. Ha még egyszer próbálkoznék, nem becsülném alá. De azért még nincs veszve minden. Most már tudjuk, hogy a Szíriusz támogatja őket. Ráadásul itt van remete barátom is.

- Ő nem segíthet nekünk - mondta Conway. - Abból, amit elmondta róla, kiderül, hogy még a lehetségesnél is kevesebb köze van a kalózokhoz. Ugyan mit tudhat róluk?

- Többet mondhat annál, mint ő maga gondolná - vélte Lucky. - Például olyan információkat adhat nekünk, amelyek lehetővé teszik, hogy belülről folytassam a kalózok elleni küzdelmemet.

- Oda aztán vissza nem mégy még egyszer! - sietett kijelenteni Conway.

- Nincs is szándékomban. Conway szeme összeszűkül. - Hol van Colos?

- A Cereszen. Ne aggódjatok. Mostanra már - futott át egy kis felhő Lucky homlokán - ott kellene hogy legyen. Kezd egy kicsit zavarni, hogy késik.

John Bigman Jones a különleges igazolványát lobogtatta az Ellenőrző Torony öre előtt. Magában motyogva futott végig a folyosón.

Szeplős, pisze orru arca kipirult, vöröses haja égnek állt, akár a kerítéskaró. Lucky gyakran mondogatta, hogy ezt a függőleges frizurát csak azért kultiválja, mert ettől magasabbnak látszik, ám ezt a vádat Colos energikusan visszautasította.

A Torony utolsó ajtaja is megnyílt, ahogy Colos megtörte a fotoelektrikus sugarat. Belépett és körülnézett.

Három ember volt szolgálatban. Az egyik a szubéterikus adó-vevőnél ült, fülhallgatóval, a másik a számítógépnél, a harmadik pedig a hajlítót radarképernyő előtt.

- Melyik tyúkeszű nevezett engem tökmagnak? - érdeklődött Colos.

Mindhárman egyszerre fordultak feléje, az arcuk riadt és sötét volt.

A fülhallgatós kiszabadította az egyik fülét.

- Hát te meg ki vagy? Honnan az ördögből kerültél ide?

Colos rendíthetetlenül állt, és felfújta csöpp mellkasát.

- A nevem John Bigman Jones. A barátaim Colosnak hívnak, és mindenki más Mr. Jonesnak. Senki sem maradt még egy darabban, aki engem tökmagnak merészelt szólítani. Tudni akarom, melyiktele követte el ezt a könnyelműséget.

- Lem Fisk vagyok - mondta a fülhallgató -, és nevezhetsz bárminek, aminek csak óhajtasz, de csak másutt. Eredj innen, vagy a fél lábaddal fogva rakom ki a szűrődet.

A számítógépnél üld ember odaszólt:

- Hé, Lem, ez az az ütődött, aki az elébb a kikötőben motoszkált. Semmi értelme az időt vesztegetni vele. Hívjuk az őrséget, az majd kitessekeli.

- Egy fenét. Nem kell nekünk őrség ehhez a fickóhoz - mondta Lem Fisk.

Levette a fülhallgatóját és beállította AUTOMATA JELZÉSRE.

- Nos, fiacskám, idejöttél, és kedvesen egy kedves kérdést tettél fel nekünk. Én is kedvesen válaszolok rá. Én neveztelek tökmagnak, de várj, ne dühöngj!

Megvan rá az okom. Tudod, te csakugyan magas fickó vagy. Olyan vagy te, akár egy hosszú slukk víz. Olyan, mint egy égimeszelő. Még ki is nevettek a barátaim, amiért tökmagnak neveztelek.

A farzsebéhez nyúlt, és elővette plasztik cigarettatárcáját. Gúnyos mosoly játszott az arcán.

- Állj ki ide! - visította Colos. - Állj ki ide, és az öklöddel vond vissza ezt a viccelődést!

- Nyugi, nyugi - csettintett Fisk. - Nesze, itt van egy cigaretta, fiú. Extra méretű, tudod. Majdnem olyan hosszú, mint te. Hanem, hallod-e, némi zavart okozhat. Nem fogjuk majd tudni, vajon te szívod-e a cigarettát, vagy a cigaretta szív téged.

A másik két ember fergeteges kacajra fakadt. Colos pulykavörös lett. A szavak csak nehezen tolultak a nyelvére.

- Szóval nem akarsz verekedni?

- Inkább cigarettázom. Kár, hogy nem dohányzol te is velem. - Fisk elővett egy cigarettát, és maga elé tartotta, mint aki bámulattal adózik a karcsú fehérségnek. - Egyébként pedig nem fárasztom magam azzal, hogy gyerekekkel verekedjek.

Vigyorgott, ajkához emelte a cigarettát, és egyszerre úgy találta, hogy semmi sincs ott.

A hüvelykujja és a másik két uja még mindig háromhüvelyknyire volt az ajkától, ugyanabban a helyzetben, de a cigaretta már nem volt köztük.

- Vigyázz, Lem! - kiáltotta a képernyő előtt ülő ember. - Tűpuskája van!

- Nem tűpuska - vicsorogta Colos. - Csak egy zümmögő.

A különbség csakugyan nagy volt. A zümmögő lövedéke túszerű ugyan, de törékeny, és nem robban fel. Céllovészethnél és játékoknál szokták használni. Nem okoz komoly veszedelemet, ha az ember bőréhez ütődik, de fűgén száll, akár az ördög.

Fisk arcáról eltűnt a vigyor.

- Ide figyelj, te kerge! - ordította. - Meg is vakíthatasz ezzel valakit!

Colos ökle összeszorítva várakozott a szeme magasságában, a zümmögő vékony csövét pedig a két középső ujjával tartotta.

- Nem vakítlak meg. De akár egy hónapig is rád fogom, ha nem ülsz le. Láthatod, hogy nem is célzok olyan rosszul. Te pedig - szólt át a válla felett a számítógépesnek -, ha csak egyhüvelyknyivel is közelebb moco-rogsz a vészjelzőhöz, kaphatsz egy zümmögőtűt a mancso-dba.

- De hát mit akarsz? - kérdezte Fisk.

- Azt, hogy állj ki, és verekedjünk meg. - Egy zümmögő ellen?

- Azt elteszem. Ököl-lel. Sportszerűen. A haverjaid figyelhetik.

- Nem ütök meg ná-lam kisebb fickót.

- Akkor inzultálni sem kellett volna - emelte fel Colos a zümmögőt. - Különben sem vagyok kisebb ná-lad. Lehet, hogy külsőleg annak látszom, de belülről érek annyit, mint te. Talán még többet is. Háromig számolok. - Colos célzott, a fél szemét összehú-zva.

- Galaxis! - eskü-dözött Fisk. - Megyek már. Gyerekek, ti tanúskodtok mellettem, hogy kényszerített. Majd megpróbá-lom, hogy ne verjem össze tú-lságosan ezt az idiotát.

Lelépett a kakasülőjéről. A számítógépes átvette a helyét a szub-éterikus adó-vevő mellett.

Fisk öt láb és tíz hüvelyk magas volt, nyolc hüvelykkel több, mint Colos, akinek kicsiny alakja inkább kisfiúra, mint férfira emlékeztetett. De Colos izmai tökéletesen koordinált acélrugók voltak. Rezzenéstelen arccal várta a másikat.

Fisk nem sokat vacakolt azzal, hogy védőállásba helyezkedjék. Egyszerűen csak fölemelte a jobb kezét, mintha arra készülne, hogy a gallérjánál fogva elkapja Colost, és kítaszigálja a még mindig nyitott ajtón.

Colos Fisk fölemelt karja alá bukott. Balja és jobbjá gyors iramban puffant oda a nagydarab férfi hasi idegközpontjához, és csaknem azon nyomban már elérhetetlen távolságban táncikált.

Fisk elzöldült, leült, és a gyomrát fogva nyögdec-selt.

- Állj fel, nagyfiú - mondta Colos. - Várlak.

A két másik toronybeli sóbá-lványá meredve bámulta.

Fisk lassan feltápá-szkodott. Az arca dühtől szikrázott, de már jóval lassabban közeledett.

Colos odébb vetődött.

Fisk előretört! Colos alig kéthüvelyknyire volt tőle. Fisk a jobb-jával alulról élesen fölfelé vágott. A csapás egyhüvelyknyire Colos álla-kapcsa előtt állt meg.

Colos lebukott, akár a parafadugó a hullá-mzó vízben. Karja fölemelkedett, és elhárította az ütést. Fisk összefüggéstelenül üvöltözve, vakon rohant rá kukacnyi ellenfelére. Colos oldalra lépett, és nyitott tenyere élesen csattant a másik simára borotvált képén. Éles csapás volt, és úgy talált célba, akár a bolygó feletti sűrű légen átszá-guldó meteor. Fisk orcáján ott vöröslött a négy ujj lenyomata.

Fisk egy percig csak kábultan állt. Colos újra előrelépett, és ökle, akár egy kígyó, újból felütött Fisk állára. Fisk leguggolt kínjában.

Colos hirtelen meghallotta, hogy a távolból folyamatosan visít egy vészcsengő.

Egy pillanatig sem habozott, sarkon fordult, és máris kinn termett az ajtón. A folyosó végén közeledett már a háromtagú őrség, nagy csattogva-dobogva. Colos átsodródott közöttük, és eltűnt a porondról.

- És most miért várunk Colosra? - kérdezte Conway.

- A következőképpen látom a helyzetet - válaszolta Lucky. - Arra van a legnagyobb szükségünk, hogy minél több információt szerezzünk a kalózokról. Mármost belső információt. Én megpróbálkoztam vele, de a dolog nem úgy sikerült, ahogyan képzeltem. Én már megbélyegzett ember vagyok. De Colost nem ismerik. Neki nincsen hivatalos kapcsolata a Tanáccsal. Nos, az az ötletem támadt, hogy ha valami bűnvádat koholnának ellene, persze valami hihetőt, akkor hanyatt-homlok elmenekülne a Cereszről a remete hajóján...

- Ó, szentséges úr! - nyögdécselte Conway.

- Figyelj, jó? Colos visszamegy a remete aszteroidájára. Ha a kalózok ott vannak, akkor jó. Ha nincsenek, akkor a hajót egy jól látható helyen hagyja, ő pedig odabent vár rájuk. Felettből kényelmes hely van ott a várakozásra.

- És ha megjönnek a kalózok, menten agyon is lövik - vélte Henree.

- Nem lövik agyon. Épp ezért használja a remete hajóját. A kalózok tudni akarják, hová tűnt el Hansen és legfőképpen én, sőt azt is tudni akarják, honnan jött Colos, és hogyan szerezte meg a hajót. Ezt tudniuk kell. Így hát Colos időt kap arra, hogy beszéljen.

- És azt hogyan fogja kimagyarázni, hogy az egész Teremtésben épp a Hansen szikláját szúrta ki? A dolog elég jó beszédkézséget kíván.

- Nem kell ide sok duma. A remete hajója ott volt a Cereszen, ami igaz is. Úgy intéztem, hogy őrizetlenül maradjon, tehát elvette. Colos a hajónaplóban megtalálja az aszteroida tér-idő koordinátáit. Neki ez is csak egy aszteroida a sok közül, amelyik nincs túl messze a Ceresztől, egyik olyan jó, mint a másik, és egyenesen odavágtázik, hogy kivárja, amíg a Cereszen lecsillapul ellene a düh.

- Jó kis rizikó - dörmögte Conway.

- Colos tisztában van vele. S itt és most azt is kijelenthetem, hogy vállalnunk kell ezt a rizikót. A Föld túlságosan alábecsüli a kalózveszélyt, és ez nagy baj, mert...

Hirtelen elhallgatott, ahogy a kommunikátor csövében felvillant a fényjel, és gyors egymásutánban le-fel villogott.

Conway türelmetlen mozdulattal bekapcsolta a jelanalizátort, majd kiegyenesedett ültében.

- Ez a Tanács hullámhossza - mondta -, és a Ceresz felé ez torzítja a Tanács adását.

A kommunikátor csöve feletti aprócska képernyőn a fény jellegzetesen felvillant és elsötétült.

Conway a tárcájában lévő fémszilánkok közül kihalászott egyet, és beiktatta a kommunikátor csövének keskeny nyílásába. A szilánk kristályosodó rejtjelző volt, hathatós része ama elmés szerkentyűnek, mely alumíniumöntvénybe ágyazott apró volfrámkristályokból áll. Különleges módon szűri ki a szub-éterikus televideó jelzéseit. Conway lassan beállította a torzításmentesítőt, a legmélyebbre csavarta, majd újból visszaállította, míg csak tökéletesen be nem állt. Pontosan olyan volt, mint egy torzítóberendezés, csak épp ellentétesen működött.

Ahogy tökéletes lett a beállítás, egyszeriben teljesen élessé vált a kép.

- Colos! - Lucky félig fölemelkedett ültéből. Colos Hol az űrben vagy?

Colos apró arca huncutul vigyorgott rájuk.

- Tényleg itt vagyok az űrben. Százezer mérföldre a Ceresztől. A remete hajóján.

Conway mérgesen füttyentett.

- Ez megint valami újabb trükköd? Mintha azt mondtad volna, hogy Colos a Cereszen van?

- Azt hittem, ott van - mondta Lucky. - Mi történt, Colos?

- Azt mondtad, hogy gyors cselekvésre van szükség. Így hát magam vettem kézbe az ügyeket. Az űrtorony egyik okos fickója adta az ötletet. Egy kicsit körbelóbáltam a pasast, aztán elindultam - nevetett. - Csak nézd meg az űrházat, és láthatod, hogy nem nagyon lesnek ott ilyen magamfajta fickókra, és nem panaszkodnak be tettelegesség miatt.

- No, ez nem tartozik életed legragyogóbb ötletei közé - mondta Lucky. - Sok időbe telik majd, amíg az aszteroidák embereit meggyőzöd arról, hogy te afféle tettelegelős típus vagy. Nem akarok beletiporni az érzelmeidbe, de kicsit aprócskának látszol ehhez a munkához.

- Majd leütök közülük egy párat - vágott vissza Colos. - Hisznek majd nekem. De nem ezért hívtalak.

- Hát miért?

- Hogy juthatok oda ezekhez az aszteroidapasikhoz? - Lucky összehúzta a szemöldökét.

- Megnézted a hajónaplóban?

- Nagy Galaxis! Mindenhol néztem! Még a matrac alá is bekukkantottam. Nyoma sincs semmiféle koordinátának.

Luckyban szemmel láthatóan nőtt a szorongás.

- Ez furcsa. Vagy még annál is rosszabb. Ide figyelj, Colos! - Most gyorsan beszélt, metsző hangon. - Mérd be a Ceresz sebességét! Azonnal add meg a Cereszre vonatkozó koordinátákat, és amíg nem hívlak, ehhez tartsd magad, történjék bármi. Most túl közel vagy a Cereszhez, és nem zargathatnak a kalózok, de ha távolabb sodródsz, cudar sorod lehet. Hallasz?

- Vettem. Értelek. Hadd számolom ki a koordinátáimat.

Lucky leírta, aztán megszakította az összeköttetést. - Nagy úr, mikor tanulom már meg, hogy ne követeljek

annyit?

- Nem lenne jobb, ha Colos visszajönne? - kérdezte Henree. - Ez a terv legalábbis meggondolatlan, és amíg nincsenek meg a koordináták, még feladhatod az egészet.

- Feladni? Adjam fel azt az egyetlen aszteroidát, amelyről tudom, hogy kalózbázis? Tudsz ezen kívül másikat? Egyetlenegyét is? Meg kell találnunk ezt az aszteroidát. Csakis ez a megoldás.

- Van még egy lehetőség, Gus - mondta Conway. - Egy kiindulási pont.

Lucky gyorsan benyomta az interkom gombját, és várt. Hansen meglepett, álmossá hangja szólta bele.

- Halló, hallá!

- Itt Lucky Starr beszél, Mr. Hansen - hadarta. Ne haragudjon, hogy zavarom, de arra kérném, jöjjön ide dr. Conway szobájába, amilyen gyorsan csak tud.

Kis szünet. Aztán megszólalt a remete.

- Természetesen, csak hogy nem ismerem a járást. - Majd az ajtajában álló őr idevezeti. Beszélek vele. Itt tud lenni két perc múlva?

- Lesz abból két és fél is - tréfálkozott Hansen. Már teljesen felébredhetett.

- Az sok!

Hansen betartotta, amit ígért. Lucky már várta. Lucky még egy pillanatra nyitva hagyta az ajtót. Odaşólt az őrnök.

- Történt valami ma este a bázison? Esetleg valami verekedés?

Az őr meglepődve nézett rá.

- Igen, uram. A sebesült azonban nem hajlandó panaszt emelni, azt állítja, hogy sportszerű verekedés volt. Lucky becsukta az ajtót.

- Ez várható volt. Minden normális ember utálja, ha bedugják egy őrházba, és rászabadítanak egy Colos méretű fickót, aki lekever neki néhányat. Majd később felhívom a hatóságokat, és papírra vetem valahogy a dolgot. Csak az adminisztráció végett... Mr. Hansen. - Igen, Mr. Starr?

- Szeretnék kérdezni valamit, de nem akartam közhírré tenni ezen a távbeszélőrendszeren. Kérem, mondja meg, mik a maga aszteroidái otthonának a koordinátái. Természetesen az állandóak és az ideiglenesek egyaránt érdekelnek.

Hansen nagy, kék szeme rámeredt.

- Nos, nyilván nem könnyű megérteni, de az az igazság, hogy sejtelmem sincs róla.

A seholsincs aszteroida

Lucky állhatatosan nézett rá.

- Ezt csakugyan bajos elhinni, Mr. Hansen. Azt hiszem, éppolyan jól kell tudnia a saját koordinátáit, mint ahogyan a bolygólakók tudják a lakcímüket.

A remete lenézett a lábfejére, és lágyan mondta:

- Ez csakugyan így van. Az én lakcímem valóban a koordináták. Ennek ellenére mégsem tudom.

- Ha ez az ember előre megfontolt szándékkal... kezdte Conway.

- Várjunk. Ha nem muszáj, ne erőltessük - szólt közbe Lucky. - Mr. Hansennek nyilván van erre valami magyarázata.

Várták, hogy a remete elkezdje a mondókáját.

A koordináta a Galaxisban nélkülözhetetlen az űrutazáshoz. Ugyanazt a funkciót tölti be, mint a kétdimenziós térképeken a hosszúsági és szélességi körök. És mivel az űr háromdimenziós, és a testek mindenféle irányban mozognak, a szükséges koordináták megadása igen komplikált ügy.

Mindennek az állandó nulla pozíció az alapja. A Naprendszer esetében a Nap az irányadó. Ehhez az irányadóhoz még másik három szám is kell. Az első az objektumnak a Naptól való távolsága vagy az űrben elfoglalt helye. A második és a harmadik szám pedig az a két adat, mely megadja az objektum helyzetét a Naphoz és a Galaxis középpontjához viszonyítva. Ha ezt a három koordinátát három különböző időpontban meg lehet határozni, akkor kiszámítható a mozgó test pályája, és mindenkor megállapítható a Naphoz való helyzete.

A hajók a Naphoz, vagy ha úgy kényelmesebb, a legközelebbi nagy testhez viszonyítva tudják kiszámítani a saját koordinátáikat. A Lunáris Járaton például, melynek hajói a Földtől a Holdig és vissza utazgatnak, a Föld a szokásos "nulla pont". A Nap saját koordinátáit a galaktikus középpont figyelembevételével lehet kiszámítani, valamint a galaktikus főmeridiánnal, de ez csak a csillagközi utazásoknál szükséges.

Valószínűleg mindez végigsuhant a remete agyán, ahogy ott ült a három tanácsnok előtt, aki merőn bámult rá. De az arcából semmit nem lehetett kiolvasni.

Aztán Hansen hirtelen megszólalt. - Nos, akkor magyarázom.

- Erre várunk - mondta Lucky.

- Már tizenöt éve annak, hogy nem használok koordinátákat. Két éve már egyáltalán nem hagytam el az aszteroidát, és amikor ennek előtte évente egyszer-kétszer bárhová utaztam, azok csak rövidke utak voltak valamilyen beszerzés miatt a Cereszre vagy a Vesztára. Amikor ezekre a helyekre ki-kiruccantam, mindig a helyi koordináták szerint számoltam, melyeket a pillanatnak megfelelően számítottam ki. Sohasem dolgoztam ki táblázatot, mert nem volt rá szükségem. Legföljebb egy-két napra maradtam el, esetleg háromra, és ennyi idő alatt a sziklám nem úszott el messzire. A sziklám az áramlással utazott; amikor távolabb volt a Naptól, akkor kicsit lassabban ment, mint a Ceresz vagy a Veszta, amikor pedig közelebb volt hozzá, egy kicsit gyorsabban. Amikor a visszafelé tartó út pozícióját kellett kiszámítanom, akkor a sziklám legföljebb tízezer, ha sokat mondok, százezer mérföldre úszhatott el az eredeti helyétől, és még mindig elég közel volt ahhoz, hogy lássam a hajó teleszkópjával. Így azután csak úgy szemmértékkel számítottam ki az útvonalamat. A standard szoláris koordinátákat sohasem használtam, mert soha nem volt rájuk szükségem. Így állunk.

- Tehát azt mondja - szólalt meg Lucky -, hogy sohasem fog visszatalálni a sziklájára. Vagy mielőtt eljött, kiszámította a helyi koordinátáját?

- Ez eszembe sem jutott - mondta szomorúan a remete. - Olyan rég nem mentem már el onnan, hogy egy pillanatig sem foglalkoztatott a dolog. Egészen addig a percig, amíg ide nem hívtak.

- Várjunk. Várjunk - mondta dr. Henree. Friss dohány tömött a pipájába, és erősen pöfékelt. - Talán tévedek, Mr. Hansen, de amikor első ízben vette birtokába az aszteroidáját, akkor kérelmet kellett beadnia a Földi Külvilági Hivatalba. Így van?

- Igen. De az csak formalitás volt.

- Lehet. Ezen nem vitatkozom. De ott mégiscsak regisztrálhatták az aszteroidája koordinátáit.

Hansen töprengett egy kicsit, majd megrázta a fejét. - Félek, hogy nem, Mr. Henree. Csak az alapkoordinátákat nézték meg annak az évnek a január 1-jétől. Ennyi elég volt ahhoz, hogy ha kétségbe vonnák a tulajdonjogot, akkor ezzel, mint egy kódszámmal, azonosítsák az aszteroidát. Más nem is érdekelte őket, maguk pedig nem tudják kiszámítani a pályát egyetlen adatcsoportból.

- De saját magának csak meg kell hogy legyenek az orbitális értékei! Lucky úgy mondta nekünk, hogy eleinte csak évenkénti vakációkra használta az aszteroidát. Valahogy akkor is csak meg kellett találnia egyik évről a másikra.

- Tizenöt évvel ezelőtt volt, dr. Henree. Akkoriban valóban megvoltak az adataim. Ott vannak valahol leírva a sziklámon lévő naplómiban, de sajnos, nincsenek benne a memóriámban.

Lucky barna szeme elfelhősödött.

- E pillanatban nincs más, Mr. Hansen. Az őt majd visszakíséri a szobájába, és hívatjuk, ha újból szükségünk lenne magára. És, Mr. Hansen - tette hozzá, amikor a remete felkelt a székéből -, ha történetesen eszébe jutna valami a koordinátákról, tudassa velünk.

- Szavamat adom rá, Mr. Starr - mondta ünnepélyesen a remete.

A három férfi újra magára maradt. Lucky a kommunikátor csöve után nyúlt.

- Kapcsoljon adásba!

A központi kommunikátorból visszajött a hang.

- Eljutott önhöz az előző üzenet, uram? Nem tudtam elhárítani a zavart, így azt gondoltam...

- Jól tette. Továbbítsa, kérem.

Lucky beállította a zavarót, és megkereste Colos koordinátáit a szub-éterikus adó-vevő oszlopán.

- Colos! - mondta, mikor a képernyőn megjelent az arca. - Nyisd ki újra a hajónaplót.

- Megvan a koordináta, Lucky? - Még nincs. Kinyitottad?

- Igen.

- Van benne valahol egy papírfecni? Kitépve, számokkal teleírva?

- Várj. Igen. Itt van.

- Emeld fel az adókészülékhez. Látni akarom. Lucky maga elé húzott egy papírvet, és lemásolta az írást.

- Rendben van, Colos, elteheted. Most figyelj, tarts ki, érted? Tarts ki, ne törődj semmivel, míg nem hallasz rólam. Vége.

Odafordult két idősebb társához.

- Szemmel navigáltam el a hajót a remete sziklájáról a Cereszre. Háromszor vagy négyszer kellett iránykorrekciót végrehajtanom. Az észleléshez és méréshez a hajó teleszkópját és mérőeszközeit használtam. Ezek a számításaim.

Conway bólintott.

- Nos, gondolom, most visszafelé akarsz számolni, így akarod megtalálni a szikla koordinátáit.

- Könnyen meg lehet csinálni, különösen akkor, ha használhatjuk a Ceresz obszervatóriumát is.

Conway nehézkesen feltápáskodott.

- Azt hiszem, hogy egy kissé felfújod a dolgot, de azért egy darabig az ösztöneidre hagyatkozom. Menjünk hát az obszervatóriumba.

A folyosók és liftek szövevényén át egyre közelebb jutottak a Ceresz felszínéhez, fél mérfölddel a Tudományos Tanács itteni irodái fölé. Fogvacogató hely volt, habár az obszervatórium minden lehetőt megtett, hogy a hőmérséklet egyenletes legyen, és megközelítse azt a felszíni hőfokot, amit az emberi test elvisel.

Egy fiatal technikus lassan, aprólékosan bogarászta Lucky számításait, betáplálta a számítógépbe, és ellenőrizte a műveletet.

Dr. Henree összehúzta vézna testét egy nem túl kényelmes ülőalkalmatosságban, ahogy csontos kezét jó közel tartotta a pipa öbléhez, látszott rajta, hogy szeretne egy kis meleget kicsiholni a pipájából.

- Remélem, jutunk valamire - mondta.

- Jó lenne. - Lucky hátradőlt, elgondolkodva szegezte a szemét a szemben lévő falra. - Nézd, Hector bácsi, az imént az "öszönömet" emlegetted. Ez nem ösztön, egyáltalán nem. A mostani kalózvezetés erősen különbözik a negyed századdal ezelőttil.

- Arra gondolsz, hogy nehezebben lehet elfogni vagy megállítani a hajóikat?

- Igen, de nem találd különösnek, hogy minden portyázásuk az aszteroidák zónájához kötődik? Csak itt, az aszteroidákon teszik tönkre a kereskedelmet.

- Óvatosabbak lettek. Amikor huszonöt évvel ezelőtt hajóik a Vénusz körül kóboroltak, kénytelenek voltunk támadást indítani ellenük, és szécsaptunk közöttük. Most csak az aszteroidákra korlátozzák magukat, a kormány pedig habozik, hogy költséges lépéseket tegyen.

- Eddig rendben is volna - mondta Lucky. - De hogyan tartják fenn magukat? Eddig az volt a feltevés, hogy a kalózok nem pusztán élvezetből fosztogatnak, hanem azért, hogy hajókat, élelmet, vizet és utánpótlást szerezzenek. Sejtetitek, hogy manapság ez még sokkal szorongatóbb szükség a számukra, mint valaha. Anton kapitány száz hajóval és ezernyi aszteroidával henteget. Ez persze hazugság, amit nem vettem be, de ha volt rá ideje, hogy gázpisztolypárba rendezzen, s közben órákig ott úszkáljon a nyílt érben, az azt jelenti, hogy csöppet sem tart a kormány közbelépésétől. Hansen ráadásul azt mondta, hogy a kalózok kisajátították a különböző remetelakhelyeket, és kikötőnek használják őket. Vagy száz remetelak van. Ha a kalózok mindezekkel vagy a nagy részükkel rendelkeznek, az hatalmas szervezetet jelent. Nos, tehát honnan vehetik az utánpótlást ilyen nagy szervezethez úgy, hogy ugyanakkor kevesebb portyát indítanak, mint a huszonöt évvel ezelőtti kalózok? A legénységükhöz tartozó Martin Maniu asszonyokról, családokról regélt nekem. Azt állítja magáról, hogy erjesztéssel foglalkozik. Nyilván az élesztőkultúrát érti rajta. Hansen is élesztőkoszton élt, de nem a Vénusz élesztőjén. *Annak az* ízeit jól ismerem. Foglaljuk hát össze. A kalózok élelmét az aszteroidák barlangjai közötti apró élesztőfarmok szolgáltatják. A szén-dioxidot közvetlenül a mészkösziklákból nyerik, a vizet és az oxigént pedig a Jupiter mellékbolygóiról. A gépi felszerelést és az áramfejlesztőket a Szíriuszról importálják, netán alkalmi portyákon tesznek szert rájuk. E portyák ezenfelül további újoncutánpótlást is jelentenek számukra, melyek során újabb férfiakat és nőket soroznak be magukhoz. Elmondhatjuk tehát, hogy a Szíriusz egy független kormányt épít ki ellenünk. Arra használják fel az elégedetlen embereket, hogy megteremtsenek egy olyan népes társadalmat, amelyet igen nehezen vagy egyáltalán nem lehet legyőzni - már amennyiben túl sokáig várunk. A vezetőik, az Anton kapitányok elsősorban a hatalom után futnak, és nyilván szívesen a Szíriusznak adnák a Földi Birodalom felét, ha a másik felét megtarthatnák maguknak.

Conway a fejét rázta.

- Iszonyú nagy felépítmény ez ahhoz a csekély alaphoz képest, amit tényként tudsz, Kétlem, hogy meg tudjuk győzni róla a kormányt. Tudod, milyen kevés telik a Tudományos Tanács saját erejéből. Bármilyen sajnálatos, de nincsen saját hajóhadunk.

- Tudom. Pontosan emiatt van szükségünk több információra. Ha még a játszma elején megtalálhatnánk a fő bázisaikat, elfoghatnánk a vezetőiket. Lelepleznénk a szíriuszi kapcsolataikat...

- Nos?

- Nos, akkor ez véleményem szerint a mozgalom végét jelentené. Az a meggyőződésem, hogy az "aszteroidák emberének", hogy az ő kifejezésükkel éljek, általában halvány gőze sincs róla, hogy a Szíriusz bábjává válik. Az átlagembert nyilván sérelem érte a Földön. Elege lett a komisz bánásmódból, zokon veszi, hogy nem talál munkát, vagy nem olyan az előmenetele, és nem úgy boldogul, ahogyan szeretné. Nyilván az az élet is vonzza, amelyről azt hiszi szegény feje, hogy olyan káprázatosan sokszínű. A legtöbbje így lehet ezzel. De azért mégiscsak távol van attól, hogy azt mondhassuk rá: a Föld leggaládabb ellenségéhez kíván csatlakozni, Ha egyszer majd észreveszi, hogy a vezetők becsapták, akkor a kalózveszély is csökkenni fog.

Amikor a technikus megjelent, Lucky abbahagyta az élénk suttogást. A technikus hajlékony, átlátszó szalagot tartott a kezében, a szalagon komputerszámok voltak kipontozva.

- Mondja - kérdezte Luckytól -, biztos benne, hogy ezek azok a számok, amiket ideadott nekem?

- Biztos. Miért?

- Valami baj van - rázta a fejét a technikus. - Az utolsó koordináta a tiltott zónába helyezi a maga szikláját. A jellegzetes mozgást is figyelembe véve. Azt hiszem, ez nem lehetséges.

Lucky szemöldöke magasra szökött. Ez az ember nyilván tisztában van a tiltott zónákkal. Ezekon belül nem található aszteroida. Ezek a zónák az aszteroidasávok felosztását jelentik; az egyes sávokon belül működő aszteroidáknak megvan a Nap körüli keringési idejük, mely törtrésze a Jupiter tizenkét éves keringési

periódusának. Ebből következik, hogy az aszteroida és a Jupiter az űr ugyanazon részén bizonyos évenként egyre közelítenek egymáshoz. A Jupiter folytonos vonzása lassan kifelé mozdítaná az aszteroidát ebből a zónából. Kétmilliárd éve, amióta a bolygók kialakultak, a Jupiter minden aszteroidát eltakarított a tiltott zónából. Erről volt tehát szó.

- Biztos benne, hogy helyesek a számításai? kérdezte Lucky.

A technikus vállat vont, mintha azt mondaná: "tudom a dolgomat." De azért hangosan is megszólalt: - Ellenőrizhetjük a teleszkóppal. Az ezerhüvelykes foglalt ugyan, de ilyen közeli munkához az amúgy sem jó. Valamelyik kisebbet használhatjuk. Követnének, kérem?

Az obszervatórium olyan szentélyhez hasonlított, melynek oltárán különféle teleszkópok állnak. Munkájukba mélyedt férfiak ültek előttük, és megfigyeléseiket még annyi időre sem szakították félbe, hogy felpillantanak, amikor a technikus és a három tanácsos belépett.

A technikus megindult a helyiség egyik szárnya felé, mely hatalmas, barlangszerű teremé szélesedett.

- Charlie - szólt oda egy korán megkopaszodott fiatalembernek -, beindítanád a *Berthát*?

- Minek? - Charlie épp egy csillagokkal telipettyezett fotósorozat fölé görnyedt, és most fölpillantott.

- Azt a foltot akarom ellenőrizni, amit ezt a koordináta jelöl.

Charlie rápillantott, és összevonta a szemöldökét. - Ezt? Hiszen ez a tiltott zóna területe.

- Azért megtennéd, hogy fókuszba állítod ezt a pontot? A Tudományos Tanács ügye.

- Ó! Igen, uram. - Hirtelen sokkal készségesebb lett. - Nem tart soká.

Felkattintott egy kapcsolót, és magasra felszívott egy hajlékony diafragmát a *Bertha* tengelyébe, ebbe a százhusz hüvelykes teleszkópba, melyet az ilyen közeli munkákhoz használtak. A diafragma hermetikusan zárt réteget alkotott, és Lucky láthatta, hogy simán elfordul fölötté a felszínzár. A *Bertha* óriási szeme fölemelkedett, a diafragma megtapadt, és a mennybolt felé irányult.

- Legtöbbször fotográfiai munkákhoz használjuk a *Berthát* - magyarázta Charlie. - A Ceresz tengelyforgása túl gyors a szokványos optikai megfigyelésekhez. Az a pont, ami magukat érdekli, a horizonton van, s ez kész szerencse.

Közelebb vitte ülését az okulárhoz, és úgy vezette a teleszkóp tengelyét, mintha egy óriási elefánt merev ormánya lett volna. A teleszkóp elfordult, és az ifjú asztronómus fölemelkedett. Óvatosan beállította a fókusz.

Ekkor felállt a kakasülőjéről, és lelépegetett a falilétra fokain. Ujja érintésétől elmozdult valami, pontosan a teleszkóp alatt, és ott tátongott egy fekete akna. Ebben volt az a tükör- és lencseszéria, amely a teleszkópképet fókuszba állította és kinagyította.

Am csak feketeség látszott, semmi más.

- Ez az - mondta Charlie. Méterrudat használt mutatópálcának. - Ez a kis foltocska a Métisz, ez a helyre kis szikla. Huszonöt mérföld átmérőjű, de milliányi mérföldre van innen. Azon az egymillió mérföldön belül, ami magukat érdekli, akad jó néhány foltocska, de csak az egyik oldalon, a tiltott zónán kívül. Fázispolarizációval fedjük el, és úgy kapjuk meg a csillagokat, vagy minden összekeveredik.

- Köszönöm - mondta kábultan Lucky.

- Bármikor boldogan segítek.

Leszegett fejfel álltak a liftben, amikor Lucky megszólalt.

- Lehetetlen - mondta távoli hangon.

- Miért? - kérdezte Henree. - Rosszak voltak a számításaid.

- Hogyan lehettek volna rosszak? Eljutottam velük a Cereszre.

- Le akartál írni egy számot, tévedéshől másikat írtál, aztán csak úgy szemre kijavítottad, és elfelejtetted leírni a javítást.

Lucky a fejét rázta.

- Nem tehettem ilyet. Én csak... Várjatok! Nagy Galaxis! - Vadul rájuk meredt.

- Mi baj van, Lucky?

- Megvan a megoldás! Nagy űr, minden egyezik! Ide hallgassatok, tévedtem. Ez egyáltalán nem a játék kezdete - ez a nyavalyás vége. Túl késő lesz már. Újra alábecsültem őket.

A lift leérkezett az eredeti szintre. Kinyílt az ajtó, és Lucky villámgyorsan kirohant.

Conway utánafutott, megragadta a könyökénél, és visszapenderítette.

- Miről beszélsz?

- Oda kell mennem. Csak azt ne higgyétek, hogy megállíthatok. És ha nem jönnek vissza, akkor, a Föld szerelmére, *kényszerítsétek rá* a kormányt, hogy kezdje meg a komoly előkészületeket. Különben a kalózok egy éven belül átveszik az ellenőrzést az egész Rendszer felett. De az is lehet, hogy hamarabb.

- Miért? - kérdezte felindulva Conway. - Azért, mert nem találta meg egy aszteroidát?

- Pontosan ezért - válaszolta Lucky.

Megvan az aszteroida!

Colost Conway és Henree hozta vissza a Cereszre a *Bolygó Starron*, Lucky hajóján, amiért Lucky külön hálás volt. Így azután ezen mehetett ki az űrbe, saját hajója fedélzetén állhatott, és saját kezűleg irányíthat.

A *Bolygó Starr* kétszemélyes cirkáló volt, az elmúlt évben épült, azután, hogy Lucky a Mars farmerei között hősködött. A külleme olyan megtévesztő volt, amilyent csak a modern tudomány létrehozhatott. Kecses vonalaival szinte űryachtnak látszott, és a leghosszabb mérete is csak kétszer akkora volt, mint Hansen kis csónakjáé. Ha az űrben látta valaki, meg nem mondta volna, hogy nem egyéb egy gazdag ember játékszerénél, és jóllehet, fűrge, de biztosan vékony héjú, és nem állja ki a kemény ütések. Mindenesetre nem olyan járgánynak látszott, melyben az ember bebiztosítva érezheti magát az aszteroidák övezetének veszélyes tájain.

A hajó belsejében tett nyomozás után azonban megváltozott volna a vélemény. A ragyogó hiperatommeghajtású motorok cseppet sem maradtak el a *Bolygó Starrnál* tízszer súlyosabb, páncélozott űrcirkálók motorjától. Iszonyatos energiakészlete volt, és mágneses terének kapacitása a legnagyobb lövedéket is megállította volna, amit bármilyen, csatahajónál kisebb alkotmány küldött volna feléje. Ha megtámadták, csekélyke tömege miatt nem volt ugyan első osztályú, de a saját súlycsoportjában minden hajót legyőzött.

Nem csoda hát, hogy Colos boldogan szökdécselt, amikor végre belépett a zsilipbe, és kibújt az űrruhájából.

- Nagy úr! - mondta. - De boldog vagyok, hogy megszabadultunk attól a másik teknőtől! Mihez kezdünk vele?

- Elküldtem a Cereszről egy hajót, hogy kanalazza ki.

A Ceresz mögöttük volt, vagy százezer mérföld távolságra. Ha innen nézte az ember, fele akkora volt az átmérője, mint a Földről nézve a Holdé.

- Hogy kerültünk bele ebbe az egészbe, Lucky? - kíváncsiskodott Colos. - Hogyhogy ilyen hirtelen megváltozott a terv? Utoljára még úgy volt, hogy csak egyedül megyek.

- Nem találtál volna oda, mert egyetlen koordináta sem volt meg hozzá. - És Lucky vigyorogva elmesélte az utolsó néhány óra történetét.

- Akkor most hová megyünk? - fűttenett Colos. - Azt még nem tudom biztosan. De azzal kezdjük, hogy becélizzuk azt a helyet, ahol a remete sziklájának kell lennie. - A mérőműszerét tanulmányozva hozzátette: - Innen pedig gyorsan megpattanunk.

Így hát gyorsan mentek. A *Bolygó Starr* sebessége nőttön-nőtt. Colos és Lucky odaerősítették magukat a diamágneses, párnázott ülésekhez, így a növekvő nyomás egyenletesen oszlott el testük minden részén. A kabin oxigénkoncentrációja a gyorsulásra érzékeny légtisztító berendezésre épült, és felületesebben lélegezhettek, anélkül hogy oxigénhiányos állapotba kerültek volna. Mindketten g-kantárt viseltek (g-vel jelölik tudományosan a gyorsulást), amely könnyű volt, és nem akadályozta a mozgást, ezzel szemben védelmet nyújtott a csontjaiknak, kiváltképp a gerincüknek, és az egyre növekvő gyorsulásnál sem kellett töréstől tartaniuk. A hasukat nyolctex háló övezte, ez védte a hasi szerveiket.

A Tudományos Tanács tapasztalatainak figyelembevételével tervezték meg a *Bolygó Starr* kabinfelszerelését is. A Tanács egyébként húsz-harminc százalékkal nagyobb gyorsulást engedélyezett a *Bolygónak*, mint a flotta bármelyik, igen fejlett hajójának.

Igaz, nagy volt a gyorsulás, de még mindig csak a fele annak, mint amilyenre a hajó úgy igazából képes lett volna.

Ahogy kiegyenlítődt a sebesség, a *Bolygó Starr* már ötmillió mérföldre volt a Ceresztől, és amennyiben Lucky vagy Colos aziránt érdeklődött volna, hogy milyen odakint a világ, azt látta volna, hogy telis-de-teli van aprócska fényfoltokkal, a csillagoknál halványabbakkal.

- Figyelj csak, Lucky, szeretnék valamit kérdezni. Megvan még az a fényes védőpajzsod?

Lucky biccentett, és Colos elszontyolodott.

- Akkor mondd, te buta ló, mi az őrnek nem vitted magaddal, amikor a kalózvadászatra indultál?

- Velem volt - mondta Lucky. - Egyfolytában nálam van, azóta hogy a Mars-lakók nekem adták. Senki más nem tudta a Galaxisban, csak Lucky és Colos, hogy a szóban forgó Mars-lakókon nem a Mars farmerei értendők. Akikről ők beszéltek, azok inkább valami testetlen teremtményfélék, azoknak az ősi lényeknek az egyenes ági leszármazottai, akik még azelőtt népesítették be a Mars felszínét, hogy elveszítette volna oxigénjét és vizét. A Mars felszínén, melyet óriás sziklatömbök romboltak szét, hatalmas barlangokat ástak, az elpusztított anyagot energiává alakították, és azt az energiát a jövő számára is elraktározva, immár kényelmes elszigeteltségben éldegéltek. Elhagyták materiális testüket, és csak a tiszta energiából tartották fenn magukat, így létezésüket az emberiség még csak nem is gyanította. Lucky Starr volt az egyedüli ember, aki behatolt erődtéményükbe, és ennek a kirándulásnak az egyetlen emléke volt az a bizonyos "fénylő védőpajzs", amelyet Colos emlegetett.

Colost elfutotta a méreg.

- Hát ha veled volt, miért nem használtad? Mi bajod vele?

- Nagyon helytelen elképzeléseid vannak a pajzsról, Colos. Az sem tud mindent. Nem ad enni, és étkezés után nem törli meg a szám.

- Láttam én, mire képes. Épp eleget tud.

- No igen, bizonyos értelemben. Felszűrösi az összes létező energiát.

- Például a villámcsapását. Ez nem gond neked, ugye?

- Nem, bevallom, immunis vagyok a villámmal szemben. A védőpajzs akkor szívja fel az energiát, ha a test tömege se nem túl nagy, se nem túl kicsi. Például egy kés vagy egy közönséges golyó nem hatol át rajta, habár a golyó leteríthetne engem. A jó súlyos kalapács áttódulna a védőpajzson, még ha a lendülete nem zúzna is agyon. Mi több, a levegő molekulái is úgy hatolnak keresztül rajta, mintha ott sem lenne, mert túl aprók ahhoz, hogy kezelhetőek legyenek. Mindezt azért mondom el, hogy értsd: ha viselem is a pajzsot, mindenképpen meghaltam volna, ha Dingo betöri a sisaklemezemet, amikor összekapaszkodtunk az űrben. A védőpajzs nem tudja megakadályozni, hogy a levegő egy másodperc törtresze alatt szét ne szóródjon az űrruhámból.

- Ha viselted volna akkor, Lucky, semmi bajod nem lett volna. Még jól emlékszem arra, amikor a Marson használtad. - Colos a visszaemlékezéstől kuncogni kezdett. - Fénylik körülötted, ködösít, csaknem átlátszó, szinte teljesen ködbe burkol. Az arcodon fehér fénysugár.

- Igen - mondta Lucky szárazon. - Jól rájuk ijesztettem volna. Megütnek a villámcsapással, és nem sebesülök meg. Akkor aztán lóhalálában elpucolnak az Atlaszról, mennek vagy tíz mérföldet, és felrobbantják a hajót. Már rég beadtam volna a kulcsot. Ne felejsd el, hogy a védőpajzs csak védőpajzs. Támadó ereje nincsen.

- Szóval soha többé nem akarod használni?

- Egyszer még sor kerülhet rá. De nem most. A túl sok használatától elveszíti a hatását. Ha felfedezik a gyengéit, célpontja leszek bárkinek, aki nekem jön.

Lucky a műszereit tanulmányozta. Nyugodt hangon mondta:

- Készülj fel, megint gyorsítunk. - Hé...

Colos visszahuppant az ülésre, és egyszer csak úgy találta, hogy alig kap levegőt, így aztán meg se nyikkant többé. Vörösség öntötte el az arcát, egészen a szeméig, és úgy érezte, hogy lenyúzzák a bőrét.

A Bolygó Starr ezúttal teljes sebességre kapcsolt.

Tizenöt percig vágtaztak. A vége felé Colos már alig volt eszméleténél. Aztán lassítottak, és kezdett visszatérni belé az élet.

Lucky a fejét rázogatta, és levegő után kapkodott. - Hé, ez nem volt valami mulatságos!

- Tudom - mondta Lucky.

- Mi volt ez? Talán nem mentünk elég gyorsan? - Nem nagyon. De most már minden rendben. Leráztuk őket.

- Őket? Kiket?

- Akárkit. Aki követett. Azóta követnek minket, Colos, amióta betetted a lábadat a jó öreg *Bolygóra*. Pislants csak az ergométerre.

Colos odapislantott. Az ergométer csak a nevében hasonlított arra, amelyik *az Atlaszon* volt. Az egy kezdetleges modell volt, amely az útnak bocsátott mentőcsónakok motorsugárzását mérte fel. Más célja nem is volt. *A Bolygó* ergométere közönséges mentőcsónak méretű, hiper-atommeghajtású hajók sugárzását is fel tudta mérni - akár kétmillió mérföld távolságból is.

A jelölőtinta mind ez ideig nagyon gyengén és csak időnként szökkent egyet-egyét a grafikonon.

- Ez semmit sem mutat - mondta Colos.

- Pedig kicsivel előbb volt valami. Nézd csak meg. - Lucky letekerte a papírhengert, melyen már áthaladt a tű. A krikzkrakszok mélyebbek és karakteresebbek lettek.

- Látod, Colos?

- Ez akármi lehet. Talán egy teherszállító a Cereszről.

- Nem. Először is megpróbált követni minket, és ugyancsak jó munkát végzett, ami azt jelenti, hogy remekül működik az ergométere. Másrészt láttál már valaha olyan energiadiagramot, mint ez?

- Hát épp ilyet, mint ez, még nem láttam, Lucky. - Én láttam, mégpedig épp annál a hajónál, amelyik elfoglalta *az Atlaszt*. Ez az ergométer még többet tud a diagramanalízisben, de a hasonlóság megállapítható. Ennek a hajónak, amelyik követett, a Szíriuszon készült a motorja.

- Szóval ez Anton hajója.

- Vagy az, vagy egy ugyanolyan. Nem számít. Leráztuk.

- Ettől a perctől kezdve - mondta Lucky - már biztosak lehetünk abban, merre van a remete sziklája, plusz-mínusz százezer mérföld.

- Itt semmi sincs.

- Így is van. A gravitálók semmiféle aszteroidatömeget sem jeleznek a közelben. Ez az a hely, amit tiltott zónának neveznek az asztronómusok.

- Aha - mondta bölcsen Colos. - Már látom. Lucky mosolygott. Nem volt ott semmiféle látnivaló. A tiltott

zóna szemre semmiben sem különbözik az aszteroidák sziklákkal sűrűn telehintett sávjától. Amíg történetesen száz mérföldön belülre nem kerül egy aszteroida, addig a látvány ugyanolyan. Az eget csillagok vagy azokhoz hasonló dolgok töltik be. Ha közülük némelyik nem csillag, hanem aszteroida, nem lehet megmondani, mi a különbség közöttük, hacsak nem nézik elszántan órákon át, melyik az a "csillag", amelyik relatíve változtatja a helyét, vagy ha nem használnak hozzá teleszkópot.

- Akkor most mihez kezdünk? - érdeklődött Colos. - Körülnézünk a szomszédban. Beletelik néhány napba.

A *Bolygó Starr* egyre szeszélyesebb ösvényeken haladt. Kifelé igyekezett, el a Naptól, el a tiltott zónától, az aszteroidák legközelebbi csillagképéhez. A gravitálótú felugrott a távoli tömeg vonzásától.

A képernyő mezejébe egyik piciny világ a másik után csusszant be, hogy egy darabig ott maradjanak, majd újra kicsusszanjanak. A *Bolygó Starr* sebessége relatíve vánszorgássá csökkent, de a mérföldek még mindig százezerszámra rohantak el, egészen a millióig. Múltak az órák. Tucatnyi aszteroida jött és ment.

- Jobb lenne, ha ennél - javasolta Colos.

Lucky azonban a maga részéről megelégedett a szendvicsekkel és némi szunyókálással, mialatt Colos a képernyőt figyelte és csavargatta a gravitálót és az ergométert.

Azután feltűnt a láthatáron egy aszteroida, és Lucky feszült hangon így szólt:

- Lemegyek.

Colos odavolt a meglepetéstől.

- Ez az az aszteroida? Ráismersz? - és nézegette a kiszögelléseit.

- Azt hiszem, Colos, ráismerek. Mindenesetre ki kell nyomozni.

Félórai manipuláció után a hajó az aszteroida árnyékába került.

- Tartsd itt - mondta Lucky. - Valakinek a hajóval kell maradnia, és az te leszel. Erről ne feledkezz meg. Fel lehet ugyan fedezni, de ha az árnyékban marad, levett világítással és minimumra állított motorral, kemény munkába kerül megtalálni. Az ergométer szerint most nincs a közelünkben hajó az űrben. Rendben?

- Rendben!

- A legfontosabb, amit jól jegyezz meg, hogy semmiféle okból se gyere utánam. Ha túl leszek rajta, visszajövök hozzád. Ha tizenkét óra elteltével sem jövök vissza és nem is hívlak, akkor menj vissza a Cereszre a jelentéssel, és vidd el ennek az aszteroidának a fotográfiáit minden egyes szögletéről.

Colos arcán egyre sötétebb macacsság ömlött el. - Nem.

- Itt a jelentés - mondta Lucky nyugodtan. Belső zsebéből előhúzta a személyi kapszuláját. - Ennek a kapszulának a kulcsa dr. Conwaynál van. Egyedül ő tudja kinyitni. Rám való tekintettel neki kell megkapnia az információt. Érted?

- Mi van benne? - kérdezte Colos, de nem nyúlt utána.

- Attól tartok, csak teóriák. Senkinek sem beszéltem róluk, azért jöttem vissza, hogy tényeket próbáljak gyűjteni, amit visszajuttatok nekik. Ha ezt nem tudom végrehajtani, legalább a teóriákat kell odajuttatni. Conway hisz majd ezekben, és ráveszi a kormányt, hogy cselekedjék.

- Én ezt nem csinálom. - mondta Colos - Nem akarlak elhagyni.

- Colos, ha nem lehetek biztos abban, hogy függetlenül a kettőnk barátságától, azt teszed, amit kell, akkor, ha ezt megúsom, nem nagyon vehetem hasznodat a továbbiakban.

Colos kinyújtotta a kezét. A személyi kapszula belepottyant.

- Rendben - mondta Colos.

Lucky átzuhant a légüres téren az aszteroida felszínére. Esése meggyorsításához a gázpisztoly-felszerelését használta. Láta, hogy az aszteroida mérete körülbelül megfelelő. A formája is olyan volt, amilyenre emlékezett. Elég egyenetlen, és a napfényes része is épp olyan színű. Mindez azonban még nem bizonyítja, hogy ez a keresett aszteroida.

De itt van még a másik részlet. És igen valószínűtlen, hogy az ilyesmi gyakran megismétlődhet. Deréktársolyából iránytűhöz hasonlatos kis műszert vett elő. Zsebbe való radaregység volt. A hozzá csatolt emisszióforrás szinte bármilyen rádió-rövidhullám kibocsátására képes. A sziklák bizonyos oktávokat részlegesen visszavertek, bizonyos távolságra pedig részlegesen továbbítottak.

Vastag sziklaréteg jelenlétében a sugár-visszaverődés mozgásba hozza a műszer mutatótűjét. Ha a sziklaréteg vékony - felszín alatti barlang vagy üreg esetében -, a sugárzás továbbítódik ugyan, de az üreg elnyel belőle valamennyit, és a távolabb eső falon jelez. Ebben az esetben kettős visszaverődés keletkezik, és az első komponens gyengébb, mint a második. Az ilyen kettős visszaverődésnél a tú jellegzetes kettős rezgéssel felel.

Lucky figyelte a műszert, miközben könnyedén szökött a kőszirteken. A tű egyenletesen lüktetett, majd egyszerre határozottan másféle mozdulatot tett. Lucky szíve nagyot dobbant. Az aszteroida üreges.

Meg kell találnia, hol a legerősebb az eltérés, az üregnek ott kell a legközelebb lennie a felszínhez. Ott lesz a légzsilip.

Lucky néhány pillanatig minden erejével a tűre koncentrált. Észre sem vette a feléje kigyózó mágneses kábelt.

Egészen addig nem vette észre, míg a kábel köréje gyűrűzött, fokról fokra rátekeredett, és súlytalan testét egy lendülettel rádobta előbb az aszteroida felszínére, majd lelökte a szikla belsejébe. Tehetetlenül feküdt.

Csapdában

Három fénycsóva tűnt fel a láthatáron, és jött, jött, egyre közelebb a földön elterülő Luckyhoz. Hogy a fényeket kísérő alakok kicsodák, azt nem lehetett látni az aszteroida éjszakai sötétségében.

Ekkor egy hang hatolt a fülébe, jól ismert, durva hang volt, Dingóé, a kalózá.

- Nehogy felhívd a fenti haverodat! A szűrőm úgyis elcsípi a vivőhullámaidat. Ha megpróbálsz, abban a minutában lelőlek, te spicli!

Az utolsó szót szinte köpte. A kalózok ezzel a szóval fejezik ki a megvetésüket minden törvénysértő iránt, mármint azok iránt, akiket a törvény őrének vélnék.

Lucky csendben maradt. Attól a pillanattól fogva, hogy először futott át remegés az ürüháján a mágneses kábel ütésétől, tudta, hogy csapdába esett. Ha azonban akkor hívja oda Colost, amikor még semmit sem tud a csapda természetéről, azzal a *Bolygó Starrt* is veszélybe hozná, ugyanakkor önmagán sem segítene.

Dingo szétvetett lábbal tornyosult felette. A fény egyik felvillanásában Lucky gyors pillantást vetett Dingo sisaklemezére és vastag szemüvegére. Lucky tudta, hogy ez infravörös konverter, amely a közönséges hőszugárzást látható fénné alakítja át. Így világítás nélkül is megfigyelhetik őt az aszteroida sötét éjében.

- Mi van, spicli? Begyulladtál?

Főlemelte ormótlan, fémmel burkolt, hatalmas csülkét, és egyenesen Lucky arclemeze felé közelített a sarkával. Lucky gyorsan elfordította a fejét, nehogy a sisakjánál is keményebb fém hozzáütődjön. De Dingo sarka félúton megállt. Fergetes kacajban tört ki.

- Ilyen könnyen nem úszod meg, spicli!

Ahogy a másik két kalózhhoz fordult, hangot váltott. - Ugorjatok át a hajóra, és nyissátok ki a zsilipet! Egy pillanatig haboztak, majd az egyik így szólt: - De Dingo, a kapitány azt mondta, hogy te is... - Eredjetek, mert ha nem, hát velem kezdem ugyan, de veletek végzem.

A fenyegetés hallatán mindketten elináltak.

- Nos, tegyük fel, hogy belökünk a zsilipbe - mondta Dingo.

A kezében még mindig ott volt a mágneses kábel vastagabbik vége. Nyomott egyet a kapcsolón, ezzel átmenetileg kikapcsolta és demagnetizálta. Arrébb lépett, és erősen maga felé rántotta. Lucky odébb vonszolta magát az aszteroida sziklás talaján, hirtelen felpattant, és félíg-meddig kitekerlte magát a kábelből. Dingo azonban újra megnyomta a kapcsolót, mire a maradék huzal egyszerűen rátapadt, és ismét megfogta.

Dingo suhogtatta az ostort, Lucky kényszerűen vele utazott, Dingo pedig közben úgy ügyeskedett, hogy megtartsa a saját egyensúlyát. Lucky lebegett az űrben, Dingo pedig úgy sétafikált vele, ahogy a léggömböt vezető spárgán a gyerek.

Úgy öt perc telt el, amikor felvillant a másik két kalóz fénye. Egy sötét foltból ragyogtak ki, a folt szabályos széléről látni való volt, hogy nyitott légszilip.

- Vigyázat! - kiáltotta Dingo. - Szállítom a csomagot!

Újból mágnestelenítette a kábelt, és lefelé suhintotta, miközben vagy hathüvelyknyire főlemelte a levegőbe. Lucky villámgyorsan pörögve kicsavarodott a kábelből.

Dingo felugrott, és elkapta Luckyt. A súlytalansághoz szokott ember ügyességével elhárította Lucky kitörési kísérletét, és a zsilip felé hajította. A saját hátrabukfencét gázpisztolyának kettős kifröccsentésével szakította félbe, így még időben a megfelelő helyen volt, hogy lássa, bekerült-e Lucky a légszilipbe.

Az utána következők már világosan láthatóak voltak a kalózok ürühájának fényében. A zsilipben működő álgavitációs mező megfogta Luckyt, és hirtelen letaszította, odavágta a sziklás talajhoz, hogy a lélegzete is elállt. Sisakját betöltötte Dingo recsegő nevetése.

A külső ajtó bezárult, a belső megnyílt. Lucky végre lábra állhatott, örvendezett a normális gravitációnak. - Befelé, spicli! - emelte rá a fegyverét Dingo. Lucky belépett az aszteroida belsejébe, de rögtön meg is torpant. Szeme egyik oldalról a másikra járt, a fagy közben összegyűlt sisaklemeze karimáján. A látvány nem ugyanaz volt, mint amit Hansen, a remete kellemes megvilágítású könyvtára nyújtott. Ez egy irdatlan hosszú előcsarnok volt, sok-sok oszlop tartotta a tetejét. A másik végét nem is látta. A folyosóról szobák nyíltak. Emberek rohagásztak az ajtókon ki és be, a levegőben ózonszag és gépolajbűz terjengett. A távolból jellegzetes, doboló hang szűrődött be, ami csak egy gigantikus méretű hiperatommotorból jöhetett.

Most már egészen biztos, hogy mindez nem valami kicsiny remetelak, hanem egy óriási ipartelep, odabenn, az aszteroida belsejében.

Lucky elgondolkodva harapdálta az ajkát, és azon töprengett, hogy ez a sok-sok információ most vele együtt fog megsemmisülni.

- Eredj oda, spicli! - szólt Dingo. - Befelé!

A raktárhelyiségre mutatott, ahol degeszre tömött polcok és rekeszek álltak, rajtuk kívül azonban nem volt odabent senki emberfia.

- Mondd csak, Dingo - idegeskedett az egyik kalóz -, miért mutogatjuk meg neki mindezt? Nem hiszem, hogy...

- Nem fog beszélni - nevetett Dingo. - Garantálom. Ne aggódj, semmit sem mondhat el abból, amit lát. De még van egy kis elintéznivalóm vele. Vedd le az úrruháját.

Miközben beszélt, ő is levette a saját üröltözékét. Előlépett, olyan volt, mint valami behemót. Szőrös mancsát dörzsölgette, határozottan élvezte a helyzetet.

- Anton kapitány sohasem adott olyan parancsot, hogy megölj - közölte szilárdan Lucky. - Most egy magánviszály végére akarsz pontot tenni, de ezzel csak bajba sodorhatod magad. A kapitány nagyon jól tudja, milyen értéket jelentek a számára.

Dingo vigyorgva letelepedett az egyik rekesz szélére:

- Ha az ember téged hallgat, spicli, még azt hihetné, hogy van némi esélyed. Csakhogy nem tettél ám lóvá bennünket, de nem ám, egy pillanatra sem. Mit képzelsz, mién raktunk ki a remete sziklájára? Hogy *megfigyeljünk*. Anton kapitánynak helyén van az esze. Visszaküldött, és azt mondta: "Figyeld meg a sziklát, és tegyél jelentést." Láttam, amikor elment a remete hajója. Már akkor lepuffanhattalak volna, de a parancs úgy szólt, hogy kövessetek. Másfél napig maradtam a Cereszen, és kiszúrtam, hogy a remete csónakja újból kihúz az ürbe. Vártam még egy kicsit. Aztán elkaptam azt a másik hajót, amelyik találkozott vele. A rajta lévő ember otthagya a hajóját, átszállt a másikba, én pedig követtem, amikor elindultatok.

Lucky önkéntelenül elmosolyodott.

- Mármint úgy érted, hogy megpróbáltál követni. Dingo arcán vörös foltok jelentek meg. Kiköpött. - No jó. Te voltál a fürgébb. A te fajtád jól tud futni. De mit számít ez? Eszem ágában sem volt utánad rohángászni. Csak idejöttem és vártam. Tudtam, hol kell felbukkannod. Elkaptalak, nem?

- Rendben van, de mire mentél vele? A remete szikláján fegyvertelen voltam. Nálam semmi sem volt, a remetének meg ott volt a fegyvere. Azt csináltam, amit mondott. Vissza akart menni a Cereszre, és magával kényszerített, hogy azt mondhassa, elrabolt ha netán találkozánk az aszteroidák embereivel. Magad is beismerheted, hogy amilyen gyorsan csak lehetett, visszatértem a Cereszről, és megpróbáltam visszajönni közétek.

- Egy csillogó-villogó kormányzati hajón?

- Loptam. Mit szólsz hozzá! Legalább még egy hajó van a flottátokban. Méghozzá nem is akármilyen hajó.

Dingo a kalózokra pillantott. - Jól hinti az üstökösport, mi?

- Újból figyelmeztetek. Ha valami bajom esik, a kapitány tesz róla.

- Semmit sem tesz - vicsorgott Dingo. - Mivel tudja, kicsoda ön, és én is tudom, Mr. David Starr. Na gyerünk, állj a szoba közepére!

Dingo felállt. Odaszólt a társainak.

- Vigyétek el az útból ezeket a rekeszeket. Húzzátok át az egyik oldalra.

Azok ránéztek merev, vértolulásos arcára, és tették, amit mondott. Dingo hatalmas, vállas törzse előrehajlott, feje besüppedt temérdek válla közé, és odaplántálta a talajba vaskos, csámpás csülkeit. Az ajkán lévő sebhely fehéren izzott.

- Könnyű és kitűnő lehetőség nyílik rá, hogy végezzek veled. Nem szeretem a spicliket, azokat meg különösen utálok, akik szabálytalankodnak velem a gázpisztolypárban. Ezért hát úgy végzek veled, hogy előbb darabokra szaggatlak.

Lucky, aki magasabb és vékonyabb volt a másíknál, így szólt:

- Egyedül jössz nekem, vagy segítenek a barátaid is?

- Nem kell nekem segítség, szépfíú - nevetett undokul Dingo. - De ha megpróbálnál elszaladni, ezek megállítanak, méghozzá úgy, hogy előkapják az idegostoraikat, ami aztán amúgy istenigazából megállít.

Ti kelten meg csak használjátok, ha szükség van rá! - rivallt rájuk. Lucky arra várt, hogy a másik megmozduljon. Tudta, hogy a közelharc végzetes taktika lenne. A kalóz átkarolná mellkasát iszonyatos öleléssel, és minden valószínűség szerint összeroppantaná a bordáit.

Dingo hátrahúzta a jobb tiklét, és előrerontott. Lucky a helyén állt, amíg csak mert, majd gyorsan jobbra lépett, ellenfele kinyújtott bal karja után nyúlt, és kihasználva Dingo lendületének pillanatát, szemben lévő lábával elkapta a bokáját.

Dingo előrevetette magát, és elterült. Menten fel is állt, fél arca valahogy felrepedt, szemében az örület lángja lobogott.

Rábődült Luckyra, aki visszavonult a fal melletti rekeszekhez.

Lucky belekapaszkodott az egyik rekeszbe, lábával fel-alá rugdosott. Eltrafálta Dingo mellkasát, ezzel megállította egy pillanatra. Lucky elugrott az útjából, újból szabadon állt a terem közepén.

- Hé, Dingo, állj le már ezzel a bolond körforgással! - szólt oda az egyik kalóz.

- Megölöm, megölöm! - zihálta Dingo.

De most már óvatosabb volt. Apró szeme szinte belesüppedt a szemgolyóját körbefogó porcogóba és zsírba. Előrekúszott, figyelte Luckyt, és várta a pillanatot, amikor üthet.

- Mi van, Dingo? Csak nem félsz tőlem? Amilyen nagy a szád, olyan hamar beijedsz - mondta Lucky. Úgy történt, ahogy Lucky előre látta, Dingo összefüggéstelen üvöltözésbe tárt ki, és nehézkesen feléje lódult. Ezt a bikaöklelést Lucky minden baj nélkül kikerülte. Tenyere élével keményen, élesen lecsapott Dingo nyakának hátsó részére.

Lucky jó néhány embert látott már, akit hasonló csapással kiütöttek, és olyanokat is látott, akiket így öltek meg. Dingo azonban csupán megtántorodott. Megrázta magát, és fogvicsorgatva megfordult.

Lúdtalpasan csoszogott a táncoló Lucky felé. Lucky ökle lecsapott, egyenesen Dingo fölrepedt arcára. Kispriccelt a vére, ám Dingo rá sem hederített, még csak nem is pislogott tőle.

Lucky odébb kigyózott, és kétszer egymás után rávágott a kalózra. Dingónak meg se kottyant. Csak nyomult előre, folyvást előre.

Váratlanul elesett, mintha megbotlott volna. De esés közben előrelendült a karja, és egyik keze rákulcsolódott Lucky bokájára. Így azután Lucky is elesett.

- Most elkaptalak - suttogta Dingo.

Kinyúlt, megragadta Lucky mellényét, és egy pillanat múlva összegabalyodva hemperegtek a földön. Lucky érezte az egyre növekvő, szorító nyomást, és átnylallt rajta a fájdalom, akár a felcsapó láng. Dingo bűzös lehelete a fülébe lihegett.

Lucky jobb karja szabad volt, a másik karját azonban zsibbadt satuba préselte a melle köré Dingo szorítása. Lucky utolsó, megfeszített erejével fölemelte a jobb öklét. A csapás csupán négyhüvelyknyi távolságot tett meg, és olyan erővel érte el azt a pontot, ahol Dingo állta és nyaka találkozott, hogy Luckynak beleszúrt a karjába a fájdalom.

Dingo szorítása egy pillanatra ellanyhult, Lucky megvonaglott, és kitépte magát a halálos ölelésből, majd talpra állt.

Dingo lassabban tápáskodott fel. A szeme üveges volt, a szája sarkából friss vér csordult ki.

- A korbácsot! A korbácsot! - nyögte vastag hangon.

Váratlanul rávetette magát az egyik, dermedt nézőként álló kalózra. Kitépte kezéből a fegyvert, és leütötte társát.

Lucky megpróbált alábukni, de az idegkorbács lecsapott. A jobb oldalát találta el, és a fájdalom fürdőjébe mártva bénította meg idegeit. Lucky teste megmerevedve zuhant le.

Egy pillanatilag csak valami zavaros dolgot regisztráltak az érzései, és hatalmába kerítette a tudat, hogy még egy másodperc, és meghal. Ködösen hallotta az egyik kalóz hangját.

- Ide figyelj, Dingo, a kapitány azt mondta, hogy balesetnek kell látszódnia. Ez a Tudományos Tanács embere, és...

A többi már nem hallotta.

Amikor gyötrő gombostűszúrással az oldalában ismét magához tért, újból úrruhában találta magát. Épp azon igyekeztek, hogy a sisakját a fejébe nyomják. Dingo dagadt ajakkal, sebes állal és gyűlölködő pillantással figyelte.

Az ajtóból egy hang hallatszott. Egy ember futott be, izgatottan beszélt valamit.

- ...a 247-es állomásnak. Egyszerűen nem tudom számon tartani a beszerzéseket. Még a saját pályánkat sem tudom egyenesben tartani, hogy felvegyem a koordinátakorrekciókat...

Elhalt a hangja. Lucky odafordította a fejét, és kis, szürke hajú, szemüveges emberkét pillantott meg. Épp az ajtónyílásban állt, elképedve bámult, és látszott, hogy alig hisz a szemének.

- Kifelé! - mordult rá Dingo.

- De nekem a készleteket kell felvennem... - Később!

A kis ember kihátrált, és a sisakot rárakták Lucky fejére.

Újból átcipelték a zsilipen, fel, a felszínre, mely most a Nap gyenge fényében lobogott. A sziklán, egy aránylag sima táblán katapult állt. Működését Lucky jól ismerte. Az automata hajtókar visszahúzta a nagy fémemeltyűt, az lassan mind jobban és jobban meghajlott, míg az eredeti dőlésszöge teljesen vízszintesbe került. A hajlított emeltyűre könnyű szíjakat erősítettek, majd rácsatolták Lucky mellényére.

- Feküdj csak szépen - biztatta Dingo. Hangja ködösen, bizonytalanul jutott el Lucky fülébe. Elromlott valami a sisak vevőkészülékében, állapította meg magában. - Épp most veszíted el az oxigénedet. De hogy még jobban érezd magad, hajókat küldünk, amelyek elpusztítják a barátodat, mielőtt még gyorsabbra kapcsolhatna, ha épp szaladhatnékja támad.

Rögtön ezután Lucky megérezte az emeltyű éles, csipős vibrációját, ahogy beindították. Rettentő erővel, rugalmasan ugrott vissza eredeti helyzetébe. A kapcsok lágyan leváltak, és a katapult másodpercenként egymérföldes vagy talán még nagyobb sebességgel kitaszította Luckyt. És nem volt körülötte gravitációs mező, amely lelassíthatta volna. Az aszteroida és az öt figyelő kalózok csak egy szemvillanás voltak. Az egész oly gyorsan távolodott, hogy Lucky észre sem vette.

Megvizsgálta az úrruháját. Annyit már tudott, hogy a sisakrádióját elrontották. Egészen biztos, hogy az

érzékeny kapcsoló kilazulva lóg. Ez annyit jelent, hogy a hangja alig néhány mérföldnyire hatol át az űrön. A gázpisztolyát meghagyták. Kipróbálta, de semmi sem történt. Elszívták a gázkészletét.

El volt veszve. Mindössze egyetlen palacknyi oxigén választotta el a lassú, kínos haláltól.

Hajó hajó ellen

Lucky mellét hideg verejték borította, de megpróbálta felmérni a helyzetet. Úgy gondolta, hogy beelát a kalózok kártyáiba. Egyfelől félnek tőle, hiszen nyilván túl sokat tud róluk. Másfelől pedig azt akarják: úgy akadjanak rá a holttestére, hogy a Tudományos Tanács ne tudja egyértelműen bizonyítani, hogy halálát a kalózok erőszakos cselekedete okozta.

Valaha egyszer megesett már, hogy a kalózok elkövették ezt a hibát, és megölték az egyik ügynöküket, s az maga után vonta a Tanács haragját. Ezúttal óvatosabbnak kell lenniük.

Lucky azon töprengett, hogy ezek lerohanják a *Bolygó Starrt*, tönkreteszik az adóját, ezzel megakadályozzák Colost, hogy segítséget hívjon. Ha ágyúlövedékkel rombolják szét a hajót, akkor azt imitálhatják, hogy meteorittal ütközött össze. Hogy tökéletesítsék a dolgot, átküldik a hajóra a saját gépészeit, akik tönkreteszik a védőaktivátorokat. Akkor pontosan úgy néz majd ki, mintha a gépezet defektet kapott volna, vagyis a szerkezet nem lépett működésbe, amikor közeledett a meteorit.

Lucky azzal is tisztában volt, hogy a kalózok tudják, mi az ő útvonala az űrön át. Semmi sem térítheti el az eredeti iránytól. Amikor már biztosak abban, hogy meghalt, felszedik, és a *Bolygó Starr-ral* együtt visszapenderítik valamelyik égitestre. Akik rátalálnak (még az is lehet, hogy valamelyik kalózhajó ad majd róla névtelen jelentést), azok levonhatják a kész következtetést. Colost, aki az űrhajó kormányánál állt, és az utolsó lehetéig manőverezett, állomáshelyén érte a halál. Lucky izgalomban összevissza kapkodott, és elrontotta az űrruha rádiójának érzékeny gombját. Ezért nem tudott segítséget hívni. Gázpisztolyából nyilván kifogyott a gáz a reménytelen és hiábavaló küzdelemben, hogy valahol menedékre leljen. És így meg kellett halnia.

Ezt nem veszik be. Sem Henree, sem Conway nem hiszi majd el, hogy Lucky csak a saját biztonságával törődött, miközben Colos hűségesen állt a vártán a kormányánál. Ám egy halott Lucky Starrnak már csekély öröme fog telni abban, hogy a kalózok számítása nem vált be. De ami még ennél is rosszabb: nemcsak Lucky Starr hal meg, hanem mindaz az információ is, ami jelenleg Lucky Starr fejében lakozik.

Egy pillanatra gyalázatosan utálta magát, miért is nem erőltette rá minden gyanúját a távozása előtt Conwayra és Henree-re, és miért várt a személyi kapszulája elkészítésével addig, míg útra kelt a *Bolygó Starr-ral*. Aztán újból visszanyerte önuralmát. Tények nélkül senki sem hitt volna neki.

Ez oknál fogva vissza kell kerülnie. Kell!

De hogyan? Könnyű azt mondani, hogy "kell", ha az ember egyedül van az űrben, és nincsen egyebe, mint az a néhány órára elegendő oxigén.

Az oxigén!

Itt az oxigénem, gondolta Lucky. Az összes személtáda közül egyedül Dingo lehetett az, aki kiüríthette a tartályt, hogy meggyorsítsa a halálát. De amennyire Lucky ismeri Dingót, az inkább teli tartállyal küldhette útjára, egész egyszerűen azért, hogy meghosszabbítsa az agóniáját.

Remek! Akkor ezt még a javára fordíthatja. Másra is felhasználhatja azt az oxigént. Ha pedig nem sikerül, akkor Dingo óhaja ellenére hamarabb hal meg.

De nem hibázhat.

Ahogy sodródott az űrben, az aszteroida időnként láthatóan keresztezte Lucky útvonalát. Először csak egy összezsugorodott szikla volt, napfényes csúcsa rézsútosan belehasított az űr feketeségébe. Azután ragyogó csillaggá vált, majd egyetlen fénycsíkká. Ez a ragyogás is gyorsan fakult. Ha az aszteroida egyszer annyira elhomályosodik, hogy már csak egy lesz a miriádnyi csillag között, akkor mindennek vége. És ehhez már nem hiányzik sok idő.

Fémmel fedett, ügyetlen ujjaival a hajlékony csövet tapogatta, azt, amelyik az oxigénpalackból visszajövet levegőt bocsátott be az arclemeze alá. Hevesen megcsavarta a zárat, amely szorosan a palackhoz rögzítette a csövet.

A zár engedett. Várt, amíg megtelt oxigénnel a sisakja és az űrruhája. Az oxigén rendszerint lassan, olyan ütemben szivárog a hengerből, ahogyan az emberi tüdő felhasználhatja. A légzésnél keletkező szén-dioxidot és vizet szinte teljes egészében azok a kémiai anyagok nyelik el, melyeket az űrruha mellvédő lemezének belsejéhez rögzített dobozok tartalmaznak. Ennek eredményeképpen az oxigén nyomása egyötöde a földinek. És ez így épp jó, mivel a Föld atmoszférájának négyötöde a lélegzéshez felesleges nitrogénből áll.

Igy azután növelni lehetett a koncentrációt, és a mérgezés veszélye nélkül a normál atmoszferikus nyomás felé lehetett emelni. Lucky hagyta, hogy az oxigén beömljön az űrruhájába.

Amikor ezzel megvolt, elzárta az arclemeze alatti szelepet, és eltávolította a palackot.

Maga a palack afféle gázpisztolyul szolgált. Szokatlan gázpisztoly, szentigaz. Ha egy űrbe kitett ember kiereszti azt a becses oxigént, ami egyetlen lehetőségként áll élet és halál között, az a végső kétségbeesést jelenti. Vagy a szilárd elhatározást.

Lucky lepattintotta a nyomáscsökkentő szelepet, és kiengedett egy lövetnyi oxigént. Ezúttal nem jelent meg a kristálycsík. Az oxigén a szén-dioxiddal ellentétben igen alacsony hőmérsékleten fagy meg, és még mielőtt elegendő hőt veszítene ahhoz, hogy megfagyjon, eloszlik az űrben. De akár gáznemű, akár szilárd, Newton harmadik mozgástörvénye még mindig érvényes. Ahogy a gáz kilőtt az egyik oldalra, Lucky a természetes ellenhatás nyomán az ellenkező irányba röppent.

Lassult a pörgése. Elővigyázatosan úgy intézte, hogy az aszteroida a látószögébe kerüljön, mielőtt a pörgés teljesen leáll.

Még mindig távol volt a sziklától. Még mindig nem ragyogott fényesebben a szomszédos csillagoknál. Lehet, hogy elhibázta a célpontját, de erre nem akart gondolni.

Szemét szilárdan az aszteroidának vélt fényfoltra szegezve, és a palack tartalmát ellentétes irányba bocsátotta ki. Arra gondolt, vajon elég tartaléka van-e ahhoz, hogy majd az ellenkező irányba is tudjon haladni. De e pillanatban ezt nem lehetett megmondani.

Mindenesetre meg kell spórolnia némi gázt. Az aszteroidára való manőverezésnél is szüksége lesz rá, meg kell találnia a sötétben Colost és a hajót, hacsak...

Hacsak a kalózok nem vitték el, vagy nem rombolták még széjjel.

Luckynak úgy tetszett most, hogy csillapodik az elszökő oxigén okozta kézremegése. A palackja kezd kimerülni, vagy süllyed a hófoka. Eltartotta az űrruhájától, hogy ne szívja el belőle többé a meleget. Az oxigénpalack az űrruhából nyert annyi meleget, hogy tartalma belélegezhető legyen, mint ahogyan a gázpisztolyok szén-dioxidpalackjai elegendő hőt kapnak ahhoz, hogy a gáz halmazállapotuk megmaradjon. Az űr vákuumában a hó csak a sugárzástól tud elveszni, ami lassú folyamat, de az oxigénpalacknak van annyi ideje, hogy hófoka lehűljön.

Lucky csak várt és várt. Óráknak tetszett, pedig mindössze tizenöt perc telt el, mire végre úgy látta, hogy az aszteroida fényesebben ragyog. Közeledne a sziklához? Vagy csak képzeleg? Újabb tizenöt perc múlva már határozottan fénylett. Lucky mély hálát érzett amiatt, hogy jó sorsa épp a szikla napfényes oldalára vitte, és így tisztán láthatta célpontját.

Egyre nehezebben lélegzett. Szén-dioxid-mérgezésről nem lehet szó. Ez a gáz, amint létrejön, már el is tűnik. És mégis, minden lélegzetvétellel elfogy egy picit a becses oxigénjéből. Megpróbált felszínesen lélegezni, behunyta a szemét, pihent. Mást úgysem tehet, míg el nem éri az aszteroidát. Ott az éjszakai oldalon Colos talán még mindig vár reá.

És akkor, ha közelebb kerülhet Coloshoz, ha felhívhatja lesántult rádióján, mielőtt még elájul, akkor talán még van valami esélye.

Colos számára kínos lassúsággal vánszorogtak az órák. Szeretett volna leszállni, de nem mert. Megtanakodta magával, hogy amennyiben létezik ellenség, annak mutatkoznia kellene. Azután vitába szállt önmagával, és keserűen arra a következtetésre jutott, hogy az űr mélységes csendje és mozdulatlansága csapdát rejt, és Luckyt elkapták.

Maga elé tette Lucky személyi kapszuláját, és azon töprengett, mi lehet benne. Bárcsak lenne valami útjómódja annak, hogy feltöri és elolvassa a vékony mikrofilmtekercset. Ha megtehetné, rádiózhatna a Cereszre, az egészet lerázhatná a nyakáról, és szabadon odavágódhatna a sziklához. Mindenkit lepuffantana, és kiragadná onnan Luckyt, akármilyen csávában van is.

Nem! Először is nincs mersze ahhoz, hogy használja a szub-éterikus adó-vevőt. Igaz, a kalózok nem tudják megfejteni a kódot, de észlelnék a vivőhullámot, és ő azt az utasítást kapta, hogy ne áruja el a hajó helyzetét.

Mellesleg mi haszna azon törni a fejét, hogy széttöri a személyi kapszulát? Megolvaszthatja és tönkretetheti egy napkemence, szétporlaszthatja egy atomlővedék, de kinyitni semmi sem képes, és a benne lévő üzenet hozzáférhetetlen marad, hacsak az az élő személy nem érinti meg, akinek a "személyije". Hát ennyit erről.

A tizenkét órában megszabott időnek már csaknem a fele letelt, amikor a gravitálók tisztán megkülönböztethető jelzést adtak.

Colos visszarángatta magát hiú ábrándjaiból, és döbönt meglepetéssel meredt az ergométerre. Az jó néhány hajót jelzett, a lüktetés komplikált görbévé tekeredett, és egyik alakzataból a másikba olvadt össze, mint a kígyó.

A *Bolygó Starr* védőlemeze, amely szokásosan csak halványan derengett, olyan erősséggel, mellyel kivédhette az előre nem látott "hulladékokat" (ez az elfogadott árkifejezés az egyhüvelyknyi vagy még annál is kisebb vándorló meteoritokra), most a maximumra erősödött. Colos hallotta, ahogy az energiaegység lágy dorombolása egyre hangosabb és hangosabb lesz. Egyik hajót a másik után hagyta felizzani a radarernyőn, szép sorjában.

Csak úgy kavargott az agya. A hajók az aszteroida felől bukkantak fel, messzebb egyet sem látott. Luckyt tehát elfogták. Talán már meg is halt. Most már az sem érdekli, hogy hajó jön ellene. Most aztán elkapja őket,

egyiket a másik után.

Kijózanodott. A radarernyőn megcsillant a Nap első sugara. Addig manőverezett a fonálkereszttel, míg középpontba állította. Akkor lenyomott valamit, ami épp úgy nézett ki, mint egy zongorabillentyű, és egy láthatatlan energiafeszültséggel felizzította a kalózhajót. Egyre ragyogóbbá és ragyogóbbá vált. Majd, ahogy az ellenség elfordult, az izzás elhalványodott.

Felbukkant a második hajó, majd a harmadik. Útnak eresztettek egy lövedéket a *Bolygó Starr* felé. A légüres térben sem villanás nem volt, sem hang, de a Nap felfogta, és egy kis szikracsovát lehetett látni.

Kis kört irt le a radarernyőn, azután kikerült a képernyő látóteréből.

Colos el is ugorhatott volna, elcikázhatott volna a *Bolygóval* az útból, de azt gondolta: gyertek csak. Azt akarta, hogy azok lássák, mivel játszadoznak. A *Bolygó* olyan, mint egy milliomos játékszere, hanem azért néhány parittyalövedéssel nem tudjátok működésképtelenné tenni!

A lövedék becsapódott, és egyenesen a *Bolygó Starr* hiszterezikus részéhez vágódott, melyről Colos tudta, hogy azon nyomban fél kell ragyognia. Maga a hajó csupán lágyan megringott, ahogy a pajzson keresztül felfogta az impulzust.

- No, erre majd válaszolunk - mormogta Colos. A *Bolygó Starr* nem vitt ugyan magával sem löszert, sem robbanóanyagot vagy más effélét, de az energiakisugárzói sokfélék és hatékonyak voltak.

Már a nyomókontroll fölött lebegett a keze, amikor megpillantott valamit az egyik radarernyőn, valamit, amitől elszánt kis arca összeráncolódtott. Az a valami olyan volt, mint egy űrruhás ember.

Talán különösen hangzik, de az űrhajókat sokkal könnyebben megsebezheti egy űrruhás ember, mint akár a legjobban fölfegyverzett ellenséges hajó. Az ellenséges hajót ugyanis könnyen észleli sok mérföldnyi távolságból a gravitáló. Az ergométer ezernyi mérföldről is megmutatja. Egyetlen magányos, űrruhás embert pedig csupán százyardnyi távolságból észlel a gravitáló, az ergométer pedig egyáltalán nem veszi észre.

A hiszterezikus mező annál hatékonyabban működik, minél nagyobb a löveg sebessége. A másodpercenként több mérfölddel haladó hatalmas fémgöröngyöket gond nélkül megállítja. Ugyanakkor azonban az az ember, aki óránként mindössze tízmérföldes sebességgel lebeg, észre sem veszi a pajzsot, legfeljebb egy kis meleget érez.

Ha, mondjuk, egyszerre vagy tucatnyi ember lopakodik fel a hajóra, bizony nagy ügyességgel lehet csak elbánni velük. És ha ketten-hárman behatolnak, és sikerül fegyverrel a kezükben bezúdulni a nyitott zsilipbe, a megtámadott hajó komolyan megsérül.

És most Colos elkapta azt a kis foltot, ami nem lehet más, csak egy ilyen öngyilkos kommandó előretolt embere. Colos előhozta az egyik kiegészítő fegyverét. A magányos alak most épp a középpontban állt, és Colos már fölkészült a tüzelésre, amikor megszólalt a rádióadója.

Meghökken. A kalózok előzetes figyelmeztetés nélkül szoktak támadni, és nem próbálnak meg sem kommunikálni, sem egyezkedni, még megadásra sem szólítják föl az embert. Mi lehet ez?

Amíg habozott, a hang újból megszólalt. - Colos... Colos... Colos...

Colos felugrott ültéből, nem törődött már sem fegyveresekkel, sem támadással, sem semmivel.

- Lucky! Te vagy az?

- Itt vagyok... A hajó mellett... Űrruha... Levegő... Alig van...

- Nagy Galaxis! - Colos falfehéren odamanőverezett a *Bolygó Starr*-ral az űrben lebegő alakhoz, az alakhoz, aki már csaknem utolsó perceit élte.

Colos ott őrködött Lucky felett, aki levegő után kapkodott, amint lekerült a sisakja.

- Pihened kellene még egy kicsit, Lucky.

- Majd később. - Kimászott az űrruhájából. Megtámadtak?

Colos bólintott.

- Nem számít. Épp csak kimutatták a foguk fehérét az öreg *Bolygónak*.

- Kapnak ezek mindjárt olyan fogat, amilyent még nem láttak - mondta Lucky. - El kell mennünk innen, méghozzá sebesen. Idehozzák a nehéz bárkáikat, és a mi energiakészletünk sem tart örökké.

- Honnan hozzák azokat a nehéz bárkákat?

- Arrafelé van egy fontos bázisuk. Talán a legfőbb bázis!

- Úgy érted, hogy a remete szikláján? - Úgy értem, hogy pucoljunk innen.

Lucky átvette az irányítást, az arca még mindig sápadt volt a megpróbáltatásoktól. A képernyőn most mozdult ki alattuk első ízben a szikla. Colos egész idő alatt nagyon ügyelt arra, hogy teljesítse Lucky parancsát, és ott maradt tizenkét órán át.

A szikla egyre nőtt. Colos tiltakozott.

- Ha el akarunk menni innen, akkor miért landolunk?

- Nem landolunk. - Lucky figyelmesen nézte a képernyőt, míg fél kézzel a hajó távirányítóját tartotta. Körültekintően szélesítette a fegyver fókuszát, míg az nagyobb területet fedett le, de csak olyan intenzitással, mely alig haladta meg egy közönséges hősgugrát.

Az elképedt Colos fél nem tudta fogni, hogy Lucky mire vár. De aztán tüzelt. Heves fény csapott fel az

aszteroida felszínén, de csaknem azonnal világló vörösségbe csapódott, és néhány perc múlva már csak feketeség volt a helyén.

- Akkor mehetünk - mondta Lucky, és ahogy újabb hajók kacskaringóztak elő a kalózbázisról, sebesen eliramodtak.

Fél óra múltán, amikor az aszteroida már eltűnt, és minden üldözőtől biztonságban voltak, így szólt:

- Hívd a Cereszt. Beszélni akarok Conwayjel.

- Oké, Lucky. És figyelj csak, most már megvannak ennek az aszteroidának a koordinátái. Küldjük el nekik? Ide irányíthatnák a flottát, és...

- Semmi jó sem származna belőle. És nincs is rá szükség.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy ezzel az egy lövéssel leromboltad a sziklát? - nyílt nagyra Colos szeme.

- Persze hogy nem. Alig értem hozzá. Megkaptad a Cereszt?

- Az nem olyan könnyű - mondta kedvetlenül Colos. Tudta, hogy Lucky most szófukar kedvében van, és ilyenkor nem lehet kihúzni belőle semmi információi. - Várj csak, itt van, de hé!... Általános riadót közvetítenek.

Nem kellett hozzá magyarázat. A hívás harsány volt és kódolatlan; "Általános felhívás a Marson kívüli összes flottaegységhez. A Cereszt ellenséges erők támadták meg, feltehetően kalózkodó, Általános felhívás minden flottaegységhez..."

- Nagy Galaxis! - mondta Colos.

- Fél lábbal a nyomunkban vannak, akármit csinálunk is. Vissza kell mennünk. Gyorsan!

13

Támadás!

Tökéletes összhangban rajzottak elő a hajók az űrből. Egyik osztaguk egyenesen az obszervatóriumra csapott le. A Ceresz védereje feleletül erre a pontra vontta össze erőt.

Nem támadtak teljes erővel. Hajó hajó után csapott le, és lőtte ki energiasugarát a nyilvánvalóan bevehetetlen páncélra. Meg sem kísérelték azt a kockázatos lépést, hogy megpróbálják kilőni a föld alatti erőműveket és telepeket, melyeket jól ismerhettek. Kormányhajókat indítottak az űrbe, és a földi útegek is tüzet nyitottak. A végén két kalózhajót sikerült lerombolni, szétört páncéljukból izzó gőz gomolygott ki. Egy másikat, melynek elszivároghatott az energiakészlete, már csaknem elfogtak. Az utolsó pillanatban azonban, valószínűleg a saját személyzete kezétől, felrobbant.

A védők a támadás egész ideje alatt azt gyanították, hogy mindez valami félrevezető akció lehet. Később természetesen megtudták, hogy valóban így volt. Mialatt az obszervatóriumnál folytak a harcok, száz mérfölddel odébb három hajó landolt az aszteroidán. Kalózkodó szálltak ki belőlük, és suhanó "űrszánjaikból" kézfegyverekkel és hordozható, távirányítású ágyúkkal támadták meg a lakónegyed légszilipjeit.

Kirobbantották a zsilipeket. A folyosókat, ahonnan kiszökött a levegő, előzönlötték az űrruhás kalózkodó. Az átjárók felső szintjein gyárak és irodák voltak, az ott dolgozókat már az első riadónál evakuálták. Helyüket a helyi milícia űrruhás tagjai foglalták el, akik bátran küzdöttek ugyan, de a profi kalózkodóval szemben nem sok esélyük volt.

A Ceresz békés lakosztályaiban, az alsóbb szinteken is hallatszott az ütközet zaja. Segélykéréseket küldtek fel. Azután a kalózkodó, amilyen hirtelen megjelentek, ugyanolyan hirtelen vissza is vonultak.

Amikor elmentek, a Ceresz emberei számba vették a veszteségeket. A ceresziek közül tizenöten haltak meg, és számos sebesült is akadt, míg a kalózkodó közül öt holttest maradt hátra. Az anyagi kár igen jelentős volt.

- Egy ember pedig - magyarázta Conway dühösen az odaérkező Luckynak - eltűnt. Mivel nincs a lakosok listáján, a neve sem került bele a hírjelentésekbe.

Most, hogy a támadás véget ért, Lucky szinte hisztérikus izgalomban találta a Cereszt. Ennek a nemzedéknek az életében ez volt az első támadás, melyet bármilyen ellenség indított a Földi Birodalomhoz tartozó létfontosságú központ ellen. Luckynak három ellenőrzésen is át kellett esnie, mielőtt engedélyt kapott volna a landolásra.

Conwayjal és Henree-vel a Tanács irodájában ült, és keserűen mondta:

- Szóval, Hansen elment! Végül is ez a lényeg.

- Azt meg kell adni az öregnek - mondta Henree -, hogy van benne kurázszi. Amikor a kalózkodó behatoltak, azt követelte, hogy adjanak neki űrruhát, fegyvert ragadott, és felment a milíciával.

- Milícistákban nem volt hiány - mondta Lucky. Ha itt maradt volna, nagyobb szolgálatot tett volna nekünk. Hogyan lehetséges, hogy nem állítottátok meg? Olyan személy volt netán, akit ilyen körülmények között csak

úgy szabadon lehet engedni? - Lucky Starr rendszerint csendes hangjában visszafojtott harag volt.

- Nem voltunk vele - magyarázta türelmesen Conway. - Az őrt, aki szolgálatban volt mellette, behívták a milíciába. Hansen azt követelte, hogy ő is csatlakozhasson hozzá, és az őt úgy döntött, hogy így egyszerre két feladatnak is eleget tehet: a kalózek ellen is harcol, és a remetét is őrzi.

- Mégsem őrízte.

- Ilyen körülmények között igazán nem lehet hibáztatni. Az őt akkor látta utoljára Hansent, amikor az nekitámadt egy kalóznak. Aztán már csak arról tud, hogy senki sem volt a láthatáron, és a kalózek visszavonultak. Hansen holttestére nem bukkantak rá. A kalózeknél kell hogy legyen, élve vagy holtan.

- Egészen biztos, hogy ott van - mondta Lucky. Nos, hadd mondjak nektek valamit. Hadd mondjam el pontosan, milyen rettentő balfogás volt ez. Szent meggyőződésemmel, hogy az egész roham csak azért kellett a Ceresz ellen, hogy Hansent foglyul ejtsék.

Henree a pipája után nyúlt.

- Tudja, Hector - mondta Conwaynak -, már-már hajlok rá, hogy ebben egyetértsek Luckyval. Az obszervatórium elleni támadás szerencsétlen ügy volt, nyilván hamis riasztás, amivel elvonták a figyelmünket. Az egyetlen ok, amiért végrehajtották, Hansen elrablása lehetett.

Conway felhorkant.

- Lehet, hogy attól félték, hogy a remetének eljár a szája, de ezért nem kockáztatnak harminc hajót.

- Épp ez a lényeg - mondta hevesen Lucky. - És épp most. Beszéltem nektek arról, milyen ipari létesítmények lehetnek azon az aszteroidán, ahol voltam. És ha, tegyük fel, már ott tartanak, hogy készen állnak a nagy rohamra? És ha, tegyük fel, épp Hansen az, aki tudja a pontos dátumát a tervezett rohamnak? Tegyük fel, hogy tudja a pontos módszert?

- Akkor nekünk miért nem beszélt erről? - érdeklődött Conway.

- Talán arra várt - vélte Henree -, hogy felhasználhassa mint olyan tudást, amivel megvásárolhatja a saját mentelmi jogát. Nekünk sohasem nyílt módunk arra, hogy igazán elbeszéljünk vele ezekről a kérdésekről. Vallja be, Hector, hogy ha effajta kulcsinformáció a birtokában volt, akkor megérte nekik, hogy bármilyen nagyszámú hajót kockáztassanak. És azt is be kell vallani, hogy Luckynak valószínűleg igaza van abban, hogy készen állnak a nagy rohamra.

Lucky élesen nézett egyikről a másikra.

- Miért mondd ezt, Gus bácsi? Mi történt? - Mondja meg neki, Hector.

- Minek? - dörmögte Conway. - Elegendem van már ezekből az egyszemélyes utazásokból. A végén még a Ganümedészenre is el akar menni.

- Miért, mi van a Ganümedészen? - kérdezte nyugodtan Lucky. Legjobb tudomása szerint a Ganümedészen semmi érdekes sem volt. A Jupiter legnagyobb holdja, de a Jupiterhez való rendkívüli közelsége megnehezíti az űrhajók manőverezését, így a környékén tett űrutazások nem kifizetődőek.

- Mondja el - kérlelte Henree.

- Ide figyelj - kezdte Conway. - A következőről van szó. Tudjuk, hogy Hansen fontos személy. Hogy nem vontuk szorosabb megfigyelés alá, annak az az oka, hogy Gus és én nem voltunk vele személyesen, mert épp a kalóztámadás előtt egy órával jelentés jött a Tanácstól. A jelentésben az állt, hogy bizonyíték van arra, miszerint szíriuszi erők landoltak a Ganümedészen.

- Miféle bizonyíték?

- Szűk sugarú szab-éterikus jelzéseket fogtak be. Hosszú mese. A lényege az, hogy valószínűleg merő véletlenségből felcsíptek néhány kódmorzsát. A szakértők szerint szíriuszi kód, s ez valószínű, mert a Ganümedészen semmi olyan földi létesítmény sincsen, ami ilyen sugarú jeleket tudna leadni. Gus és én épp nekiindultunk, hogy magunkkal vigyük Hansent, és visszamenjünk a Földre, amikor megtámadtak a kalózek. Most azonban helyes lenne, ha visszatérnénk a Földre. Bármelyik percben kitörhet a Szíriusszal a háború.

- Tudom - mondta Lucky, - De még mielőtt visszamennénk, szeretnék valamit ellenőrizni. Van filmfelvételünk a kalóztámadásról? Gondolom, a Ceresz védelme azért nem zavarodott meg annyira, hogy ne készítették volna felvételeket.

- Készítettek. De mit vársz ettől?

- Azt majd akkor mondom meg, ha már láttam a képeket.

Azt a szigorúan titkos filmet, amely később "A Ceresz megtámadása" néven vált ismertté a történelemben, a flotta uniformisában feszítő, magas katonai rangjelzést viselő férfiak vetítették le.

- Az obszervatóriumot huszonhét hajó támadta meg. Így igaz, ugye? - kérdezte Lucky.

- Pontosan így - mondta a parancsnok. - Sem több, sem kevesebb.

- Jó. Most nézzük a tényeket! Két hajót számláltunk a harcoknál és egy harmadikat az üldözés alatt. A megmaradt huszonnégy elment, de egyet vagy többet lelőhettek a visszavonulásnál.

A parancsnok mosolygott.

- Ha azt sejteti ezzel, hogy közülük bármelyik a Cereszen landolt, és még mindig itt bujkál, akkor nagyon

rossz úton jár.

- Ami a huszonhét hajót illeti, talán igen. De három másik hajó is landolt a Cereszen, amelyeknek a legénysége a Nagy Légzsilipet támadta meg. Hol vannak erről a felvételek?

- Szerencsétlenségünkre erről nincs túl sok felvételünk - feszengett a parancsnok. - A teljes meglepetés esete forgott fenn. De vannak képeink a visszavonulásról, ezeket meg tudjuk mutatni önnek.

- Igen, meg tudják mutatni, de ezeken a képeken csak két hajó látszik. És szemtanúk jelentése szerint három hajó landolt.

- És három hajó szállt fel és Vonult vissza - mondta mereven a parancsnok. - Ezt is szemtanúk állítják. - De önnek csak kettőről van felvétele.

- Nos... igen.

- Köszönöm.

Amikor visszamentek a hivatalba, Conway megkérdezte:

- Nos, Lucky, mi volt ez?

- Arra gondoltam, milyen érdekes helyen lehet Anton kapitány hajója. A filmfelvételek be is bizonyították.

- És hol van?

- Sehol. Épp ez az érdekes benne. Az ő hajója az egyetlen a kalózhajók közül, amelyre ráismerek, ám ehhez hasonló hajó részt sem vett a támadásban. Ez azért különös, mert Anton az egyik legjobb emberük, különben nem őt küldték volna az *Atlasz* után. A dolog azért is furcsa, mert ha minden igaz, akkor harminc hajót küldtek a Ceresz ellen, de a filmen csak huszonkilencet láttunk. Az elveszett harmincadik az Antoné!

- Ezt magam is kitalálom - mondta Conway. - És akkor?

- Az obszervatórium lerohanása félrevezető támadás volt. Ezt most már a védelem is elismeri. Három hajó támadta meg a kiemelten fontos zsilipet, ezek Anton parancsnoksága alatt harcoltak. Közülük kettő csatlakozott a visszavonulókhöz, színlelők a színlelők között. A harmadik, Anton hajója, az a bizonyos, amit nem láthattunk, folytatta a nap legfontosabb feladatát. Teljesen eltérő röppályán távozott. Akadtak, akik látták, amint felemelkedik az űrbe, de olyan hirtelen változtatott irányt, hogy a hajóink, melyek az ellenség főszármányát üldözték, nem tudták lefilmezni.

- Azt mondod, hogy elment a Ganümedészre? kérdezte letörtén Conway.

- Nem ez következik belőle? Legyenek bármilyen jól szervezettek a kalózok, a Földet és kapcsolt részeit nem támadják meg csak úgy maguktól. Azonban kiváló megtévesztő csetepatét képesek kiagyalni. A végtelen aszteroidasávban cirkálva elég földi hajót tudnak elfoglalni, a megmaradt erőket pedig legyőzheti a szíriuszi flotta. Másrészt pedig a Szíriusz nem képes hadat viselni nyolc fényévnnyire a saját bolygójától, hacsak nem számíthat az aszteroidák komoly segítségére. Végül is nyolc fényév, az negyvenötmillió mérföld. Anton hajója sebesen eliramodott a Ganümedészre, hogy biztosítsa őket a segítségről, és hírül vigye, hogy kezdődik a háború. Természetesen hadüzenet nélkül.

- Bárcsak előbb belebotlottunk volna ebbe a ganümedészi bázisba! - mormolta Conway.

- Ha tudunk is a Ganümedészről - tette hozzá Henree -, Lucky két, aszteroidán tett utazása nélkül nem lett volna fogalmunk a helyzet komolyságáról.

- Tudom. Ezer bocsánat, Lucky. És közben már nagyon kevés időnk van rá, hogy csináljunk valamit. Tüstént le kellene csapni a közepébe. Hajórajt kellene küldeni ahhoz a kulcs-aszteroidához, amiről Lucky beszélt...

- Nem - mondta Lucky. - Ez nem jó. - Ezt most miért mondod?

- Mi nem indíthatunk háborút, még akkor sem, ha az győzelemmel végződik. Ők is ugyanezt akarják. Nézd, Hector bácsi, Dingo, a kalóz felgyújthatott volna azon az aszteroidán. Ehelyett azt a parancsot kapta, hogy vessen ki az űrbe. Egy darabig azt hittem, azért, hogy a halálom balesetnek tűnjék. Most azonban az az érzésem, az volt vele a szándékuk, hogy feldühítsék a Tanácsot. Rádióan akarták megüzenni, hogy megöltek egy tanácsost. Eszükben sem volt eltitkolni, így akarnak belekergetni egy idő előtti támadásba. A Ceresz megtámadásának is az lehetett az egyik célja, hogy tovább provokáljanak minket.

- És ha háborút indítunk, s az győzelemmel végződik?

- Itt, a Napnak ezen az oldalán? És hagyjuk ott a Földet a másik oldalon, megfosztva a flotta fontos egységeitől? Miközben a Szinusz hajói ott várakoznak a Ganümedészen, ugyancsak a Nap másik oldalán? Megmondom előre: ez a győzelem igen sokba kerülne. Nem az a legjobb esélyünk, hogy háborút kezdünk, hanem az, hogy megakadályozzuk a háborút.

- Hogyan?

- Addig semmi sem történik, amíg Anton hajója el nem éri a Gantimédészt. Talán képesek volnánk feltartóztatni és megakadályozni a találkozást.

- Ennek a feltartóztatásnak igen csekély a valószínűsége - mondta kételkedve Conway.

- Ha én megyek, akkor nem. *A Bolygó Starr* gyorsabb, és jobb ergométere van, mint a flotta bármelyik hajójának.

- *Te mégy?* - kiáltotta Conway.

- Nem lenne biztonságos egységet küldeni. A szíriusiak a Ganümedészen nem lehetnek biztosak abban, hogy nem indul-e támadás ellenük. Akkor ellentámadást kellene indítaniuk, s ez épp azt a háborút robbantaná ki, amit most meg akarunk akadályozni. *A Bolygó Starr* veszélytelennek tűnik majd nekik. Hiszen csak egyetlen hajó. És akkor nyugton maradnak.

- Túl mohó vagy, Lucky - mondta Henree. - Anionnak tizenkét órai előnye van. Ezt még *a Bolygó Starr* sem képes behozni.

- Tévedsz. Behozom. És ha egyszer elkaptam őket, Gus bácsi, akkor, azt hiszem, megadásra kényszeríthetem az aszteroidákat. Nélkülük nem támad a Szíriusz, és nem lesz háború.

Mindketten rámeredtek.

- Már kétszer visszajöttem - mondta komolyan Lucky.

- Csodával határos módon - mormolta Conway. - Akkor nem tudtam, mire vállalkozom. Csak a magam feje után mentem. Most azonban tudom. Pontosan tudom. Nézzétek, én befűtöm *a Bolygó Starrt*, megteszem a szükséges előkészületeket a Ceresz obszervatóriumában. Ti ketten segíthetnétek a szubéterikus adó-vevőnél a Földön. Elmehtnétek a Koordinátorhoz, hogy...

- Ezekkel magam is elboldogulok, fiam - mondta Conway. - Már akkor elbántam a kormányügyekkel, amikor te még meg sem születél. És mondd, Lucky, *te* vigyázol majd magadra?

- Hát nem vigyáztam mindig, Hector bácsi? Gus bácsi?

Melegen *kezet* rázott velük, és elviharzott.

Colos vigasztalanul rugdosta a Ceresz porát. - Azt csinálnám, amit mondasz. Mindent.

- Nem jöhetsz, Colos. Nagyon sajnálom. - Miért nem?

- Mert lerövidíttem az utat, hogy hamarabb érjek el a Ganümedészig.

- Hogyan rövidítet le?

Lucky feszesen elmosolyodott. - A Napon át!

Átsétált a mezőn *a Bolygó Starr* felé, és faképnél hagyta a száját tátó Colost.

A Ganümedészhez a Napon át vezet az út

Mintha háromdimenziós térképen jelent volna meg a Naprendszer a csaknem teljesen sík lemezen. Középpontjában a Nap áll, a Rendszer meghatározó tagja. Valóban meghatározó, tekintettel arra, hogy a Naprendszerben fellelhető összes anyag 99,8%-át foglalja magában. Más szóval pedig ötszázszor nagyobb a súlya, mint minden más egyébnek együttvéve a Naprendszerben.

A bolygók a Nap körül keringenek. Nagyjából mindegyik ugyanolyan síkban kering, ezt nevezik ekliptikának.

Az űrhajók rendszerint ezt az ekliptikát követik, amikor egyik bolygóról a másikra utaznak. Ezt követve belül maradnak a bolygóközlés fő szub-éterikus sugárzásán, és céljuk felé haladva bárhol kényelmesen megállhatnak. Olykor, ha valamelyik hajónak nagyon sürgős az útja, vagy nem szeretné, hogy észrevegyék, eltér az ekliptikától. Ez különösen akkor fordul elő, ha a Nap másik oldalára kell utaznia.

Lucky úgy spekulált, hogy Anton hajója is így cselekedhetett. Fel kellett emelkednie a Naprendszer "síkságáról", jókora ívet vagy áthidalást csinálhatott a Nap felett, és a túloldali "síkságon" szállhatott le, a Ganümedész szomszédságában. Nyilvánvaló, hogy Anton ebbe az irányba indult el, ellenkező esetben a Ceresz védelmi erői lefilmelték volna. Az embereknek szinte második természetévé vált, hogy az űrhajózással kapcsolatos megfigyeléseiket elsősorban az ekliptika mentén végezzék. Amikorra eszükbe jutott, hogy Anton eltérhetett az ekliptikától, túl messze járt már ahhoz, hogy lefilmezzék.

De, gondolta Lucky, annak is megvan az esélye, hogy Anton nem hagyta el tartósan az ekliptikát. Elindulhatott úgy, mintha el akarná hagyni, de azután visszatért. E visszatérésnek számos előnye volt. Az aszteroidák övezete teljes mivoltában a Nap körül feszül, bizonyos értelemben egyenletesen van elosztva köröskörül. Ha Anton ebben a sávban maradt, akkor egész úton a Ganümedészig, több száz milliárd mérföldön át az aszteroidák mentén tud haladni. Ez biztonságot jelent számára. A földi kormányzat gyakorlatilag lemondott az aszteroidák feletti hatalomról, és a kormányhajók, a négy nagy sziklához vezető utat kivéve, nem hatolnak be a területre. Ha pedig egyik kormányhajó mégis rászánná magát erre, Anton mindig abban a helyzetben van, hogy erősítést kérhet a legközelebbi aszteroidabázisról.

Igen, gondolta Lucky, Anton a sávon belül maradhatott. És részben azért, mert így gondolta, részben azért, mert megvolt a maga terve, Lucky lapos ívben kiemelte az ekliptikából *a Bolygó Starrt*.

A Nap volt a kulcs. Az egész Rendszer kulcsa. Úttorlasza és terelőútja volt minden hajónak, amit ember valaha épített. Ha a hajók a Rendszer egyik oldaláról a másikra utaztak, széles kanyart kellett leírniuk, hogy

elkerüljék a Napot. Egyetlen utasszállító hajó sem mehetett hozzá közelebb hatvanmillió mérföldnél - ennyi a Vénusz és a Nap közötti távolság. És még így is hűtőberendezéseket kellett felszerelni az utasok kényelmére.

IPA hajók is készültek, melyek a Merkúrhoz utaztak. A Merkúr és a Nap között az egyik oldalon negyvenhárommillió mérföld volt a távolság, a másik oldalon huszonnyolcmillió mérföld. Ilyen távolságra a legmesszibb régiókból érkező hajók is megközelítették a Napot. Harmincmillió mérföldnél közelebb azonban sok fém már megolvadt.

Szoláris megfigyelések céljából olykor speciális hajókat is építettek. E hajók törzsét erős elektromos réteggel itatták át, mely a legkülső molekuláris burokból jellegzetes tüneményt hozott létre: az úgynevezett "álcseppfolyósítást". Az efféle burok majdnem teljesen hővisszaverő volt, így a forróságnak csupán kicsiny töredéke hatolhatott be a hajóba. Ezek a hajók kívül egészen úgy néztek ki, mint valami tükör. Am ötmillió mérföldre a Naptól - ez volt a legközelebbi táv, amennyire merészkedtek - még így is elég hő jutott be a hajóba ahhoz, hogy odabent a víz a forrpontra fölé emelkedjen. Ha az ember ezt a hőmérsékletet túl is élheti, azokat a rövidhullámú sugarakat semmiképpen sem, melyek a Naptól ilyen távolságra ki- és beáramlanak a hajóba. Ez a sugárzás másodpercek alatt megöl minden élőlényt.

A Nap az űrutazás szempontjából egyelőre igen előnytelen helyzetben volt. Egyik oldalán a Ceresz helyezkedett el, a másik oldalán, csaknem homlokegyenest szemben vele, a Jupiter. Ha valaki az aszteroidák sávjában van, a Ceresz és a Ganümédész között körülbelül egymillió mérföld a távolság. Ha egy hajó nem vesz tudomást a Napról, és egyenesen átvág az űrcin, ez a távolság csupán hatszázmillió mérföld lenne - amivel megtakarítaná az út negyven százalékát.

Lucky épp ezt kívánta véghezvinni.

Kitartóan irányította a *Bolygó Starrt*, gyakorlatilag a g-igában élt, abban evett és aludt, és folytonosan érezte magán a gyorsulás nyomását. Óránként csupán tizenöt percnyi pihenőt engedélyezett magának.

Magasan a Mars és a Föld felett haladt el, de semmi érdemleges látnivaló sem akadt, még a hajó teleszkópjával sem. A Föld a Nap másik oldalán volt, a Mars pedig olyan pozícióban, ami épp merőleges volt a saját helyzetére.

A Nap már olyan normális méretű volt, ahogyan azt a Földről látni, és Lucky a legerősebb, polarizált radarernyőn át láthatta. Még egy kicsivel több, és már a sztrobozkopikus felszerelést kellett volna használnia.

A radioaktivitást jelző készülék időnként akadozott. A Föld pályáján belül tekintélyesebb értékeket kezdett mutatni a rövidhullámú sugárzás sűrűsége. A Vénusz pályájában pedig speciális óvintézkedéseket kellett betartani, mint például az ólommal impregnált félúruha viseletét.

Nekem valami hatásosabbat kell viselnem az ólomnál, gondolta Lucky. Annyira közel a Naphoz, ahová ő igyekezett, az álom mit sem ér. Semmiféle matéria sem nyújt védelmet.

Előző évi Mars-utazása óta először fordult elő, hogy Lucky elővette a derekára erősített speciális tarsolyt; és kivette belőle azt a könnyű, féláltszó holmit, amit a Mars-lakóktól kapott.

Már régen feladta, hogy azon törje a fejét, vajon hogyan is működik ez a valami. Olyan tudomány fejlesztette ki, mely az emberiség által ismert tudományoknál millió évvel régebben működik, és teljesen más gondolatkörben mozog. Lucky számára éppoly felfoghatatlan volt, mint a barlangi ősembernek az űrhajó, és éppoly lehetetlen a megisméltése. De működik! És most csak ez számít.

Átcsúsztotta a fején. Úgy illett a koponyájára, mintha egész életében ezt viselte volna, és ahogy fölvette, a fény elhalványodott körülötte. Teste körül úgy derengett, mintha egymillió szentjánosbogár világított volna, nyilván emiatt nevezte el Colos "fénylő pajzs"-nak. A szilárd, ragyogó lemez teljesen beburkolta az arcát és a fejét, elfedte arcvonalait, a látásban azonban nem akadályozta.

Energiasugár-elnyelő volt ez a valami, melyet az idegen Mars-lakók Lucky számára készítettek. Semmiféle energia sem hatolt át rajta, kivéve azokat, melyeket teste megkövetelt, mint például bizonyos intenzitású fényt, hogy lásson, és bizonyos mennyiségű hőt. A gázok szabadon átváltak, Lucky tehát tudott lélegezni, a forró gázok pedig, ahogy áthaladtak rajta, menet közben leadták a meleget, és a helyükbe hűvös áramlott.

Lucky egyfolytában viselte a sugárelnyelőjét, miközben a *Bolygó Starr* áthaladt a Vénusz pályáján, és a Nap felé robogott. Sem enni, sem inni nem tudott, amíg rajta volt, de a kényszerű böjtölés csupán egy napig tartott.

Iszonyatos sebességgel száguldott, minden eddig megtapasztalt sebességnél gyorsabban. A *Bolygó Starr* örületes hiper-atommeghajtású húzóerejéhez még ráadásul itt volt a Nap óriási gravitációs erőterének elképzelhetetlen vonzása. Óránként egymillió mérföldes sebességgel utazott.

Bekapcsolta az elektromos teret, mely álcseppfolyósította a hajó külső héját, és hálát adott saját előrelátásának, amikor is ragaszkodott ahhoz, hogy ezt a kelléket mindenképpen építsék be a *Bolygó Starrba*. A száz fok hőmérséklet felett jelző termométer süllyedni kezdett. A radarképernyők elsötétedtek, ahogy a fém hűtőlemez leárnyékolta a vastag üveget, nehogy a Nap melege tönkretelje és megolvassza.

Ekkor elérte a Merkúr pályáját, s ettől teljesen megbolondultak a sugárszámlálói. Egyvégtében csiripeltek. Lucky odatette csillámló kezét az ablakuk elé, és a láрма elcsendesedett. Attól az ellenállástól, mely láthatatlan sugárzással vette körül a testét, a legkeményebb gammasugaraktól kezdve a hajót betöltő sugárzásig minden megállt körülötte.

A hőmérséklet, mely nyolcvan fokig süllyedt, most a *Bolygó Starrt* körülvevő tükörréteg ellenére is újból

emelkedni kezdett. Százötven fokot mutatott, és még feljebb kúszott. A graviméterek azt mutatták, hogy a Nap már csupán tízmillió mérföld távolságra van.

Az a kis csésze víz, melyet Lucky az asztalra helyezett, és amely már egy órája gőzölgött, most fonásnak indult. A csésze hőmérséklete elérte a víz forráspontját, a 212 Fahrenheit-fokot.

A *Bolygó Starr* most ötmillió mérföldnyire száguldott a Naptól. Ennél közelebb már nem mehetett. Voltaképpen odabent volt, a Nap atmoszférájának legkritkább részében, a Nap koronájában. Mivel a Nap keresztül-kasul gáz meg gáz (bár e gázok legtöbbje még a Föld laboratóriumainak különleges körülményei között sem tudna létezni), nincsen felszíne, és "atmoszférája" maga a Nap teste. Az a napkoronán való áthaladás, amit Lucky most véghezvitt, annyi, mint átmenni a Napon, ahogyan azt Lucky Colosnak mondta.

Ez a különleges helyzet teljesen lenyűgözte Luckyt. Emberfia soha még nem került ilyen közel a Naphoz. És talán soha nem is fog. Hiszen az ember még arra sem képes, hogy szabad szemmel a Napba nézzen. Ilyen távolságból a legrövidebb pillantás is a Nap iszonyatos sugárzásába a biztos halált jelenti.

Ami Lucky a Mars-lakók sugárelnyelőjét viselte. Vajon elbánik majd ötmillió mérföldről a szoláris sugárzással? Érezte, hogy nem kellene kockáztatnia, de a kísértés nagy volt. A hajó főradarja sztroboszkopikus kivezetősorozattal volt felszerelve, mindegyik exponálhatott, és egyik a másik után hatvannégy sorozatot készített a Napról a másodperc milliomod része alatt, négymásodpercenként. A szem számára és a kamerának - az egész egyetlen folyamatos expozíciónak látszott, de a valóságban minden egyes lencse a Nap kisugárzásának csak a negyedmilliomod részét bocsátotta át. Mindezt speciálisan tervezték meg, szinte teljesen átlátszatlan lencsével.

Lucky ujjai könyörtelenül mozogtak a felvevőn, szinte öntudatlanul. Nem bírta elviselni azt a gondolatot, hogy elszalasszon ilyen lehetőséget. A lemezt egyenesen a Nap felé irányította, jelzőkészüléknek a gravimétert használta.

Ekkor elfordította a fejét, és elszánta magát a célrepülésre. Eltelt egy másodperc, majd még egy. Úgy képzelte, hogy ott hátul, a nyakán növekszik a forróság. Szinte várta a sugárhalált. De semmi sem történt.

Lassan megfordult.

Amit akkor látott, azt élete végéig nem felejtette el. Azt a ragyogó felszínt, ami összehúzódva és ráncolódva betöltötte a képernyőt. Tudta, hogy nem láthatja az egészet ebből a távolságból, ahol a Nap hússzor olyan széles, mint ahogyan a Földről látjuk, és négyszázszor többet takar el az égből.

A képernyő néhány napfoltot mutatott, melyek feketéltettek a ragyogásban. Fehér szálak göndörödtek bennük, majd elenyésztek. Figyelte, ahogy hullámzó területek vonultak át a képernyőn. Mindennek nem volt köze a Nap körforgásához, mely még az egyenlítőjénél sem több óránként négyszáz mérföldnél, inkább a *Bolygó Starr* iszonytató sebessége okozta. Nézte, ahogy vérvörös, lángoldó gáz csapott ki feléje, és elhomályosította az izzó háttérrel, majd füstös feketébe fordulva belemerült a Napba és elenyészett. Lucky eltolta a lemezt, felvett egy részletet a Nap karimájáról, és most a lángoló gáz (az úgynevezett "lángkilövellés", mely gigantikus hidrogéngáz-gomolygásokat tartalmaz) ott állt élesen és bíborvörösön az ég feketeségében. Lassú mozgással szétterjedt, elvékonyodott, és fantasztikus alakzatokat öltött. Lucky tudta, hogy közülük mindegyik el tudna nyelni egy Föld méretű bolygót, és azt is tudta, hogy abba a napfoltba, amit látott, a Föld belepottyanhathatna, és még nem is csobbanna olyan nagyot.

Hirtelen lezárta a sztroboszkópot. Még ha nem áll is fenn fizikai veszély, egyetlen ember sem bámulhat ilyen távolságból a Napba anélkül, hogy ne hatna rá nyomasztólag az a tudat, milyen jelentéktelen is a Föld és minden földi dolog.

A *Bolygó Starr* félig megkerülte már a Napot, és most gyorsan hátrált a Merkúr és a Vénusz pályája felé. Kissé csökkentette a sebességét. A hajóorr ellentétes irányban állt a repülés irányával, és a főhajtóműve fékezett.

Amint elérte a Vénusz pályáját, Lucky visszavette és elrakta a hűtőlemezt. A rengeteg hő elnyelésétől túlterhelődött már a hajó hűtőrendszere. Az ivóvíz még mindig kellemetlenül meleg volt, és az ételkonzervek foryogtak. A Nap összezsugorodott. Lucky már bele tudott nézni. Már csak nagy, izzó gömb volt. Rendellenességei, tajtékos foltjai és hullámzó kidudorodásai nem látszottak többé. Csak a napkoronája, amit az űrből mindig lehet látni, a Földről pedig csak napfogyatkozásakor, csak az düledt ki minden irányban a millió és millió mérföld távolságon át. Lucky önkéntelenül is beleborzongott, ha arra gondolt, hogy keresztülment rajta.

Úgy tizenötmillió mérföldre járt a Földtől, és a teleszkópon kivehette már a kontinensek ismerős formáit, ahogy átkukucskált a szakadozott, fehér felhőmassza között. Belenyilallt a honvágy, és újra eltökélte, hogy elhessegeti a háború rémét az alatt nyüzsgő, szorgos embermilliók feje felől. Azok felől, akik benépesítik a bolygót, amely minden ember bölcsője, és ahonnan azok származnak, akik meghódították a Galaxis távoli csillagrendszereit.

Azután a Föld is eltávolodott.

Áthaladt a Marson, és visszatért az aszteroidák sávjába. Megcélozta a Jupiter rendszerét, ezt a miniatűr Naprendszert a nagyok között. Középpontjában a Jupiter van, amely nagyobb, mint az összes többi bolygó együttvéve. Körülötte négy óriás hold kering, közülük három: az Ió, az Európé és a Kalliszto akkora, mint a

Föld Holdja, a negyedik, a Ganümedész pedig még nagyobb. A Ganümedész körülbelül olyan méret, mint a Merkúr, és csaknem akkora, mint a Mars. Ráadásul vagy egy tucatnyi holdacska van, melyek ott sorakoznak néhány száz mérföldes vagy ennél jóval kisebb átmérőjükkel, le, egészen a jelentéktelen szikláig.

A hajó teleszkópjában növekvő sárga glóbusz volt a Jupiter, narancsvörössel csíkozva, az egyik csík tölesérszenten kiszélesedett, ezt egyszer "Nagy Vörös Folt"-nak nevezték el. Három főholdja, a Ganümedészt is beleértve, az egyik oldalán volt, a negyedik a másikon.

Lucky a nap legnagyobb részében óvatos kapcsolatban állt a Tanács Holdon lévő főhivatalával. Ergométere messzire kinyújtott csápokkal kutatott az űrben. Fel is fedezett jó néhány hajót, de Luckyt csak az az egy érdekelt, melynek szíriuszi motorja van, és amelyet ezer közül is felismert volna, ha megjelenik.

Nem várt hiába. Húszmillió mérföld messzeségben már az első rebbenés felkeltette a figyelmét. Épp a jó irányba fordult, és jellegzetes hajlatai egyre felismerhetőbbé váltak.

Százezer mérföldről csak gyenge pontnak mutatta a teleszkóp. Tízezer mérföld, s már látszott is a formája és az alakja: ez volt Anton hajója.

Ezer mérföldről - a Ganümedész mindkét hajótól ötvenmillió mérföldnyire volt - Lucky elküldte az első üzenetét, melyben azt követelte, hogy Anton fordítsa vissza hajóját a Földre.

Száz mérföldnyire Lucky megkapta a választ - egy energiarobbanást, melytől felnyögött a generátora, és úgy megrázkódott a *Bolygó Starr*, mintha összeütközött volna egy másik hajóval.

Lucky fáradt arca elkínzottnak látszott.

Anton hajója jobban föl van fegyverezve, mint várta.

15

A válasz első fele

Vagy egy órán át mindkét hajó határozatlanul manőverezett. Lucky hajója volt a gyorsabb és a jobb, Anton kapitánynak viszont volt legénysége. Anton minden emberét ráállíthatta egy adott feladatra. Az egyik célzott, a másik kioldotta a lövedéket, a harmadik a reaktorsort ellenőrizte, maga Anton pedig irányította a műveletet.

Miközben Lucky mindezt egyes-egyedül és egyszerre próbálta csinálni, a szavak erejében bízott.

- Nem mehetsz a Ganümedészre, Anton, és a barátaid se merjenek hozzányúlni a mancsukkal, míg meg nem tudják, mi történt... Véged van, Anton... Tudjuk, mit tervezel... Meg se próbálj üzenetet küldeni a Ganümedészre Anton, a Jupiterről zavarjuk az adásodat. Semmi sem juthat át... Jönnek a kormányhajók, Anton! Meg vannak számlálva a perceid. Nincs már sok hátra, hacsak meg nem adod magad... Add meg magad, Anton, add meg magad!

Miközben ezt mondta, a *Bolygó Start* olyan összűz alatt hánykolódott, amilyent Lucky még soha életében nem látott. A *Bolygó* energiaktára kezdett túlterhelődni. Lucky szerette volna hinni, hogy Anton hajója *ugyanígy* gyötrődik, ám ő igen kevés lövést tudott csak leadni, és gyakorlatilag egyik sem talált.

Nem merte levenni a szemét a képernyőről. Az ide igyekvő földi hajók csak órák múlva érkehetnek meg. És ha ez alatt az idő alatt Anton szétlövi az energiakészletét, és vígan száguld a Ganümedész felé, míg a *Bolygó Start* épp csak hogy utána sántikál, és dehogyis kapja el... Vagy mi lesz, ha hirtelen felbukkan a láthatáron egy kalózflotta...

Lucky nem merte folytatni a gondolatsort. Talán mégis rosszul tette, hogy Anton elfogását nem bízta rögtön a kormányzat hajóira. Nem, mégsem, mondta magának. Csak a *Bolygó Starr* csípheti el Antont ötvenmillió mérföldre a Ganümedésztől. Egyedül a *Bolygó* ennyire fürge, és ami még ennél is fontosabb, csak a *Bolygónak* van ergométere. A Ganümedésztől ilyen távolságra nyugodtan idehívhatja a flottaegységeket, hogy bevégezzék a munkáját. De csak flottaegységekkel és még ennél is közelebb a Ganümedészhez már nem lenne biztonságos az akció.

Lucky adóvevője, amely egész idő alatt be volt kapcsolva, hirtelen megelevenedett. Anton mosolygó, gondtalan arca töltötte be.

- Úgy látom, már megint elmenekültél Dingótól.

- Megint? Szóval elismered, hogy parancsra párbajozott velem!

Újabb lövedék repült át Lucky hajójára, és váratlan erővel csapott be. Lucky hirtelen mozdulattal odébbcsavarintotta a hajóját.

Anton nevetett.

- Ne gyere olyan közel hozzám. Akkor primán elkaphatunk. Persze hogy parancsra dolgozott Dingo. Tudjuk mi, mit csinálunk. Dingo nem tudta, ki vagy te valójában, de én bezzeg tudtam. Szinte az első pillanattól kezdve.

- Nagy kár, hogy ez a tudás mit sem segít rajtad. - Dingón nem segített. Talán felvidít, ha megmondom, hogy kivégeztük. Hibázni nem szabad. De nem illik ide az efféle csevegés. Mindössze azt akarom a tudomásodra hozni, hogy jó multság volt, de most elmegyek.

- Nincs hová menned - mondta Lucky. - A Ganümedészre megyek.

- Megállítanak.
- A kormányhajók? Egyet sem látok. És egy sincs, amely időben megállíthatna.
- Én kaplak el.
- Elkaptál. És mihez kezdesz velem? Abból, ahogy lődözöl, kiderül, hogy egyedül vagy a fedélzeten. Ha ezt kezdettől fogva tudom, nem zavartattam volna magam. Nem veheted fel a harcot egy egész legénységgel.

- Beléd hajtok - mondta mély, elszánt hangon Lucky. - Ripityára zúzlak.
- És magadat is. Ezt ne felejtse el.
- Az nem számít.
- Kérlek. Úgy beszélj, mint valami ürccserkész. Legközelebb elszavalod majd a kiscserkészek esküjét. Lucky felemelte a hangját.

- Emberek a hajón, ide figyeljtek! Ha a kapitányotok megpróbálja a Ganümedész felé kormányozni a hajóját, belerohanok. Ez mindnyájatoknak a biztos halált jelentené, hacsak meg nem adjátok magatokat. Tisztességes alkut ajánlok föl. Megígérem, hogy ha együttműködtök velünk, minden mentő körülményt figyelembe veszünk. Ne hagyjátok, hogy Anton kockára tegye az életeteket szíriuszi barátai kedvéért!

- Beszélj csak, kormányfűkám, beszélj csak! Hadd hallják! Nagyon is jól tudják, miféle bánásmódban részesülnének, és miféle lehetőségük lenne. Megkapnák az enzimméreg injekciójukat. - Ujjával olyan mozdulatot tett, mint aki injekcióstűt szúr valakinek a bőre alá. - Ezt kapnák. De nem ijednek meg tőled. Ég veled, kormányfű!

Lucky gravimétertűi lefelé hullámoztak, ahogy Anton hajója felgyorsult és elvágtázott. Lucky a képernyőjét figyelte. Hol vannak a kormány hajói? Fene az egész ürbe, hol vannak *már* azok a kormányhajók?

Gyorsított. A gravimétertűi ismét fellendültek.

A két hajó között egyre fogytak a mérföldek. Anton nagyobb sebességre kapcsolt, a *Bolygó Starr* is. De a *Bolygó* nagyobb gyorsulásra volt képes.

Anton arcán változatlan mosoly ült.

- Ötven mérföld - mondta. Majd: - Negyvenöt mérföld.

- Újabb szünet. - Negyven. Imádkoztál, kormányfű?

Lucky nem felelt. Számára nincs más lehetőség. Bele kell rohannia. Inkább öngyilkossága *arán* állítja meg a kalózokat, mintsem hagyja, hogy Anton keresztülvigye a tervét, és a Föld ellen kitörjön a háború. A hajók lassan közeledtek egymáshoz.

- Harminc - közölte lustán Anton. - Nem ijesztesz meg. A végén hülyét csinálsz magadból. Fordulj meg, és eredj haza, Starr!

- Huszonöt - vágott vissza rendületlenül Lucky. - Tizenöt perced van, hogy megadd magad, vagy meghalsz. - Neki magának is tizenöt perce van, hogy győzzön vagy meghaljon, állapította meg.

Anton mögött egy arc jelent meg a képernyőn. Ujját sápadt, összeszorított ajka elé tartotta. Lucky szeme megrebbent. Leplezni próbálta, másfelé nézett, majd újból odapillantott.

Mindkét hajó maximális sebességre kapcsolt.

- No, mi újság, Starr? - érdeklődött Anton. - Begyulladtál? Gyorsabban dobog a szívecskéd? - A szeme ide-oda járt, az ajka szétnyílt.

Lucky hirtelen rádöbbsent, hogy Anton élvezzi a helyzetet, izgalmas játszmának tartja, és számára mindez csak alkalom, hogy az erejét fitogtassa. E pillanatban Lucky ráébredt, hogy Anton soha nem adja meg magát, és inkább hagyja, hogy egymásba rohanjanak, semmint hogy visszaforduljon. És Lucky tudta, hogy nincs menekvés a haláltól.

- Tizenöt mérföld - mondta Lucky.

Az arc Anton mögött Hansen arca volt! A remete! És valami volt a kezében!

- Tíz mérföld - mondta Lucky. - Hat perc. Beléd rohanok! Az ürre, beléd rohanok!

Egy fegyver! Hansen fegyvert tart a kezében!

Luckynak elakadt a lélegzete. Ha Anton megfordul...

De Anton egy percre sem akarta szem elől téveszteni Lucky arcát. Azt leste, hogyan ül ki rá a rettegés. Lucky látta rajta, le lehetett olvasni a kalóz arcáról. Nem fordul ez meg, még nagyobb zajra sem, mint egy fegyver óvatos fölemelése.

Anton a hátába kapta a lövést. Túl gyorsan állt be a halál, még a mosolyt sem tudta eltüntetni az arcáról, és bár az élet elszállt belőle, a kegyetlen öröm rajta maradt. Anton nekizuhant a képernyőnek, és egy pillanatra hozzápréselődött az arca, amitől nagyobb lett, mint életében volt, és halott szeme Luckyra kacsintott.

Lucky meghallotta Hansen kiáltását.

- Vissza, mindnyájan! Meg akartok halni? Feladjuk! Jöjjön, Starr, és fogjon el!

Lucky két fokkal megváltoztatta az irányát. Ennyi elég volt ahhoz, hogy elkerülje a hajót.

Ergométerei a közeledő kormányhajók erősödő zaját jelezték. Végre jönnek!

Anton hajójának képernyője fehéren világított. A kalózok megadták magukat.

Közismert tény, hogy a flotta sohasem örvendett, ha a Tudományos Tanács beleártotta magát olyasmibe, amit ők katonai ügynek tartottak. Különösen pedig azt nem szerették, ha ez a beavatkozás látványosan eredményes volt. Lucky Starr mindezt nagyon jól tudta. Épp ezért felkészült az admirális alig titkolt helytelenítésére.

- Dr. Conway kielégítően megmagyarázta helyzetet, Starr - mondta az admirális -, és megdicsérik az akciójáért. Mindamellet tudnia kell, hogy a flotta egy ideje már tudatában volt a szíriuszi veszélynek, és megvolt a saját körültekintő programja. A Tanácsnak ezek az önálló akciói veszélyesek lehetnek. Ezt dr. Conwaynak is megemlítheti. A Koordinátor felkért, hogy a kalózok elleni harc következő szakaszában működjék együtt a Tanáccsal, de - nézett mereven - nem osztom azt a nézetét, hogy halasszuk el a Ganümedész elleni támadásunkat. Úgy gondolom, a flotta képes rá, hogy maga döntsön a harcot és a győzelmet illető ügyekben.

Az admirális ötvenes éveiben járt, és nem volt ahhoz szokva, hogy mint egyenlő az egyenlővel vitasson meg dolgokat, főleg nem olyasvalakivel, aki feleannyi idős, mint ő. Szögletes arca és tüskés bajusza is ezt tükrözte.

Lucky fáradt volt. Most jött ki rajta a kimerültség, amikor Anton hajóját már összekapcsolták egy másikkal, hogy elvontassák, és legénységét őrizetbe vegyék. De azért nagyon tisztelettudóan válaszolt.

- Úgy gondolom, ha először az aszteroidákat tesszük rendbe, automatikusan megszűnik minden probléma, amit a szíriusziak jelentenek.

- Jóságos Galaxis, ember, hogy érti azt, hogy "rendbe tenni"! Huszonöt éve folyvást ezt próbáljuk, mégsem sikerült. Rendbe tenni az aszteroidákat éppolyan reménytelen vállalkozást, mint tollat kergetni. Ami a szíriusziak bázisát illeti, tudjuk, hol van, és ismerjük az erejét. - Kissé elmosolyodott. - Ó, ezt talán nehezen értik meg a Tanácsban, de a flotta ugrásra készen áll, akárcsak a szíriusziak. Talán még inkább. Példának okáért tudom, hogy a vezetésem alatt álló erők elegendők ahhoz, hogy letörjék az erejüket a Ganümedészen. Felkészültünk a harcra.

- Nem kétlem, hogy így van, és le tudja verni a szíriusziakat. De nem csak a szíriusziak vannak a Ganümedészen. Ön készen áll a harcra, de vajon egy hosszú és költséges háborúra is felkészült-e?

Az admirális elvörösödött.

- Felkértek az együttműködésre, de az nem megy, hogy a Föld biztonságát kockáztassam. Semmilyen körülmények között sem csatlakozom olyan tervhez, amely arról szól, hogy szórjuk széjjel flottánkat az aszteroidákon, mialatt a Szíriusz hadjáratot indít a Naprendszer ellen.

- Kaphatnék egyórányi időt? - kérdezte Lucky. Egyetlen órát, hogy beszélhessek Hansennel, azzal a cereszi fogollyal, akit áthoztam erre a hajóra, mielőtt ön, uram, idejött volna.

- Ugyan mit segíthet ez?

- Kaphatnék egy órácskát, hogy megmutassam? Az admirális összeszorította az ajkát.

- Egy óra igen értékes lehet. Felbecsülhetetlen... Nos, kezdje hát, de gyorsan. Lássuk, hogy is megy ez. - Hansen! - hívta Lucky anélkül, hogy nyugodt szemét levette volna az admirálisról,

A remete belépett a kabinba. Fáradtnak látszott, de azért küldött egy mosolyt Lucky felé. A kalózhajón töltött idő láthatólag nem viselte meg túlságosan a lelkét.

- El vagyok ragadotva a hajójától, Mr. Starr. Jó kis fémдарab.

- Ide figyeljen - mondta az admirális. - Most nem erről lesz szó. Kezdje már, Starr! A hajója nem érdekel.

- A helyzet a következő, Mr. Hansen - mondta Lucky. - Az ön felbecsülhetetlen segítségével megállítottuk Anton hajóját, amiért köszönetet mondok. Ez azt jelenti, hogy így késleltethetjük a Szíriusszal való hadiállapot kezdetét. Ám nekünk több kell a késleltetésnél. Teljesen el akarjuk hárítani a veszélyt, és mint az admirális is mondta, ehhez igen rövid az időnk.

- Miben segíthetnék? - kérdezte Hansen. - Azzal, hogy válaszol a kérdéseimre.

- Boldogan, de már mindent elmondtam. Sajnálom, hogy keveset ért az információim.

- A kalózok még mindig veszedelmes embernek képzelik magát. Sokat kockáztattak, hogy megkaparintsák tőlünk.

- Erre nem tudok magyarázatot.

- Nem lehetséges, hogy mégiscsak tud valamiről, anélkül hogy tudatában lenne? Valamiről, ami halálos lehet rájuk nézve?

- Nem tudom, hogyan volna ez lehetséges.

- Nos, a kalózok bíznak önben. Aszerint, amit elmondott nekem, ön igen gazdag ember, akinek jó befektetései vannak a Földön. Ön nyilván sokkal jobb módú, mint egy átlagos remete. A kalózok mégis jól bántak önnel. Legalábbis nem bántak rosszul. Nem rabolták el a tulajdonát. Tény, hogy nem háborgatták az igencsak fényűző otthonát.

- Emlékezzen rá, Mr. Starr, hogy viszonzásul segítettem nekik.

- Nem túl sokat. Azt mondta, megengedte nekik, hogy ott kössenek ki a szikláján, és olykor magánál hagyjanak egy-egy embert, ez minden. Ha egyszerűen lelövik, ugyanez lett volna az eredmény. Ráadásul még attól sem kellett volna tartaniuk, hogy beköpi őket. Mint ahogy végül meg is tette.

Hansen elfordította a tekintetét.

- Ez így volt. Az igazat mondtam.

- Igen, amit nekem mondott, igaz volt. De valahogy mégsem a teljes igazság. Én azt gyanítom, a kalóznak jó okuk kellett legyen, hogy ennyire megbíztak önben. Tudniuk kellett, hogy az életével játszik, ha a kormányhoz fordul.

- Ezt is elmondtam - mondta lágyan Hansen.

- Azt mondta, hogy bűnbe keverte magát, mert segített a kalóznak, de azok már akkor megbíztak önben, amikor először odamentek, *még mielőtt* segíteni kezdett volna nekik. Máskülönben azzal kezdték volna, hogy lelövik. Nos, hadd találgassak. Azt mondom magának, Hansen, hogy mielőtt beállt remetének, maga is kalóz volt, *és ezt* Anton és a hozzá hasonlók nagyon jól tudták. Ehhez mit szól?

Hansen elfehéredett.

- Ehhez mit szól, Hansen? - kérdezte Lucky. Hansen nagyon halkán beszélt.

- Igaza van, Mr. Starr. Valaha egy kalózhajó legénységéhez tartoztam. Réges-régen volt. Megpróbáltam elfeledtetni. Visszavonultam az aszteroidákra, és mindent megvettem, hogy halottnak higgyenek a Földön. Amikor új kalózcsoport jelent meg a Naprendszerben, és engem is belekevertek, nem volt más választásom, mint hogy együtt játszom velük. Az volt az első lehetőségem, hogy elmenjek, amikor maga, Lucky, odajött hozzám - az első lehetőségem, amivel megkockáztattam, hogy szembenézzek a törvénnyel. Végül is huszonöt év telt el. És talán a javamra írják, hogy életem kockáztatásával megmentettem egy tanácsost. Ezért volt olyan fontos számomra, hogy harcoljak a Cereszen. Még egy pontot akartam szerezni a javamra. Végül megöltem Antont, másodszer is megmentettem a maga életét, és a Föld fellélegezhet, ahogy maga is mondja, mert ezzel elhárítottam a háborút. Kalóz voltam, Mr. Starr, de az elmúlt, és azt hiszem, kvittek vagyunk egymással.

- Jó - mondta Lucky. - Már amennyire. Nos, mondhatna nekünk még olyan információt, amit nem említett eddig?

Hansen a fejét rázta.

- Azt sem mondta el, hogy kalóz volt - jegyezte meg Lucky.

- Mert lényegtelen. És magától is rájött. Nem próbáltam eltagadni.

- Nos, akkor lássuk hát, nem találunk-e még valamit, amit szintén nem tagad le. Mert, tudja, még mindig nem mondta el nekünk a teljes igazságot.

Hansen meglepődve nézett rá. - Mi maradt még?

- Az a tény, hogy valójában soha nem hagyta abba a kalózkodást. Az a tény, hogy maga az a személy, akit csak egy ízben hallottam emlegetni, méghozzá Anton egyik *legényétől*, a Dingóval való gázpisztolypárbaj után. Az a tény, hogy maga az úgynevezett Főnök. Maga az, Mr. Hansen, aki a háttérből irányítja az aszteroidák kalózeit.

Amikor mindenre megvan a válasz

Hansen felugrott ültéből, és állva maradt. Szétnyílt ajkán szipolva tört elő ziháló lélegzete.

Az admirális, akit a dolog majdnem ugyanúgy meghökkentett, felkiáltott:

- Nagy Galaxis, ember! Mi ez? Elment az esze? - Üljön le, Hansen, és próbálja mérlegelni a dolgot! - mondta Lucky. - Lássuk csak, hogyan is hangzik. Ha tévedek, akkor nyilván lesz valami ellentmondás. Azzal kezdődött, hogy Anton kapitány átszállt az Atlaszra. Anton intelligens, tehetséges ember volt, ha torz volt is az agya. Nem hitt nekem és a mesémnek. Készített rólam egy háromdimenziós fotográfiát (ami nem lehetett nehéz, még észre sem vettem), és elküldte a Főnöknek útbaigazítás végett. A Főnök úgy gondolta, hogy felismert engem. Mert valóban, Hansen, ha maga a Főnök, ez kellett hogy történjék, mert amikor később szemtől szemben látott, *tényleg* fölismert engem.

A Főnök azzal küldte vissza az üzenetet, hogy öljenek meg. Anton remekül elszórakozott azzal, hogy gázpisztolypárbajra állított ki Dingo ellen. Dingónak kiadta a pontos utasítást, hogy öljön meg. Ezt az utolsó beszélgetésünkkor Anton maga vallotta be. Azután, amikor visszatértem Antonnak azzal az ígéretével, miszerint ha túléltem, csatlakozhatom a szervezethez, magának kellett folytatnia. Elvittek a maga sziklájára.

- De hát ez örülség! - tört ki Hansen. - Nem ártottam magának! Megmentettem! Visszahoztam a Cereszre!

- Csakugyan így tett, és maga is velem jött. Nekem az volt az ötletem, hogy belépek a kalózos szervezetébe, *és így* belülről megtudok egyet s mást. Magának is ugyanez az ötlete támadt, csak épp fordítva és sokkal több sikerrel. Elhozott a Cereszre, és maga is velem jött. Megtudta, hogy milyen készületlenek vagyunk, és mennyire alábecsüljük a kalózos szervezetét. Most már teljes erővel bele akart vágni a dologba. Így már érthető a Ceresz megtámadása. Úgy képelem, hogy valahogy beszélhetett Antonnal. Hallottunk már zsebszub-éterikus adóvevőről, és nyilván kitaláltak valami okos kódot. *Nem* azért ment ki az obszervatórium folyosójára, hogy harcoljon a kalózos ellen, hanem azért, hogy csatlakozzon hozzájuk. Nem ölték meg, csak "foglyul ejtették". Ez nagyon bizzar. Ha a története igaz, akkor maga igen veszedelmes informátor volt a számukra. Abban a

pillanatban le kellett volna löniük magát, ahogy megpillantották. Ehelyett a haja szála sem görbült. Feltették Anton parancsnoki hajójára, és elvitték a Ganümedészre. Nem kötözték meg, és nem tartották megfigyelés alatt. Még azt is módjában állt megtenni, hogy nyugodtan Anton háta mögé kerülhetett és lelőhette.

- De hiszen lelőttem! - kiáltott fel Hansen. - A Föld szerelmére, ugyan miért lőttem volna le, ha az vagyok, akinek maga mond?

- Mert Anton dühöngő örült volt. Kész volt hagyni, hogy belerohanjak, inkább, mint hogy visszavonuljon vagy szégyenben maradjon. Magának nagyobb tervei voltak, és nem állt szándékában meghalni azért, hogy Anton hiúságán ne essen csorba. Maga tudta: ha Anton nem tudja felvenni a kapcsolatot a Ganümedésszel, az csupán késedelmet jelentene. Ha megtámadjuk a Ganümedészt, ezzel háborút provokálunk. És akkor, folytatva a remeteszerepet, végül talál majd alkalmat a menekülésre, és ismét saját maga lehet. Mi ehhez képest Anton élete vagy egy hajó elvesztése?

- Mi a bizonyítéka erre? - kérdezte Hansen. - Ez az egész csak feltevés. Hol a bizonyíték?

Az admirális, aki egész idő alatt egyikről a másikra nézett, most nekidurálta magát.

- Ide figyeljen, Starr, ez az ember az enyém. Majd kiszedjük belőle, mi igaz mindebből.

- Csak semmi sietség, admirális. Még nem telt le az órám... Feltevés, Hansen? Akkor lássuk tovább. Én megpróbáltam visszajutni a maga sziklájára, de magának nem voltak meg a koordinátái, ami igazán roppant különös, minden kínos magyarázkodás ellenére is. Abból az átkelésből, amit a maga sziklájáról tettünk a Cereszre, kiszámítottam egy koordinátasorozatot, és a számításokból az jött ki, hogy ennek valahol a tiltott zónában kell lennie, ahol a természet szokásos rendje szerint nem is lehetnek aszteroidák. Mivel biztos voltam abban, hogy a számításaim pontosak, tudtam, hogy a maga sziklája ott van valahol, ahol a dolgok természetes rendje szerint *nem* lehetne.

- He? Mi? - riadt fel az admirális.

- Szerintem ha egy szikla elég apró, akkor nem szükséges, hogy a pályája körül utazzon. Rá lehet erősíteni egy hiper-atommeghajtású motort, és akkor *kimozdulhat a pályájáról, mint egy űrhajó*. Mi mással lehetne megmagyarázni, hogy egy aszteroida a tiltott zónába kerül?

- Nem érdekel ez az egész, amit mond - fakadt ki vadul Hansen. - Nem tudom, miért csinálja ezt velem, Starr. Próbára akar tenni? Ez valami trükk?

- Nem trükk, Mr. Hansen. Visszamentem a sziklájára. Nem hittem, hogy messzire eltávolodik. Egy aszteroidának, amely mozogni tud, van bizonyos előnye. Akármilyen gyakran észlelik, jegyzik fel a koordinátáit és számítják ki a pályáját, pályán kívüli mozgásával le tudja rázni az észlelőket vagy üldözőket. De a mozgó aszteroida bizonyos kockázatot is jelent. A teleszkópja mellett ülő csillagász, aki történetesen időnként észreveszi, elcsodálkozik rajta, miért is mozog az aszteroida az ekliptikán kívül vagy a tiltott zónában. Vagy ha túl közel van hozzá, azon csodálkozhat, vajon hogyan kerül ki egy aszteroida egyik végén izzó anyag a reaktorból. Úgy képzelem, maga már kimozdult egyszer, hogy félúton találkozzon Anton hajójával, és így tudtam én landolni a maga szikláján. Biztos vagyok benne, hogy ezután már nem ment túl messzire. Esetleg csak a legközelebbi aszteroidacsoporthoz álcázás céljából. Így tértem vissza, és kutattam az aszteroidák között az után, aminek a leginkább megfelelő nagysága és alakja volt. Megtaláltam. Rátaláltam arra az aszteroidára, amely a valóságban bázis, gyár és raktár egyszerre, és ahol meghallottam azoknak az óriási hiperatomműveknek a dohogását, amelyek tökéletesen képesek arra, hogy az aszteroidát ide-oda szállítsák az űrben. Azt hiszem, szíriuszi import lehet.

- De az nem *az én* sziklám volt - mondta Hansen. - Nem-e? Ott találtam Dingót, aki már várt rám. Azzal hencegett, hogy nem is kellett követnie, hogy pontosan tudta, merre megyek. Az egyetlen hely, amiről tudhatta, hogy oda tartok, a maga sziklája volt. Ebből arra következtek, hogy ugyanannak a sziklának, amelyiknek az egyik felében a maga lakhelye van, a másik vége a kalózos bázisa.

- Nem! Nem! - kiáltotta Hansen. - Az admirálisra bízom! Ezernyi aszteroida létezik, amelyik ugyanolyan nagyságú és formájú, mint az enyém, és nem vagyok felelős egy kalóz elejtett megjegyzéséért!

- Van még egy bizonyíték, ami jobban hangzik majd - mondta Lucky. - A kalózbázison van egy völgy, két szikla között. Ez a völgy telis-de-teli van használt konzervdobozokkal.

- Használt konzervdobozokkal! - kiáltotta az admirális. - Mi a Galaxist akar ezzel mondani, Starr? - Hansen szabadult meg ezektől a konzervdobozoktól úgy, hogy ledobta a sziklájáról a völgybe. Azt mondta, nem szereti, ha a szikláját a saját hulladékai kísérik. Nyilván nem akarta, hogy ott keringjenek a sziklája körül, és hírét keltsék. Amikor eljöttünk a szikláról, láttam a konzervek völgyét. És újból láttam, amikor a kalózbázis közelébe mentem. Ez okból választottam éppen ezt az aszteroidát a kikémlelésre, és nem egy másikat. Nézzen rá erre az emberre, admirális, és mondja meg, kételkedik-e abban, amit mondok.

Hansen arca eltorzult a dühtől. Már nem is ugyanaz az ember volt. Minden jóakarát eltűnt róla.

- Hát jó. Na és? Mit akar?

- Azt akarom, hogy szóljon át a Ganümedészre. Biztosra veszem, hogy folytatott már velük előzetes tárgyalásokat. Ismerik magát. Mondja meg nekik, hogy az aszteroidák megadták magukat a Földnek, és ha kell, csatlakoznak hozzánk a Szíriusz ellen. Hansen nevetett.

- Ugyan miért tenném? Engem elcsípett, de az aszteroidákat nem csípte el. Azokat nem tudja

megsemmisíteni.

- De meg tudjuk, ha bevesszük a maga szikláját. Ott megvan minden adat, ugye?

- Csak rajta, találja meg - felelte Hansen. - Próbálja csak lokalizálni a sziklák rengetegében. Maga mondta, hogy elmozdítható.

- Könnyű lesz rátalálni - mondta Lucky. - Hisz tudja, a konzervdobozok völgye alapján.

- Menjen csak. Nézzen át minden egyes sziklát, míg rátalál a völgyre. Egymillió év alatt sikerülni is fog.

- Nem. Egy nap elég lesz hozzá, vagy még annyi sem kell. Amikor eljöttem a kalózbázisról, volt még annyi időm, hogy a hősugárral felgyújtsam a konzervek völgyét. Megolvasztottam a dobozokat, azután hagytam, hogy visszadermedjenek egyetlen hepehupás, szögletes lapokból álló, csillogó fémmé. Ott nincsen atmoszféra, amitől megrozsdásodhatnak, tehát olyan marad a felületük, mint az a fénylő bevonatú kapufa, amit a gázipisztolypárbajban használnak. A Nap sugaraitól felragyognak, és visszaverik a fényüket. A Cereszen lévő obszervatóriumnak nincs is más dolga, mint bemérni az égnek ezt a részét, és megkereshetik ezt az aszteroidát, amely tízszer olyan fényes, mint ami a mérete után megilletné. Meghagytam nekik, hogy ezzel kezdjék a kutatást, mielőtt elmentem, hogy Antont feltartóztassam.

- Ez hazugság.

- Csakugyan? Jóval azelőtt, hogy elértem a Napot, kaptam egy fotográfiát tartalmazó szub-éterikus üzenetet. Itt van - húzta ki Lucky az íróasztali mappa alól. - Az a fényes folt a nyílal megjelölve, az a maga sziklája.

- Azt hiszi, most megijesztett?

- Azt hiszem. A Tanács hajói leszállnak rajta. - Micsoda? - hördült fel az admirális.

- Nem volt vesztegetni való időnk, uram - mondta Lucky. - Rábukkantunk Hansen lakóhelyére az aszteroida egyik végén, és megtaláltuk az összekötő alagutat a lakása és a kalózbázis között. Itt van nálam néhány szub-éterikus dokumentum, Hansen, amelyek a maga legfontosabb tartalékbázisainak a koordinátáit tartalmazzák, valamint néhány fotó magukról a bázisokról. Így igaz, ugye, Hansen?

Hansen összeomlott. A szája kinyílt, és reménytelen zokogásban tört ki.

- Azért mentem végig mindenben, Hansen, hogy meggyőzzem: veszített. Maga mindent elveszített, teljesen és véglegesen. Nem maradt meg más, csak az élete. Nem akarok ígéretet, de ha azt teszi, amit mondok, legalább az életét megmentheti. Hívja a Ganümédészt!

Hansen szerencsétlenül bámult a kezére. Az admirális kábán gyötrődött.

- A Tanács tisztítja meg az aszteroidákat? Ők végzik el ezt a munkát? És az Admiralitással meg sem beszélnek?

- Nos, Hansen, mi lesz?

- Mit számít már? Megteszem - mondta Hansen.

Conway, Henree és Colos az űrkikötőben fogadta a Földre visszatérő Luckyt. Együtt ebédeltek az üvegtérben, a Planéta étterem legfelső emeletén. A terem falai hajlított üvegből készültek, így leláttak a kivilágított városra, amely belesimult síkságba.

- Szerencse - mondta Henree -, hogy a Tanács be tudott hatolni a kalózbázisra, még mielőtt a flotta megérkezett volna. Egy katonai akció nem oldotta volna meg a helyzetet.

- Igaza van - bólintott Conway. - Csupán szabadon hagyta volna az aszteroidákat a legközelebbi kalózbanda számára. Ezek közül a kalózok közül a legtöbbszörnek nem is volt tudomása arról, hogy a Szíriusz oldalán hadakozik. Többnyire közönséges emberek, akik valami jobb életre vágytak, mint amit korábban megtapasztaltak. Azt hiszem, meggyőzhetjük a kormányt, hogy adjanak nekik amnesztiát, kivéve azokat, akik ténylegesen részt vettek a támadásokban, ezek pedig nincsenek túl sokan.

- A helyzet az - mondta Lucky -, hogy ha folyamatosan segítjük az aszteroidák fejlődését, ha támogatjuk őket vízzel, levegővel és energiával, azzal megteremtjük a jövő védelmét. Az aszteroida-bűnözés ellen a legjobb védelem egy békés, virágzó aszteroidaközösség lenne. Ez biztosítaná a békét.

Colos harciasan közbeszólt:

- Ne akard ezt bemesélni magadnak, Lucky. Csak addig lesz béke, míg a Szíriusz újra nem próbálkozik. Lucky egyik kezével megérintette a kis ember mérges arcát, és játékosan megcirógatta.

- Szinte azt kell hinnem, Colos, sajnálod, hogy nem háborúzhatsz egy jót. Mi történt veled? Nem örülsz, hogy pihenhetsz egy kicsit?

- Lucky, tudod jól, hogy többet kellett volna előre elmondanod - mondta Conway.

- Én is szerettem volna - felelte Lucky. - De egyedül kellett foglalkoznom Hansennel. Erre fontos személyes okaim is voltak.

- De mikor fogtál gyanút először, Lucky? Mi árulta el? - akarta tudni Conway. - Az a tény, hogy a sziklája a tiltott zónába jutott?

- Ez csak az utolsó csepp volt. A találkozásunk után egy órával tudtam, hogy nem egyszerű remete. Attól a perctől fogva tudtam, hogy a személye fontosabb a számomra, mint bárkié az egész Galaxisban.

- Mi lenne, ha ezt megmagyaráznád? - szúrta bele a villáját Conway az utolsó húsfalatba, és elégedetten

rágcsálta.

- Hansen felismert mint Lawrence Starr fiát. Azt mondta, hogy találkozott egyszer Papával, ami igaz is lehetett. Végül is a tanácsosok nem kerülnek a nyilvánosság elé, és adott esetben csak a személyes találkozás magyarázhatja meg azt a tényt, hogy felismerte az arcvonásaimat. De ennek a felismerésnek két furcsasága is volt. Akkor látta tisztán a hasonlatosságot, amikor dühbe gurultam. Ezt ő maga mondta. Abból, amit tőletek tudok, Hector bácsi, Gus bácsi, Papa jóformán sohasem volt dühös. Amikor beszéltetek róla, mindig úgy emlegettétek, hogy a "nevetős". És amikor Hansen a Cereszre érkezett, nem ismert fel benneteket. Még a nevetek sem mondott neki semmit.

- És mi rossz van ebben? - kérdezte Henree.

- Papa és ti jóformán mindig együtt voltatok, ugye? Hogy lehet az, hogy Hansen találkozott Papával, veletek pedig nem? Találkozott az apámmal, mi több, olyankor, amikor dühös volt, és olyan körülmények között, hogy az arca annyira belerögződött az agyába, hogy még huszonöt év után is rám ismert. Erre csakis egyetlen magyarázat van. Apám csak akkor vált el tőletek, amikor utolsó repülésére indult a Vénusz felé, és Hansennek ott kellett lennie a gyilkosságnál. És nem a közönséges legénységhez tartozhatott. Közlegény nem gazdagodhat meg annyira, hogy ilyen pazar aszteroidát építsen fel, és nem tölthetett volna el ott huszonöt évet a kormány megtámadása után úgy, hogy hirtelenében kiépítsen egy újabb, még nagyobb szervezetet. Ő kellett hogy legyen annak a támadó kalózhajónak a kapitánya. Akkoriban harmincéves lehetett, épp elég idős ahhoz, hogy kapitány lehessen.

- Nagy úr! - képedt el Conway.

- És mégsem lőtted le? - üvöltötte felháborodva Colos.

- Hogy lőttem volna le? Nagyobb bajaim voltak akkor egy személyes ellenszenvnél. Igen, megölte az apámat és az anyámat, mégis udvariaskodnom kellett vele. Legalábbis egy darabig.

Lucky az ajkához emelte a kávéscsészéjét, elhallgatott, és lenézett a városra.

- Hansen a Merkúr börtönében fogja eltölteni élete hátralévő részét - mondta. - Ez súlyosabb büntetés lesz neki, mint a gyors, könnyű halál. A szíriusziak pedig elhagyták a Ganümedészt, tehát béke lesz. Nagyobb elégtétel ez számomra, mint ha tíz halált halna. És a szüleim emlékének is ez a legjobb engesztelő áldozat.

Kiss Marianne fordítása